

Tiểu Văn Hà Nhân Cộng Dữ Tuý

Contents

Tiểu Văn Hà Nhân Cộng Dữ Tuý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	26
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	39
20. Chương 20	42
21. Chương 21	46
22. Chương 22	52

Tiểu Văn Hà Nhân Cộng Dữ Tuý

Giới thiệu

Edit: Mỹ Ngân. Thể loại: Cổ trang, triều đình, chủ công, 1x1, HENhân vật: Lưu manh độc miệng công x Si tình mỹ mạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-van-ha-nhan-cong-du-tuy>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Ta chớp mắt nhìn nam nhân đáng thương kia - nếu như hắn còn có thể gọi là nam nhân.

Ngọn lửa không tên trong lòng không biết đã đốt rụi mấy bó củi?

Không phải ta Tiêu Ngự Hàn khinh thường nam sủng của hoàng đế, dù sao có vài người cũng là bất đắc dĩ, huống chi câu chuyện thế lương cũng khiến người ta động tâm. Chẳng qua! Nam nhân này, thật... quá uất ức?

Ta cắn răng.

"Người làm sao vậy?" Ta chửi ầm lên, "Nam nhân kia chỗ nào xứng đáng người vì hắn trả giá nhiều như vậy?"

Người vùi đầu khóc lóc cũng không ngẩng đầu lên, vẫn khóc.

Ta tiếp tục mắng: "Khóc cái gì khóc! Khóc có tác dụng gì? Khóc người có thể đem hắn từ tay quý phi, lan quý nhân đoạt qua? ! ?"

Toàn thân hắn run rẩy một chút. Tiếng khóc thấp dần.

"Thân làm nam sủng người liền nên tự hiểu!" Ta tiếp tục giáo huấn hắn, "Hắn sẽ không cho người danh, sẽ không cho người địa vị, càng không cho người trái tim"

Nam nhân ở đó, rút cuộc ngẩng đầu nhìn ta.

Ta ngược lại hít một hơi lãnh khí, thế mà —— "Khóc thành mặt hoa! Người có còn là nam nhân hay không?" Ai hiểu tâm trạng ta lúc này —— chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a?

Thôi, dù sao cũng không phải một hai lần.

Vớ lấy ống tay áo của mình dùng sức lau lên mặt hắn, vốn cũng không phải là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành gì, còn khóc thành như vậy! Ai sẽ đau lòng? Chỉ có mình khóc mà thôi?

Sau khi lau xong, ta biết, lại huỷ một kiện áo gấm của mình! Thôi, dù sao không phải tiền ta.

"Vậy, ta nên làm sao?" Nam tử rút cuộc nhút nhát mở miệng.

Còn chưa từ bỏ ý định? Ta than vãn.

"Ly Tiêu, xuất cung đi!" Ta dịu giọng, "Phụ thân người là đương triều binh bộ thượng thư, tuy rằng giận người tự nguyện làm nam sủng, nhưng dù sao người là con hắn, đi về nhà, sống cuộc sống của người thật tốt.

Tổng Ly Tiêu trong mắt lại muốn chảy ra nước?

". . . Hắn sẽ không thả ta đi!" Ly Tiêu cười khổ, "Ta là con tin hắn kiềm chế phụ thân".

Ta thật muốn tát tới một cái, đem đầu của hắn đánh tỉnh.

"Thôi! Phụ thân người quá khứ đúng là tâm phúc của trần tín vương, nhưng trần tín vương đã chết, thực quyền của bộ binh sớm bị hoàng đế bóp chặt! Phụ thân người nào dám hành động thiếu suy nghĩ?" Ta cười lạnh, "Người quá coi thường hoàng đế đương triều, người không phải là con tin của hắn, người chỉ là con mèo nhỏ hắn nhất thời muốn có, ném không ném đều nhìn hứng thú của hắn mà thôi! ? Chẳng qua, nếu như người thật sự muốn xuất cung, ta hoàn toàn có biện pháp." Ta nhìn ánh mắt Ly Tiêu, trong mắt của hắn chỉ có cam chịu bất đắc dĩ cùng —— yêu thương đối với hoàng đế Hoàng Phủ Thiếu Hoa?

Chín năm! Từ lúc mười tuổi vào cung trở thành thư đồng của thái tử năm đó, hoàng đế hiện tại Hoàng Phủ Thiếu Hoa, biến thành địa vị không phải thân không phải thiếp hiện tại, còn chưa đủ giáo huấn có phải hay không?

Nếu như, hắn tốt với hắn cũng thôi, nhưng là. . . ?

"Hắn tốt với người sao?" Ta liếc mắt nhìn hắn, bên miệng hoàn toàn là cười lạnh, "Từ khi người thành người của hắn, hắn lúc nào từng nhìn kỹ người? Dem người an trí ở nơi chốn quỷ cũng không thấy được, không ai hầu hạ, không ai chăm sóc, mặc cho người tự sinh tự diệt, hắn ư? Một, hai tháng nhìn người một vài lần, tâm trạng lúc tốt chưa từng nghĩ đến người, tâm trạng tệ hại liền đem người trút giận!" Ta xóc lên ống tay áo của hắn, trên cánh tay còn vết bầm.

"Không, không phải!" Ly Tiêu còn muốn biện bạch, "Lần kia hắn uống say! Hắn xin lỗi ta!"

Chân mày ta nhướn lên, "Hắn xin lỗi người, người liền tha thứ hắn? ?"

“ . . . ”

"Như vậy, lần trước là ai ở ngự thư phòng mắng người là đệ tiện ngu xuẩn ở trước mặt các vị đại thần?"

"Là ai không cẩn thận đánh nát một cái chén lưu ly suýt nữa bị đánh chết?"

"Là ai hảo tâm bị xem là lòng lang dạ thú, người đem thuốc chữa thương ta đưa người đưa hắn, lại bị hắn ném vào hàn yên thúy?"

"Đừng nói, đừng nói!" Ly Tiêu bịt tai, "Ta hận người, ta hận người, người đi ra, ta không muốn gặp người!"

Ta biết mình nói đến đều là sự thật, vì vậy ta mới sẽ cảm thấy kỳ quái, Ly Tiêu vì sao sẽ đối với nam nhân kia kiên quyết một lòng như vậy? Người sống trên đời, tình cảm đương nhiên muốn, nhưng là, tuyệt không thể xem nó như cơm ăn. Vì vậy mình hành tẩu giang hồ, từ trước đến nay là thấy được nữ nhân vừa mắt liền bắt chuyện vài câu, không vừa mắt không thèm nhìn lần thứ hai, quần nàng như rắn nước bám lên.

Hừ! Lãnh diện tu la Tiêu Ngự Hàn không phải danh hảo.

Cũng vì vậy, mình hai năm trước "Ngẫu nhiên" vào cung muốn tìm vài thứ tốt (rõ ràng là trộm), làm vào Tống Ly Tiêu nơi chốn quỷ cũng không có này, vừa vặn trông thấy một mình hắn khóc bên kia, phải nói là rơi lệ, ngốc ngốc rơi lệ, lúc ấy mới không để ý tới hắn, nước mắt nha, ai không có, chỉ là hắn đặc biệt nhiều mà thôi.

Không nghĩ tới lần thứ hai vào cung, lại gặp phải hắn. Là ở ngự hoa viên.

Người kia liền là hoàng đế Hoàng Phủ Thiếu Hoa đi? Quả nhiên, rất có uy nghiêm, dung mạo không kém. Nhưng là, kẻ khóc lóc kia hắn phạm vào sai lầm gì? Phải bị người ta đánh như vậy?

"Hừ!" Gậy từng chút đánh vào trên người kẻ khóc lóc, khẳng định rất đau, nhưng kẻ khóc lóc lại không kêu một tiếng, ta ngược lại nhìn bội phục. Thật có thể chịu đòn nha, nếu như hành tẩu giang hồ, nói không chừng là tên hán tử?

"Đủ rồi!" Hoàng đế lên tiếng."Về sau cẩn thận chút, lại đánh vỡ đồ vật của ái phi xem như không phải chịu đòn dễ dàng như vậy! ?

"Hoàng thượng ~~"

Ta lúc này mới phát hiện, bên cạnh hoàng đế còn có một nữ tử xinh đẹp.

"Mắng cũng mắng đánh cũng đánh, người nên nguôi giận đi?" Giọng hoàng đế nghe như dịu dàng, thật ra lời lẽ mang theo thiếu kiên nhẫn.

Nữ nhân đành phải oán hận nhìn kẻ khóc lóc kia bị dẫn đi.

Ta theo kẻ khóc lóc về phòng, nhìn thái giám giúp hắn bôi thuốc.

"Ôi, ngài đây là tội gì chứ?" Thái giám kia giọng điệu thương hại, "Cho dù tạ quý phi cố ý tự đánh nát chén lưu ly, ngài nhận liền nhận, tội gì tranh với nàng? Nhìn, vẫn không phải một trận đòn?"

Kẻ khóc lóc lại bắt đầu rơi lệ.

KAO! Ta còn tưởng rằng là thứ gì, chẳng qua một cái chén lưu ly mà thôi, liền muốn đánh người như vậy?

Trong cơn tức giận, đêm đó ta liền đến nơi ở tạ quý phi đem tất cả đồ vật có thể đập vỡ đều đập nát.

Ta núp trong bóng tối, một tảng đá một châm thép, đầu tiên là cái gương lớn không vừa mắt nhất, ầm một chút, vỡ.

Tức khắc một trận thét lên, theo sau, là sứ xanh tiền triều kia, hắc, thời điểm động thủ còn thật có chút luyện tiếu, cái kia nếu như lén đem đi nhưng là hàng giá trên trời! Nhưng mà, quá lớn, trộm không đi ra, vì vậy —— huỷ.

Còn có, bộ đồ ngọc trên quý trên bàn kia, hừ, loại nữ nhân này cũng xứng dùng ngọc?

Cuối cùng, đôi mắt trong đêm tối nhưng nhìn rõ trăm dặm của ta chú ý tới cần cổ nữ nhân kinh hoàng rồi loạn kia đeo một quả liên hoàn quyết tinh xảo cực kì — đây chính là đá kê huyết hảo hạng! Nhất định là vật yêu thích của nữ nhân này, tốt. Nguồn :

Lấy ra một thanh ám tiễn, nhắm ngay nữ nhân tức giận hờn hển, kêu to “người tới a” kia, ta chỉ nghe thấy “Tê” một trận gió, sau đó phi thân rời đi. Mặc kệ tạ quý phi trong cung đã là thiên hạ đại loạn.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Sau khi làm xong những chuyện này, tâm trạng tốt hơn nhiều, chậm rãi chạy tới chỗ kẻ khóc lóc, lại thấy hắn đã đau đến ngủ.

Ta tiến lên ngửi một cái trên thân thể hắn, lắc đầu, hoàng cung thối gì, loại thuốc tệ hại này cũng cho người dùng? Ta không nói lời nào, lột xuống quần của hắn, khó khăn lau sạch sẽ thuốc vốn đã thoa cho hắn, bôi lên cho hắn thuốc trị thương mình thật vất vả từ chưởng môn thiếu lâm tự lừa gạt đến, đây chính là thuốc tiên chữa thương! Dùng ở trên người tiểu tử này xem như là lãng phí?

Làm tốt những thứ này, ta ngẩng đầu nhìn lên, nha

tiểu tử này lúc nào tỉnh?

Ta cùng hắn hai mặt nhìn nhau.

”Khụ khụ, ” vẫn là ta phá vỡ trầm mặc trước, ”Cái này, cái kia, thật ra, ta là...?”

”Cám ơn người.” Kẻ khóc lóc thế mà cười với ta, ”Thuốc của người rất tốt, ta cảm thấy tốt nhiều rồi.”

”Vậy sao?” Tâm trạng ta cực tốt, tức khắc cùng hắn trò chuyện vớ vẩn trời nam đất bắc.

Hắn không hỏi ta ta là ai, ta lại dẫn ra thân thể cùng nguyên do vào cung của hắn.

Từ nay về sau, ta luôn luôn sẽ đến thăm hắn, nhưng là, mỗi lần thấy đến hắn, không phải nhiều vết thương chính là khóc không ngừng.

Thế là, ta đem thuốc trị thương cho hắn, sau đó liền là chọc hắn cười, ôi, người này.

Có một đêm, ta đụng phải chuyện không nên thấy.

Nói thật, trông thấy hắn ở dưới thân hoàng đế đáng vẻ vừa thống khổ vừa hạnh phúc, không phải là không chịu kích thích, nhưng mà, ai bảo ta là Tiêu Ngự Hân ni? Loại chuyện này sao có thể hù dọa ta?

Chẳng qua, ta qua thật lâu mới lại đi xem hắn, dù sao cũng phải tiêu hóa một chút nha

~~ Lần này hắn không khóc, mà là tràn ngập lo lắng, hắn khẩn cầu ta giúp hắn tìm thuốc trị cảm lạnh, vốn dĩ là hoàng đế bệnh?

Ta mắng hắn: Người có lương tâm hay không, ta hơn một tháng không tới thăm người người cũng không hỏi ta có xảy ra chuyện hay không?

Hắn chớp mắt nhìn ta, thấp giọng lấy lòng nói: Người lợi hại như vậy sao có thể xảy ra chuyện?

Ta hít một hơi, quái gở nói: Người thật đúng là. . .

Không biết nói gì, đành phải từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình ngọc?

”Đây là thuốc chuyên môn điều trị bên trong, rất trân quý, ta dùng mười năm mới nghiên cứu thành ba bình, cầm đi cho hoàng thượng kia dùng đi!” Nói như vậy, hoàng đế khỏi bệnh, sẽ tốt với hắn một chút đi? Ta lúc ấy trong lòng là nghĩ như vậy?

Hắn là hưng phấn như thế, xông thẳng ra ngoài, ta buồn cười nhìn đáng vẻ của hắn, ôi, tình cảm, hại người không ít, cho nên nói, ta mới không cần động tình, cũng không phải người có tình trong thiên hạ đều có thể

thành thân thuộc, tội gì hại người khác lại hại mình? Huống chi, ta khe khẽ cười, sự phụ đã sớm nói, con người của ta kia, muốn ta động tình, trừ phi cá bay trên trời mây bay dưới đất?

Không bao lâu, Ly Tiêu quay về, nhưng là tràn ngập trắng bạch, nhìn hần suýt nữa té ngã, ta cuống quýt đỡ lấy hần, "Thế nào?"

Hần lắc đầu, sau đó, oa một tiếng, nhào tới trong vòng tay ta khóc lớn.

Hần cũng không nói gì.

Chỉ là vài ngày sau, ta lặn xuống hồ sau tấm cung hoàng đế —— hàn yên thúy. Hàn yên thúy nguyên bản là hồ thu hướng ngoài cung, ta đem bảo bối lấy được giấu ở đáy hồ, cũng từ đáy hồ chuyển ra ngoài. Thế mà, khiến ta phát hiện bình thuốc kia.

Chân mày ta cau lại. Có thể tưởng tượng tình huống lúc đó: Tiểu gia hỏa hết sức phấn khởi đem thuốc đưa cho hoàng đế, lại bị hoàng đế khinh thường tiện tay ném vào hàn yên thúy bên ngoài trước mặt hần. Có thể còn nói lời càng quá đáng, nếu không, Ly Tiêu làm sao buồn bực đau lòng thành bộ dạng kia?

Thế là quyết định đi giáo huấn hoàng đế một chút, ừ, chẳng qua, không thể quá gấp, trước đây không lâu sự việc Tạ quý phi phi vẫn chưa kết, đang ồn ỹ ni. Dưới đáy lòng ta âm thầm tính kế giáo huấn hoàng đế, nhưng không biết chuyện thế nào, có lẽ là ta không cẩn thận lộ ý, hoặc là biểu cảm của mình khác thường, Ly Tiêu luôn là vô tình hay cố ý nói với ta: Nếu như hoàng đế xảy ra chuyện gì, hần nhất định sẽ không chịu nổi. Sau đó nhìn ta, trong mắt để lộ ra kiên định chưa từng có.

Tốt, nếu người che chở hần như vậy, vậy hãy để cho hần đến bảo vệ người được rồi, ta mới lười quản người.

Trong cơn tức giận lại là mấy tháng không đến thăm hần.

Ôi, thật mất mặt, cuối cùng lại bởi vì hết tiền, lại đến trong hoàng cung vay tiền, không nhận được vẫn đi tìm Ly Tiêu.

Hần vẫn là một người ở trong phòng trống, lúc thấy được ta, nụ cười lộ ra trên mặt khiến ta đau xót.

Không đúng, hần cười sao suy yếu như vậy? Ta tiến lên bắt mạch cho hần.

"Người bệnh!" Giọng ta trầm đến dọa người.

Hần vẫn đang cười, "Bệnh không tốt sao?"

"Bệnh có cái gì tốt?" Ta hỏi lại hần.

"Hần. . . Sẽ đến thăm ta nha!" Trần ngập vẻ hi vọng.

Ta suýt nữa bị hần chọc điên, gắng gượng kiềm chế, "Vậy hần từng đến sao?"

Hần lắc đầu, "Ta mới bệnh bảy ngày, chắc hần còn chưa biết?"

Bảy ngày! Đã bệnh bảy ngày?

Thật muốn một chương đánh chết hần.

Nhìn mạch tượng, hần là bị cảm lạnh, phổi bị nhiễm, liền là viêm phổi.

Cường ép đem thuốc của mình trút vào trong miệng hần, ép hần uống vào, sau đó vận công vì hần xua tan cái lạnh.

May mà hần gặp phải ta, nếu là lang băm khác, chữa khỏi hần? Hừ.

Có người đến! Ta ung dung nhảy ra khỏi phòng.

Là hoàng đế, thật là khách ít đến.

Nhưng là ta mới vừa vì Ly Tiêu vận công, hần đang ngủ.

Thái giám đang muốn gọi tỉnh Ly Tiêu, lại bị hoàng đế ngăn lại.

"Thái y!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhẹ giọng kêu một câu. Thái y kia nhẹ nhàng tiến lên, vì Ly Tiêu bắt mạch.

Ta ngược lại nhìn choáng váng. Vốn dĩ hoàng đế vẫn là quan tâm Ly Tiêu, tâm trạng khá hơn nhiều.

"Thế nào?" Thiếu Hoa thanh âm trầm thấp, ép tới càng thấp, nghĩ là sợ đánh thức người đang ngủ.

"Tổng công tử bị cảm, ứ đọng thành viêm phổi, chẳng qua. . ."

"Chẳng qua cái gì?"

"Nhìn mạch tượng, tổng công tử đã dùng qua thuốc tốt nhất, tình huống đã bắt đầu chuyển biến tốt. Cũng không đáng ngại"

"A." Thiếu Hoa liếc nhìn Ly Tiêu, ta từ trong đôi mắt kia, thấy đến một tia nhu tình, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt lập tức qua đi.

Một câu cũng chưa nói, hắt đi.

Ta nhìn khuôn mặt Ly Tiêu, rơi vào trầm tư, có lẽ, hoàng đế vẫn đang gặt hái.

Nhưng không bao lâu, ý nghĩ hoang đường này của ta liền bị hiện thực đánh vỡ nát.

Vẫn là Tạ quý phi phi kia, chẳng biết tại sao luôn cùng Ly Tiêu đối nghịch. Xem ra ta cho nàng giáo huấn thật là quá nhẹ! Lúc trước mũi tên kia nên thêm sức, bắn thủng đá kê huyết, đâm chết nàng thôi.

Ly Tiêu bệnh chưa khỏi hẳn, Tạ quý phi phi liền dẫn người đến phá rối.

Thật là nữ nhân kì quái. Ta từng thầm nghĩ, Ly Tiêu ở trong cung không nơi nương tựa, lại là nam nhân, cũng không được sủng, cơ bản không thể thành uy hiếp của nàng, nàng tìm đường chết à? Luôn hại Ly Tiêu?

"Nghe nói người bị thương, bốn cung đặc biệt tới thăm người một chút." Tạ quý phi phi cười đến quấy rối, trong lòng nhưng là oán hận. Nhiều năm như vậy, hoàng thượng vẫn giữ hắt lại, tuy rằng không sủng hắt, nhưng luôn là không bỏ được hắt, trừ gương mặt, hắt còn có cái gì có thể nhìn?

Ly Tiêu cuống quýt rời giường hành lễ, "Quý phi nương nương." Biết nàng đến không phải chuyện tốt, nhưng lễ nghi vẫn là nên.

Cung nữ của Tạ phi hướng trên ghế lót đệm mềm, lúc này mới ngồi xuống.

"Không có gì, ta lần này chỉ là nhìn xem người mà thôi." Tạ phi ánh mắt vòng mấy vòng, "Phải biết hoàng thượng nhưng lo bệnh của người nì"

Ly Tiêu ngơ ngẩn, lập tức cười khổ, sao có thể?

"Đa tạ hoàng thượng cùng quý phi quan tâm."

"Phải không?" Tạ phi cười đến càng ngọt."Như vậy. . . Í, trên cổ người treo là vật gì?"

Ly Tiêu hơi kinh hãi, theo bản năng đem huyết ngọc trên cổ nắm trong tay.

"Cho bốn cung nhìn xem cũng không được sao?"

Ly Tiêu đành phải lấy ra huyết ngọc, run run giao cho Tạ phi.

Tạ phi biến sắc! Thế mà cùng khối huyết ngọc vỡ kia của mình giống nhau như đúc! Trong lòng hiểu, bảo bối như vậy, nhất định là hoàng đế ban thưởng hắt.

"Quả nhiên là bảo bối, " Tạ phi khuôn mặt tái xanh, "Là hoàng thượng đưa đi?" Nguồn :

"Vâng." Ly Tiêu trả lời. Trong lòng không khỏi phát chua, buổi tối kia, hắt đem huyết ngọc buộc ở trên cổ mình. Mặc dù không có một câu lời lẽ dịu dàng, nhưng động tác dịu dàng kia lại làm cho hắt nhớ nhung đến nay.

"Như vậy, trả lại người." Tạ phi đem huyết ngọc đưa qua, giữa lúc Ly Tiêu vươn tay nhận, nàng đột nhiên nói một câu, "Hoàng thượng cũng đưa ta một khối ngọc như vậy ni! Giống nhau như đúc!" Đặc biệt tăng thêm phân lượng bốn chữ sau.

Ly Tiêu toàn thân ngậy người, huyết ngọc từ trong kẽ tay của hắn trượt xuống đất.

Thanh âm thanh thúy, một khối ngọc nát thành mảnh vụn.

Tạ quý phi đi như thế nào, Ly Tiêu không biết, chỉ là đối ngọc vỡ ngậy ra, thật lâu, mới chảy xuống nước mắt.

Không biết chuyện thế nào, vài ngày sau, hoàng thượng hỏi hắn huyết ngọc. Hắn cầm không ra, không dám nói rõ, chỉ là tràn ngập khó xử.

"Trẫm chỉ là mượn dáng vẻ khiến người ta chế tạo lại một khối cho Tạ phi mà thôi, người vậy cũng không chịu sao?"

Thì ra là thế. . .

Ly Tiêu thấp thấp thở dài.

"Xin lỗi, hoàng thượng, ngọc. . ."

"Thôi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa phẩy tay áo bỏ đi.

Không lâu, Hoàng Phủ Thiếu Hoa đột nhiên gọi Ly Tiêu đến thư phòng thấy hắn. Lạnh lùng kín đáo đưa cho hắn mấy cuốn sách, liền đem hắn đánh đuổi.

Ly Tiêu ở ngoài thư phòng nhìn kỹ tên sách —— Liệt nữ truyện hậu cung nữ tặc —— choáng váng, Ly Tiêu một ngụm máu tươi xông lên cổ họng, gắng gượng nhin xuống, đi tới chỗ không người mới phun ra.

Nước mắt im hơi lặng tiếng chảy xuống.

Vốn dĩ, chính mình bị xem như ghen tị, nữ nhân không biết chừng mực, cho nên mới cần nhìn những sách này.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Lần đầu tiên ta thấy những quyển sách này, đầu tiên là cười, sau khi đoán được nguyên nhân không khỏi gợn tím mặt.

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể bị làm nhục! Hoàng Phủ Thiếu Hoa làm như vậy, là muốn cố ý bức tử Ly Tiêu sao?

Lúc trước thế mà còn cho là hắn đối Ly Tiêu có tình cảm, không sai, là có tình cảm, ta nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, không có Ly Tiêu, hắn còn có thể lấy giày vò ai làm thú vui?

Chuyện cũ hai năm qua lần lượt nổi lên trong lòng.

Đối với Ly Tiêu, ta trừ than thở vẫn là than thở.

Dường như, Ly Tiêu đã thành một tâm bệnh của mình. Ta không thể nhìn hắn khóc, không thể thấy hắn bị người ta ức hiếp, mặc dù mình có lúc cũng sẽ mắng hắn.

Vài sư đệ sư muội của ta, mỗi người hào hùng tận trời, đâu đáng ghét giống như hắn vậy?

Có đôi khi đi xa nhà muốn chơi sáng khoái, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến tên này ở trong cung không biết bị người lăng nhục thế nào thì trong lòng liền bốc hỏa, chuyện gì cũng làm không tốt, chơi thế nào cũng không vui.

Ôi, ta cam chịu. Không giải quyết chuyện của hắn, ta nhất định không thể yên lòng.

"Được rồi" ta hỏi hắn, "Lần này vì sao khóc?"

Hắn không nói. Hắn bị khi dễ luôn không muốn nói cho ta, hại ta phải nghĩ hết biện pháp đoán lời của người khác.

"Ta biết, có phải tạ quý phi lại gây phiền phức cho người hay không?"

Hắn không trả lời.

Nhưng ta hiểu, trừ nữ nhân này còn có ai nhàm chán như vậy?

"Đừng khổ sở, người xem!" Ta từ trong lòng ngực lấy ra một khối đồ vật.

Ly Tiêu bỗng dưng mở to mắt, "Huyết ngọc! ?"

"Cùng khối kia của người rất giống đúng không?" Ta đem ngọc nhét vào trong tay hắn."Cất đi, về sau hoàng thượng lại hỏi tới, cũng dễ giao phó." Nguồn :

Ly Tiêu ánh mắt mê ly nhìn ta, "Cảm tạ. Nhưng ta. . . Không có tiền. . ."

Ta bật cười, bàn chuyện tiền với ta, người đem gia sản đền đều không đủ.

"Khối ngọc này tính cái gì, cho người!"

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Vui vẻ ngâm một khúc nhạc, ta mang theo vài bao hạt giống hoa đến thăm Ly Tiêu. Viện này cũng quá hoang vu, tuy rằng không cầu xa hoa, cũng nên có chút sinh khí đi? Nhưng là, ta vừa vào nhà, đã nhìn thấy Ly Tiêu trên người quần vải trắng, nằm trên giường.

"Sao lại bị thương?" Ta nhìn chăm chăm vết thương kiếm đâm trên lồng ngực của Ly Tiêu, cái này. . . Hắn có phải hay không biết ta mới nghiên cứu ra thuốc trị thương đặc hiệu cho nên muốn thử thử?

"Không hề gì!" Ly Tiêu ngượng ngùng che quần áo."Chỉ là vết thương nhẹ mà thôi!"

"Vết thương nhẹ!" Ta hét lên một tiếng, "Suýt nữa liền đâm trúng trái tim! Là ai làm?"

"Không. . . Là chính ta, tài nghệ không bằng người!" Hắn còn không chịu nói.

Hừ, người không nói ta cũng không biết sao? Ta cười lạnh. Phải biết, trong cung liền là nơi lời đồn đãi truyền đi nhanh nhất.

Vốn dĩ hôm đó Hoàng Phủ Thiếu Hoa ở ngự hoa viên triệu kiến đại tướng quân Phí Trung Nguyên khai hoàn trở về, đang không khéo Ly Tiêu lúc ấy cũng ở vườn hoa đi dạo.

Phí Trung Nguyên thấy đến một bóng trắng mờ mờ ảo ảo trong bụi hoa, đặc biệt mê người, không khỏi nhìn đến ngây người.

Hoàng đế cũng chú ý tới Ly Tiêu xa xa cùng Phí Trung Nguyên thất thần, vẻ mặt trầm trầm.

"Phí tướng quân." Hắn gọi.

"A, hoàng thượng." Phí Trung Nguyên hoàn hồn.

"Nghe nói phí tướng quân kiếm pháp như thần, chỗ ta vừa vặn cũng có một thần kiếm, muốn cùng tướng quân so so!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong mắt lộ ra một tia âm u xấu xa.

"A, không biết là vị tướng quân nào?"

"Ha ha, hắn là con của binh bộ thượng thư Tống Khiếu Hải, coi là hổ cha không sinh khuyến tử đi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấp giọng ở bên tai thái giám nói mấy câu.

Phí Trung Nguyên nhìn tên thái giám kia nhận lệnh đi tới bóng trắng xa xa, cũng dẫn người kia đi tới hướng mình.

Thế mà. . . Phí Trung Nguyên kinh ngạc, một người bề ngoài như trắng sáng sáng tỏ như vậy, cư nhiên liền là. . . Nam sủng của hoàng thượng — con của binh bộ thượng thư— Tổng Ly Tiêu!

Sau khi hành lễ, không đợi Ly Tiêu từ trong vui mừng hoàn hồn, Hoàng Phủ Thiếu Hoa liền cho hắn một "Vui mừng" khác!

"Ly Tiêu, phí tướng quân muốn cùng người tỷ thí một chút kiếm pháp — người không cần chối từ, khiến phí tướng quân nhìn xem, kiếm pháp của người là cao siêu tuyệt luân thế nào!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong giọng nói chứa trào phúng, khiến Phí Trung Nguyên cảm thấy khó chịu.

Ly Tiêu ngẹn lời, không đợi phản ứng kịp, trong tay đã nhiều một thanh kiếm. Trước đây theo hoàng thượng, lúc đó vẫn là thái tử, từng luyện qua, bởi vì thái tử nhất định văn võ song toàn, nhưng mà, bọn họ cũng không nghiêm túc dạy qua mình, vì vậy, hắn chỉ có mờ mịt nhìn phí tướng quân đã chuẩn bị xong.

"Như vậy, tại hạ đắc tội!" Phí Trung Nguyên trường kiếm đưa ra, thế mà không trở ngại chút nào đâm thẳng hướng lồng ngực Ly Tiêu, mà Ly Tiêu ngay cả trốn cũng không kịp trốn, cứng rắn trúng một kiếm!

Trung nguyên thất kinh, cuống quýt rút kiếm, ôm lấy Ly Tiêu sắp ngã xuống đất, che vết thương của hắn, "Chuyện thế nào?" Hắn ngẹn ngào nhìn về phía hoàng đế, chỉ thấy khuôn mặt thản nhiên của hắn thoáng qua một tia hổ thẹn, nhưng chỉ là thoáng qua.

"Tổng công tử!" Trung nguyên gọi Ly Tiêu, "Xin lỗi, ta không biết. . ."

Ly Tiêu cười khổ, lắc đầu, "Không sao." Lồng ngực thật đau, trước mắt tối sầm, chỉ nghe thấy thanh âm ôn hòa của hoàng thượng: "Truyền ngự y."

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Sau khi nghĩ cách biết được ngọn nguồn, ta hận không thể lập tức giết Hoàng Phủ Thiếu Hoa, nhưng mà nếu như giết hắn, Ly Tiêu cũng đừng hòng sống!

Ta hiểu rõ, muốn khiến hắn không hề bị loại tổn thương này, chỉ có khiến hắn trở nên mạnh mẽ.

Thế là, ta bắt đầu len lén dạy hắn võ công.

Hắn thế mà một chút liền thông, còn không ngu ngốc nha! Ta cười hắn, "Không bằng theo ta đi đi? Ta mang người lưu lạc giang hồ được không? Bao người một đêm thành danh!"

"Tốt!" Hắn thế mà gật đầu đồng ý, trông mắt ta suýt nữa rơi ra.

"Cái gì?" Ta ngẹn ngào.

"Ngẫm lại ở hoàng cung không thú vị, đâu có như người ở trên giang hồ qua lại tự do vừa ý!" Trong mắt của hắn thật sự có hướng tới.

Nhưng là, ta mới không muốn mang đứa trẻ động một chút là khóc chạy khắp nơi. Ta là đại nam nhân, cũng không phải bảo mẫu.

"Như vậy Hoàng Phủ Thiếu Hoa của người ni?" Ta nói thẳng tên hoàng đế. Ai bảo hắn trong lúc đang ngủ mê đều là gọi "Thiếu Hoa, Thiếu Hoa".

Về mặt hắn trầm xuống, trong đôi mắt sáng ngời thoáng qua bất đắc dĩ cùng vài phần oán.

Ồi, vẫn không nỡ rời đi hoàng đế a! Ta lắc đầu.

Mấy ngày trước đây, sau khi Ly Tiêu bị thương, Hoàng Phủ Thiếu Hoa xem qua hắn một lần.

Lúc ấy Ly Tiêu thụ sủng nhược kinh, cảm thấy chịu một kiếm này cũng là đáng giá. Một lần kia, Hoàng Phủ Thiếu Hoa đối với hắn rất dịu dàng, hắn cũng say mê trong đó.

"Người thích ta sao?" Chỉ là lúc Hoàng Phủ Thiếu Hoa rời đi, Ly Tiêu hỏi một câu thế này.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lạnh lùng nhìn hắn, bên môi có tia cười lạnh.

Hắn hiểu. Căn môi không nói thêm gì nữa.

Trong lòng hắn biết, một kiếm này, coi như là Hoàng Phủ Thiếu Hoa tự tay đâm vào. Vốn dĩ, chính mình bị hắn chán ghét đến mức muốn một kiếm đâm chết! Hắn cũng học được cười lạnh, hắn nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Thiếu Hoa biến mất trong tầm mắt mình, bật cười, cười đến không thể dừng.

Từ đó về sau, ta phát hiện, tình cảm Ly Tiêu đối với hoàng đế dường như có chút biến hóa.

Hắn không tiếp tục mỗi ngày nhìn thư phòng của hoàng đế ngóng trông hắn đến, cũng không tiếp tục nhắc với ta chuyện của hoàng đế, hắn dùng trái tim học kiếm với ta, dường như kiếm có thể khiến hắn quên hết mọi thứ, loại cảm giác này —— gọi là hết hy vọng.

...

"Thật ra, " ta đột nhiên cười, "Phí Trung Nguyên kia không tệ."

"A?" Ly Tiêu bị lời của ta lấy làm lạ.

Ta mỉm cười, đúng a, Phí Trung Nguyên nhưng là vì Ly Tiêu chết mê chết mệt ni!

"Lúc trước ngươi bị hắn ngộ thương, ta tận mắt trông thấy hắn không chỉ một lần nhét bạc cho thái giám trong cung, hỏi thăm tình huống của ngươi ni."

Ly Tiêu có chút hoang mang, có chút kỳ quái, "Ta lại không trách hắn. Không phải lỗi của hắn."

". . ." Ta liền biết, trong lòng của hắn, trừ Hoàng Phủ Thiếu Hoa, vẫn là Hoàng Phủ Thiếu Hoa. Không khỏi dâng lên một cổ vị chua, ta hừ một tiếng."Kẻ ngốc."

"Ngươi mắng ta kẻ ngốc?" Ly Tiêu mày liễu dựng ngược.

"Ngươi thật sự là kẻ ngốc nha!" Ta gật đầu.

"Ta là kẻ ngốc, sao học được kiếm pháp của ngươi, võ công của ngươi?" Ly Tiêu đã đứng dậy lấy kiếm.

Xem hắn không tiếp tục đau lòng, không tiếp tục khóc lóc, trái tim chiến đấu, tâm tình của ta tốt vô cùng! Bạn đang ?

"Tốt, hôm nay sẽ dạy ngươi một bộ kiếm pháp!" Ta cười khê, "Ngươi trong vòng một tháng học được coi như ta mới vừa nói sai, không học được, liền là tiểu bạch"

" lời còn chưa dứt, trường kiếm của hắn đã đâm về phía ta. . .

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Có lẽ, Hoàng Phủ Thiếu Hoa đã không có cơ hội phát hiện Ly Tiêu biến hóa, hiện tại Ly Tiêu thường thường sẽ cười, không tiếp tục khóc một mình, hắn đem các loại hoa ta đưa trồng trong viện vắng lặng, từng mùa qua, hoàng đế lại chưa từng triệu kiến hắn, mà hắn lại cười đến càng thoải mái, có lẽ là có kiếm gửi gắm, có lẽ là ta nói với hắn thế giới bên ngoài khiến lòng hắn sinh hướng tới, hắn dường như đã quên Hoàng Phủ Thiếu Hoa. Đây không trách được ai, ai bảo một kiếm lần trước chân chính làm hắn bị thương xương máu ni?

Thế là, chúng ta ở cả vườn hoa nở rộ đối rượu tán gẫu, so kiếm thử đàn.

Đúng rồi, Ly Tiêu đàn rất hay.

Đàn cổ nằm đây ở trong tay hắn chảy ra không thể diễn tả mỹ lệ cùng du dương, ta thường xuyên nghe tiếng đàn, nhìn người, uống rượu, say trong hoa.

Ly Tiêu trong lúc cười bắt đầu lộ ra vài phần ý phóng khoáng, một đường hoa bay đuổi trắng múa kiếm, cánh hoa rơi loạn vẩy vào trên người hắn, thật sự người như ngọc, kiếm như hồng, ta thế mà nhìn đến ngây dại.

"Thế nào?" Hắn đặc ý hỏi.

Ta cười to, "Tốt!"

Hắn là lúc ta rời đi. Ta nghĩ.

"Lấy võ công hiện tại của ta, bước vào giang hồ thế nào?"

Ta trợn to mắt nhìn hắn, hắn thật sự muốn rời đi cung đình sao?

"Không đủ. Cách thượng đẳng còn kém quá nhiều."

"Như vậy, phải thế nào mới có thể tới thượng đẳng?" Hắn hỏi ta.

"Lại cùng ta luyện năm năm." Ta vẫn là ăn ngay nói thật. Tuy rằng hắn thiên tư thông minh, là khối nhân tài luyện võ, nhưng mà, không có gặp phải đặc biệt hoặc là khổ luyện nội lực, là không cách nào đến cảnh giới cao thủ.

Trong mắt Ly Tiêu bắn ra ánh sáng, "Năm năm? Năm năm phải không?"

"Đúng a." Ta đáp, bất giác đã rơi vào bẫy hắn.

"Người nói. Người còn dạy ta năm năm!" Hắn vùng kiếm lại luyện, mặc kệ phản ứng của ta.

Ta ghen lời. Tiểu tử này. . . Hắn thế mà. . . Xem thấu tâm tư của ta! Bạn đang ?

Mà ta, lại cũng bị hắn thiết kế?

Lẽ nào, ta còn muốn lại ở nơi thế này sống uống năm năm thời gian quý báu?

Ta nói không nên lời cảm giác vui buồn lẫn lộn trong lòng lúc này, chỉ là đột nhiên cảm thấy, năm năm, có lẽ cũng tốt, nói không chừng, ta liền có thể bồi dưỡng được kiếm khách đệ nhất thiên hạ mới ni?

...

Không biết dây thần kinh nào đột nhiên gấn sai, Hoàng Phủ Thiếu Hoa đột nhiên muốn xem Ly Tiêu bị mình lạnh nhạt gần một năm hiện tại như thế nào, nhất định là mỗi ngày khóc lóc, người gầy dần đi?

Thế là đại đội nhân mã hướng chỗ sâu vắng vẻ nhất hoàng cung đi đến.

Hiện tại chính là mùa xuân, trên đường, bướm múa nhẹ nhàng, rất xa đã nhìn thấy bên cạnh phòng Ly Tiêu nở đầy hoa tươi đỏ trắng vàng, Hoàng Phủ Thiếu Hoa không khỏi nheo mắt lại.

Ra mời, mình phải thất vọng?

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Ta đã sớm phát hiện có không ít người hướng tới bên này, cũng đoán được là ai. Muốn nhắc nhở Ly Tiêu rời đi, nhưng hắn thế mà đang ngủ giữa hoa! Ta nhúu mày, nhìn lúc hắn ngủ mỹ lệ như tiên tử trong hoa, nghĩ đến không có ai có thể cự tuyệt! Bên miệng ta nâng lên một nụ cười nguy hiểm. Nhanh chóng biến mất.

Tùy tùng của Hoàng Phủ Thiếu Hoa ở ngoài vườn chờ hắn, vừa vào vườn hoa, còn chưa được vài bước liền thấy trong hoa sơn trà trắng muốt ngủ một nam tử như anh như ngọc.

Nghĩ đến là quá lâu không nhìn thấy Ly Tiêu, Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười tự giễu, thế mà cảm thấy hắn càng ngày càng đẹp!

Muốn đánh thức hắn, lại nhịn xuống, đi tới bên cạnh hắn, quỳ một gối xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng phất qua mặt hắn.

Hắn cười! Đáng yêu như trẻ con!

"Đừng nghịch!" Hắn vừa cười vừa chuyển thân, đột nhiên kinh ngạc phát giác, ta sẽ không cột nhả hắn như vậy! Như vậy, người kia. . . Ly Tiêu bỗng đứng mở to mắt, "Hoàng thượng!" Hắn khê hô một tiếng.

"Người ngược lại rất giết thời gian!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong thanh âm có bất mãn cùng lãnh đạm không tự chủ được.

"Xin hoàng thượng thứ tội." Ly Tiêu thanh âm bình tĩnh mà thản nhiên. Khiến Hoàng Phủ Thiếu Hoa không kiềm được nhướn mày. Thế nào đột nhiên cảm giác được người trước mắt có chút khác biệt?

"Xem ra trăm đối người lãnh đạm cũng không dễ cho người quá mức để ý?"

Ly Tiêu cười, cười đến Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt đều thất thần.

"Ngài lúc nào chưa từng lạnh nhạt với ta?" Ly Tiêu nhàn nhạt hỏi ngược một câu, không muốn cùng hắn bảo trì tư thế một nằm một quỳ mà muốn đứng dậy đứng thẳng, lại bị Hoàng Phủ Thiếu Hoa bỗng chốc đè lại.

Lấy Ly Tiêu công lực hiện tại, Hoàng Phủ Thiếu Hoa không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn dù sao cũng là hoàng thượng. Hắn đành phải nhịn xuống.

"A?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong mắt lộ ra một cổ kinh ngạc."Ta có thể cho rằng người đây là đang oán hận sao?"

Ly Tiêu lại là cười một cái, cười đến hoa sơn trà khê run, "Ngài nói xem?" Trong khẩu khí đã có cười nhạo. Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe ra, bởi vậy hắn rất giận.

"Vậy người lại tiếp tục giết thì giờ đi!" Lần thứ hai phẩy tay áo bỏ đi.

Lại nghe người phía sau cất cao giọng nói: "Cung tiễn hoàng thượng!"

Lửa giận trong lòng càng thịnh, lại thấy các tùy tùng của mình toàn thể trốn mất há mồm nhìn chằm chằm người sau lưng mình. Không khỏi buồn bực, có cái gì đẹp? Nhìn lại, tức khắc ngơ ngẩn.

Một thân áo trắng Ly Tiêu đứng ở mảng lớn hoa sơn trà trắng muốt, trên mặt một bộ bình tĩnh yên ổn, mỉm cười, tựa như tiên tử cao quý tao nhã hạ xuống thế gian.

Ép mình xoay người lại, rời đi, Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong lòng đã suy nghĩ, tối nay có cần hắn thị tẩm hay không? Nhưng là mình vừa mới khiến hắn "Tiếp tục giết thì giờ" nha! Thôi mặc kệ, đêm nay nhất định muốn hắn!

...

Ta không nghĩ tới Hoàng Phủ Thiếu Hoa sức chịu đựng tốt như vậy, còn tưởng rằng hắn sẽ lập tức không nhịn được liền. . .

Chẳng qua lường trước hắn tối hôm nay nhất định sẽ đến! Ta cười, không quản trong lòng có một chút để ý như vậy, ôi, đại khái liền là tâm tình phụ thân gả con gái đi?

Không ngờ Ly Tiêu lại không hề vui vẻ, có chút bất mãn nhìn về phía ta, "Vì sao không nói một tiếng liền đi?"

Ta nhún nhún vai, "Người ngủ nha!"

Lỡ tai ta không nghe lầm đi? Hắn dường như hừ lạnh một tiếng?

Hôm nay, ta thật sớm rời đi. Ta không ở trong cung qua đêm. Huống chi tối hôm nay. . .
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ngày hôm sau ta đặc biệt đi tìm Ly Tiêu rất muộn, ngâm một khúc nhạc, nghĩ đến lời trêu chọc hần lúc thấy hần. Hần lúc này nhất định rất vui vẻ đi? Một năm, Hoàng Phủ Thiếu Hoa rốt cuộc lại tới tìm hần!

Nhưng ta lại trông thấy hần ngồi ngây ra trên ghế, biểu cảm thản nhiên.

"Ly Tiêu!" Ta gọi hần.

Hần nhìn ta một cái, cười cười.

"Thế nào?" Ta biết rõ còn hỏi.

Mặt hần đỏ đỏ.

Ta cười to.

Quả nhiên là lúc ta nên đi?

"Hần vẫn vậy."

"Cái gì?" Ta nghe không hiểu.

"Hần đối với ta vẫn như trước kia." Ly Tiêu trong lời lẽ thản nhiên nghe không ra tình cảm gì.

". . ." Ta không biết nên nói những gì.

"Người nói đúng, ta chỉ là mèo con lúc hần nổi hứng bắt đến, muốn như thế nào liền thế nào." Ly Tiêu cười khở, "Nhưng ta, vẫn yêu hần."

Lòng ta thật đau xót, thật khổ sở. Lần đầu tiên, ta tiến lên ôm hần, "Đừng khổ sở, chúng ta có thể chậm rãi đoạt đến trái tim hần!"

Người trong vòng tay không hề động, chỉ là cười cười, "Phải không?"

Đột nhiên hần nói một câu: "Không có hần cũng không sao." Hần nhìn ta, ôm chặt ta, "Chỉ cần có người ở, ta cũng rất vui vẻ!"

Lòng của ta đột nhiên run lên! Hần những lời này là ý gì?

Ta nhìn về phía ánh mắt hần, nhưng ánh mắt hần một mảnh thanh minh, ta thở phào nhẹ nhõm, hần giống ta, chỉ là đem đối phương xem như bạn tốt đi?

...

Số lần Hoàng Phủ Thiếu Hoa tìm hần cũng không thay đổi đặc biệt chuyên cần, vẫn là như năm trước, một tháng qua một hai lần, nhưng này đã khiến rất nhiều người lòng sinh ghen ghét Ly Tiêu.

Chỉ là Ly Tiêu cơ bản không đem những chuyện thị phi kia để vào mắt. Hoàng Phủ Thiếu Hoa đến, hần liền tùy hần đến, không đến, hần dường như còn ước gì như vậy, hơn nữa, nhìn ra được, hần đang lãnh đạm Hoàng Phủ Thiếu Hoa, lại thường xuyên chọc giận hần. Mà kết quả chọc giận hần, vẫn là như trước kia, nhưng Ly Tiêu đã sớm không để ý, mặc cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa lời nói lạnh nhạt, hần qua cuộc sống của hần như thường.

Ta hỏi hần vì sao muốn lãnh đạm Hoàng Phủ Thiếu Hoa, hần phức tạp nhìn ta một cái, nói, "Hần lấy ta làm món đồ chơi, ta sao có thể mặc cho hần làm nhục?"

Thật tốt!

Ta cảm thấy an ủi, không hổ là nhân vật do ta Tiêu Ngự Hàn bồi dưỡng ra được a!

Bởi vì lần nữa được đến quan tâm của hoàng thượng, chúng ta không thể lại quá mức phóng túng ở trong vườn uống rượu đánh đàn. Đành phải vào buổi tối, ta tiếp tục dạy hần tập võ.

Ngẫu nhiên biết được hoàng thượng xuất cung hoặc là chắc chắn sẽ không đến, chúng ta mới sẽ to gan ở trong vườn để lên một bình rượu, sau đó hi hi ha ha lớn tiếng cười nói, ta luôn có thể chọc hấn thoải mái cười to, mà tiếng đàn của hấn luôn có thể khiến ta triền miên.

Hôm nay hấn hào hứng nói với ta hấn mới sáng tác ca khúc, cứng rắn muốn hát trước cho ta nghe.

”Tốt!” Ta thật sự muốn nghe đàn của hấn, chẳng qua hấn nói muốn hát? Ta hoài nghi.

Trong vườn hoa, hoa sơn trà đã tàn, lúc này chính là thời tiết mẫu đơn nở rộ, Ly Tiêu thích màu trắng, một màu trắng mẫu đơn, dẫn tới bướm bướm ong mật lưu luyến quên về.

”Tĩnh mộng đừng tính số hoa rơi, nhân gian hơi say dễ chìm vào giấc ngủ!”

Tiếng đàn vang lên, hấn mở miệng hát, ta lập tức ngây người! Thanh âm kia, trong veo như nước, thanh linh như ngọc, mà ca từ kia, ta không khỏi tập trung lắng nghe.

”Buồn hết ngàn chén nhũ mây, cười hỏi người nào cùng chung say?”

Trời cao lạnh lạnh ai là chủ? Trời đất hoang mang giữa một dòng sông.

Muốn kéo gió mây cười giang hồ, đập tuyết đi ca mặc cho phong lưu!”

Tiếng đàn thấp dần, ta đã nghe rõ ý trong khúc nhạc. Không khỏi có chút thỏa mãn, nhìn về phía ánh mắt hấn, trong đôi mắt kia ngậm cười mang buồn, dường như còn có chút tiếc nuối?

”Êm tai sao?” Hấn hỏi.

Ta gật đầu.”Là chuẩn bị hát cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghe sao?”

Mặt hấn trắng bệch, rớt cuộc, gật đầu.

Ta thở phào.”A, hấn khẳng định thích.”

9. Chương 9

Số lần ta đi xem Ly Tiêu rõ ràng ít.

Ly Tiêu cũng không hỏi nhiều, thấy ta đến, vẫn là vui vẻ cùng ta học kiếm, đánh đàn cho ta nghe.

Có ngày hấn uống say, đột nhiên khóc trong vòng tay ta, hấn nói hấn không biết vì sao, biết rõ người mình yêu không yêu mình, nhưng vẫn là dùng tình sâu vô cùng. Hấn muốn buông, nhưng lại không buông được. Hấn kéo lại tay ta, thấp giọng nói: ”Chỉ có người, ta chỉ có người! Cầu người, ngàn vạn đừng rời xa ta, cho dù muốn đi, cũng muốn. . . Cũng muốn. . .” Lời còn chưa dứt, hấn đã ngủ.

Ta thất thần nhìn hấn, không tự chủ được hồi tưởng hấn lời chưa nói xong vừa rồi, không khỏi, ngây dại.

...

Lại là ngự hoa viên?

Ly Tiêu không biết chờ đợi mình là chuyện gì, nhưng vẫn là tràn ngập bình tĩnh phụng mệnh đi vào ngự hoa viên.

Người còn không ít?

Hoàng thượng, tạ quý phi, các vị đại thần không biết, còn có một cái là. . . Ly Tiêu bất ngờ gặp phải ánh mắt Phí Trung Nguyên. Trong ánh mắt hấn nhìn về phía mình, tràn đầy áy náy cùng với. . . Một vài thứ hấn không muốn nhìn đến?

”Ly Tiêu, vị này chính là phí tướng quân đệ đệ Phí Trung Nam, tân nhiệm tứ phẩm thị vệ, đàn rất hay, được xưng đệ nhất thiên hạ.” Hoàng Phủ Thiếu Hoa thân nhiên cười nói, ”Vừa rồi ta đã nghe qua, quả nhiên tuyệt vời khó tả, lại nghĩ tới ta Ly Tiêu cũng là cao thủ trong đó, cho nên muốn mời các người tỷ thí một chút.”

Lại là tỷ thí?

Vốn dĩ nam tử trẻ tuổi kia liền là đệ đệ Phí Trung Nguyên?

Ly Tiêu nhàn nhạt đáp: "Nếu phí tiên sinh có danh xưng đệ nhất thiên hạ, tại hạ sao lại là đối thủ của hần? Vẫn là không cần so."

Hoàng thượng còn chưa lên cơn, tạ quý phi đã mở miệng: "A, tổng công tử mặt mũi thật lớn, ngay cả hoàng thượng đều không mời nổi sao?"

"Đã như vậy, tại hạ kính kính không bằng tuân mệnh." Ly Tiêu không muốn cùng nàng đấu võ mồm. Ngồi lên ghế đánh đàn, suy ngẫm một chút, cung đàn khẽ động, cử tọa đều kinh hãi.

Ly Tiêu bản chính là ca khúc hát cho ta nghe, nhưng hần không hát, chỉ đàn, hần mặc kệ ngón tay của mình trên cung đàn xoay quanh u chuyển, toàn thân đã sớm cùng đàn hợp làm một.

Vô thức, trong vườn tiếng chim kêu dần dần biến mất, đồng thời tụ đến bốn phía, có chim nhỏ màu trắng còn dừng ở trên vai Ly Tiêu, nghiêng đầu, một đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm Ly Tiêu không buông.

Sau một khúc, Ly Tiêu thở ra một hơi dài, nghiêng đầu cùng con chim nhỏ kia nhìn nhau, không khỏi mỉm cười, vươn tay ra, chim nhỏ kia như có linh tính nhảy đến trên tay hần, đối với hần nhẹ nhàng gập đầu kêu to.

Thật lâu, mọi người mới hồi phục tinh thần.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt càng thêm mê ly.

Mà Phí Trung Nguyên từ khi hần xuất hiện, càng không có đem ánh mắt của mình từ trên người hần rời đi, đợi hần đàn xong một khúc, càng là như mê như say.

"Tổng công tử quả nhiên tài đánh đàn tuyệt diệu, " Phí Trung Nam mở miệng, "Tại hạ chịu thua!"

Ly Tiêu nhẹ nhàng vẫy tay, khiến chim chóc bay đi. Lúc này mới đứng dậy đáp lễ, "Phí công tử khen nhầm." Chuyển hướng Hoàng Phủ Thiếu Hoa, "Nếu như không có chuyện gì khác, Ly Tiêu xin được cáo lui trước."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa gập đầu. Ly Tiêu nhanh nhẹn rời đi. Không chút chú ý tới tạ quý phi trong mắt lửa giận nồng đậm cùng ghen tị thiêu đốt bên nhau, liền muốn đem mình nuốt mất.

Tối hôm đó, Hoàng Phủ Thiếu Hoa lại đến phòng của hần. Nhưng sáng hôm sau, hần vẫn là lạnh lùng đứng dậy rời đi, toàn bộ buổi tối, hần không có một câu dịu dàng, thậm chí. . . Ly Tiêu cảm thấy hần. . . Càng thô bạo. . .

10. Chương 10

Hoàng cung truyền đến tin vui, tạ phi mang thai long chủng.

Hoàng hậu của Hoàng Phủ Thiếu Hoa chết sớm, không con, sau đó tần phi tuy nhiều, nhưng hần sủng ái lại không nhiều, bởi vậy, con của tạ phi là đứa con đầu tiên của Hoàng Phủ Thiếu Hoa, cũng vô cùng có khả năng, là thái tử tương lai.

Ly Tiêu thở phào, nhìn chung có thể thanh tịnh một đoạn thời gian, mỗi ngày tính toán thời gian ngắm trông ta đến thăm hần, lẽ nào ta không nghĩ đến sao? Ai bảo ta bị sự phụ ngàn năm khó ra cửa chùa tìm, cứ rần nói ta gần nhất đào hoa kiếp động, cố khuyên ta không nên đi ra ngoài mười ngày. Thật vất vả mười ngày qua, hần nói còn muốn tiếp qua mười ngày, lại mười ngày qua, hần nói lại thêm mười ngày. . .

Thôi đi! Tính sai kiếp số của ta cũng thôi, nhưng cũng không đến mức mơ hồ đến tình trạng này đi?

Sự phụ thật già rồi! Ta âm thầm than thở, không tiếp tục đến thăm Ly Tiêu, hần sẽ gặp chết đi?

Ta liếc nhìn phòng nhỏ, tìm được ám hiệu thuộc về chúng ta: "Ly Tiêu không ở."

...

Ngự hoa viên tiểu đình ngấm trăng xây vòng quanh hồ, đối diện liền là tẩm cung Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

"Tổng công tử a, ngày đó nghe được tiếng đàn của ngươi, thật là thất kinh!" Tà phi thỏa mãn khẽ vuốt bụng của mình, "Lúc này cố ý mời ngươi tới đánh đàn cho ta cùng đứa trẻ nghe!"

"Chúc mừng quý phi. Mời quý phi chọn khúc." Ly Tiêu vẫn nhàn nhạt đáp lại.

Chuyện thế nào? Tà phi đánh giá nam nhân này, thế nào hần dường như như biến thành người khác? Trong mắt ánh sáng thần thái, toàn thân toả ra mê hoặc người tao nhã khí chất, thoát thai hoán cốt nha! Là ai. . . Có khả năng lớn như vậy?

Tà phi trong lòng dường như hiểu cái gì.

"Ca khúc lần trước ta thích, đàn thêm một lần cho ta nghe đi."

. . .

Nội lực của Ly Tiêu đã nói cho hần biết, Hoàng Phủ Thiệu Hoa qua đây, nhưng hần làm bộ không biết, tiếp tục đánh đàn. Một khúc về sau mới giả vờ kinh ngạc, hướng hoàng đế hành lễ.

"Miễn." Hoàng Phủ Thiệu Hoa lạnh lạnh nhìn hần một cái, đối tạ phi dịu dàng nói: "Hôm nay cảm giác thế nào?" Tà phi ý cười từ trong lòng rướm ra: "Tạ hoàng thượng quan tâm, thần thiếp rất tốt."

Ly Tiêu biết điều muốn lui ra, tạ phi lại đối hoàng thượng nói: "Tổng công tử đừng đi, đàn của ngươi ta còn chưa nghe đủ!" Chuyển hướng Hoàng Phủ Thiệu Hoa: "Ngài lại cầm đến thứ tốt gì?"

Hoàng Phủ Thiệu Hoa cười khiến người hầu nâng qua một hộp gấm, mở ra. Lúc này đã gần đến chạng vạng, hoa đăng mới lên, một đạo ánh sáng từ trong hộp nhảy ra.

"Dạ minh châu!" Ly Tiêu cùng tạ phi đồng thời vì dạ minh châu kinh diễm.

"Đây chính là cao ly quốc sáng nay mới vừa tiến cống đến." Hoàng Phủ Thiệu Hoa mặt mang đắc ý, "Lần trước đưa cho ngươi huyết ngọc không còn, trăm đem viên dạ minh châu này bù cho ngươi."

Tạ phi có chút kinh ngạc với hoàng thượng hôm nay đặc biệt dịu dàng yêu thương, xem qua Ly Tiêu một bên, đột nhiên hiểu. Cố làm nụ cười nhận lấy, bỗng lòng sinh một kế.

"Tổng công tử, ngươi cũng đến xem!" Tà phi lấy ra dạ minh châu đưa cho Ly Tiêu.

Nếu là nàng đưa cả hộp cho Ly Tiêu, Ly Tiêu có thể thoái thác không nhìn, nhưng nàng lại đem dạ minh châu cầm ở trên tay, đưa đến trước mặt hần. Hần sao có thể không nhìn?

Đành phải tiếp nhận hạt châu, tưởng làm dáng vẻ nhìn kỹ, lại bị minh châu ánh sáng mê hoặc, xem hồi lâu, một chút không cảm giác có người đang chờ phía sau hần. Xem đủ, mới nói: "Quả nhiên là bảo vật hiếm thấy. Chúc mừng hoàng thượng, tạ phi nương nương." Dứt lời đem minh châu chấp tay bỏ vào trong hộp, bỗng nhiên sau lưng một trận đau đớn, dưới chân bị người vướng một cái, toàn thân hướng bên ngoài đình ngã ra. Dạ minh châu lấy tay mình làm khởi điểm, làm ra đường cong xinh đẹp, rơi vào trong nước. Mà hộp lại đựng phải bụng tạ phi.

Thật ra cường độ bị đựng rất nhẹ, nhưng tạ phi biểu hiện lại giống như trời sập.

Lúc xảy ra chuyện, Hoàng Phủ Thiệu Hoa đưa lưng về phía hần, mắt thấy minh châu rơi vào trong nước, lại thấy tạ phi bị hao tổn, khả năng thương cùng thai nhi, không khỏi lửa giận điên cuồng sinh, lại nghĩ tới hần gần đây đối với mình lạnh nhạt cùng khinh thường. Thù mới hận cũ đồng loạt trào lên, vẻ mặt đã đen không thấy đáy. ?

"Xin hoàng thượng thứ tội!" Ly Tiêu biết rõ có người cố ý hãm hại, nhưng nhưng không cách nào chứng minh, "Ta. . ." Lời còn chưa dứt, đột nhiên bụng lại là một trận đau đớn, chưa kịp vận công chống cự, toàn thân đã từ trong đình bay ra, rơi vào trong nước.

Trước khi rơi xuống nước, hần thấy rõ, người đem hần đá vào trong nước, chính là Hoàng Phủ Thiệu Hoa!

Bên miệng hiện ra một tia mỉm cười, liền tại chớp mắt thân thể rơi vào nước hồ, hần làm ra quyết định.

Hần không giãy dụa, mặc cho mình chìm vào đáy hồ.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa mắt thấy hần rơi vào trong nước, đột nhiên nhớ tới hần không biết bơi, thuở nhỏ trong mấy thư đồng, chỉ hần không dám xuống nước, vừa đến bên hồ liền sợ, một lần mọi người kiên quyết hần kéo vào trong hồ, hần thế mà khóc lớn lên!

Nguy rồi!

Hoàng Phủ Thiếu Hoa sắc mặt từ đen biến thành trắng, không tự chủ được nhào về phía đình lan. Mặt hồ mênh mông, trừ vòng tròn rung động kia, thế mà không thấy bóng dáng Ly Tiêu!

Lần này thật sự luống cuống!

Quát lớn: "Người tới, còn không xuống nước cứu người! Cứu không được các người tất cả đều chết cho ta!"

11. Chương 11

Mê man, Ly Tiêu thật vất vả tỉnh lại. Thật là, tại sao phải cứu ta? Muốn ta chết liền khiến ta chết đến đứt khoát một chút!

Mở mắt, đã ở trong phòng mình.

"Nha, tỉnh, " một giọng nói già nua vang lên bên tai, "Mau đi bẩm báo hoàng thượng, liền nói tống công tử không có việc gì!"

"Cuối cùng cũng tỉnh, quá tốt!"

"Cảm tạ trời đất, giữ được một cái mạng."

Người trong phòng còn thật không ít, Ly Tiêu lại không muốn thấy đến bọn họ.

"May mắn công tử thân thể khỏe mạnh, lúc này mới chống đỡ được. . . Nội thương, nghỉ ngơi một thời gian liền tốt rồi." Lão ngự y một đầu mồ hôi, nhưng là tràn ngập ý cười.

"Các người đều đi đi." Ly Tiêu thần nhiên nói.

"Cái này. . . Tốt, công tử người nghỉ ngơi thật tốt."

Người đều lui. Chỉ có hai cung nữ, đoán chừng là hoàng đế bệ hạ khai ân, cố ý điều tới hầu hạ mình. Ly Tiêu cười lạnh.

"Các người cũng ra ngoài."

"Công tử."

"Ra ngoài!" Ly Tiêu lạnh lạnh hét lên một tiếng, hai người cung nữ nhìn nhau, đành phải ra ngoài.

Yên tĩnh một lát, Ly Tiêu nhìn về phía cửa chuyên cho ta mở: Cửa sổ.

"Người ở đâu? Ngự Hàn?"

Ta từ ngoài cửa sổ kích động tiến lên.

Mở miệng liền mắng, "Người tiểu tử này, lại cho ta gây sự! Sao có thể rơi vào trong hồ? Còn có, vừa rồi ngự y nói nội thương là chuyện thế nào?"

Ta mới mặc kệ hần có đau hay không có khó chịu hay không, một bả đem hần từ trên giường kéo, vén lên áo lót của hần.

Trời ạ!

Bụng hần còn giữ nửa dấu chân hoàn chỉnh.

Trong miệng ta thì thầm mắng một đồng lời nói, mình đều nghe không hiểu mình mắng là cái gì, sau đó nhìn về phía hần.

"Là ai làm?"

Ly Tiêu cười, trong mắt chưa từng có thanh minh cùng sạch sẽ.

"Còn có ai?"

Ta ngược lại hít một hơi, "Hoàng Phủ Thiếu Hoa?" Hấn! Hấn thế mà cam lòng đối người như vậy? !

Ta hận đến răng cực kì ngứa!

"Thôi, " Ly Tiêu hơi hột nói, "Là ta không tốt, không cẩn thận đem dạ minh châu cao ly quốc tiến cống rơi vào trong hồ. Lại động thai khí tạ phi."

"Vì một viên dạ minh châu, vì một nữ nhân. . . Hấn cũng không cần tổn thương người thành bộ dạng này a!" Ta tức giận đến nói không ra lời.

"Đừng giận." Ly Tiêu cười khê, "Dù sao. . . Ta đều phải rời đi."

"Rời đi! ?" Tim ta vui vẻ, hấn nhìn chung đồng ý rời đi nơi này!

"Người có thể giúp ta sao?" Ly Tiêu xem hấn.

"Đương nhiên, ta buổi tối liền có thể mang người chạy trốn, đưa người về nhà." Một chuyện nhỏ.

Ly Tiêu lắc đầu, "Không phải chạy trốn, ta muốn quang minh chính đại trở về."

Ta hơi suy nghĩ, "Cũng được. Ta trước thay người viết thư cho phụ thân người, khiến hấn tìm lý do hướng hoàng thượng đòi người về."

Ly Tiêu ừ, "Ông nội ta già, mẫu thân đang bệnh nặng."

"Được." Ta gật đầu."Mặt khác, ta sẽ lấy danh nghĩa người viết thư cho Phí Trung Nguyên tướng quân."

Ly Tiêu có chút bất ngờ, "Tìm hấn làm gì?"

"Muốn hấn cùng phụ thân người cùng nhau gặp hoàng thượng, " ta cười nói, "Hiện tại hấn nắm giữ binh quyền kinh thành, lại là bảo đảm yên ổn biên cảnh, hoàng thượng không phải không biết nặng nhẹ."

...

Sự việc rất thuận lợi. Phí Trung Nguyên nhận được thư Ly Tiêu, nửa mừng nửa lo, chủ động tìm tới tổng phủ, cùng tổng phủ thương nghị việc này. Sau đó ước định thời gian, ở trước mặt hoàng thượng làm bộ vô tình gặp được, mở miệng đòi người.

Sau khi bọn họ đi, Hoàng Phủ Thiếu Hoa lập tức đến căn phòng Ly Tiêu.

Nhìn Ly Tiêu khuôn mặt dừng đứng, Hoàng Phủ Thiếu Hoa trầm mặc một hồi, mới nói: "Mẫu thân người bệnh nặng."

Ly Tiêu đã sớm biết, vì vậy cũng không cần làm bộ kinh hoảng: "Ta biết."

"Phụ thân người hi vọng người có thể trở về." Hoàng Phủ Thiếu Hoa thanh âm nhàn nhạt.

"Ta là nên trở về." Ly Tiêu bình tĩnh nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa, mình đã lãng phí quá nhiều thời gian.

"Người muốn rời xa ta?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt híp lại thành một đường, đó là dự báo trước khi nổi giận của hấn.

"A, " Ly Tiêu cười lạnh, "Ta muốn rời khỏi chính là cung đình."

"Người nghĩ rằng ta sẽ đơn giản thả người đi?"

Ly Tiêu vẫn là cười: "Ta tin tưởng, hoàng thượng là minh quân."

"Vì vậy?"

"Vì vậy người sẽ không khiến ta mang tội bất hiếu. Cũng không sẽ vì một nam sủng mà đắc tội đại thân. Càng không vì một nam sủng khiến thiên hạ dân chúng cười nhạo."

”Đắc tội? Cười nhạo?” Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong mắt muốn toát ra lửa. Bởi vì ta nói đều là nói thật. Sự việc đến trình độ này, hắn không thả ta đi, chỉ khiến bách quan nghị luận, khiến dân chúng chế giễu. Nguồn :

”Hừ! Người cũng quá đề cao mình! Ta đương nhiên sẽ khiến ngươi đi!” Hoàng Phủ Thiếu Hoa gần từng chữ nói, ”Ngươi coi như thứ gì? Chẳng qua là mèo ta nhặt được mà thôi, mèo nha, nuôi lớn đều sẽ biến hoang dã chạy trốn, ngươi liền là con mèo thấp hèn!”

Nói xong những thứ này hắn đi.

Ly Tiêu thở phào một hơi, cười.

Người mình đã từng yêu sâu đậm, vì hắn có thể vứt bỏ tự do cùng tự tôn, nhưng cuối cùng đổi lấy, nhưng là loại kết quả này?

Chẳng qua may mắn, ý thức đến còn không tính là muộn.

Ta nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn, ôi, nước mắt vẫn là chảy xuống.

12. Chương 12

Vài ngày sau, hoàng đế hạ chỉ đuổi Tống Ly Tiêu ra cung.

Ly Tiêu chẳng mang gì, hai thân trống trơn, một thân áo trắng đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời chiếu vào, hắn hít một hơi thật sâu, rốt cuộc, có thể tự do! Hắn cười đến vui vẻ. Ngẩng đầu mà bước, triển khai khinh công ta dạy hắn, như bay ra cửa cung. Không chút phát hiện, xa xa, có một đôi mắt nhắm lại, lạnh lùng nhìn hắn.

Ta ở ngoài cung chờ hắn. Chờ đến nóng lòng, khi nhìn thấy một bóng người màu trắng đi ra cửa cung, ta vui sướng nghênh đón, Ly Tiêu nhào vào trong vòng tay ta, ngẩng đầu xem ta. Không nói lời nào, chỉ là cười.

Ta nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, thấp giọng nói: Đi đi.

Kéo tay hắn lại, vừa muốn đi, đột nhiên phát hiện nơi khúc quanh có một người khác đứng.

Ta giật mình, nhận ra người kia, là Phí Trung Nguyên?

Ta kéo Ly Tiêu đi tới chỗ hắn.

Ly Tiêu mặt mỉm cười, hướng Phí Trung Nguyên hành lễ.”Đa tạ phí tướng quân giúp Ly Tiêu giúp một tay! Ly Tiêu định cảm kích cả đời!”

Phí Trung Nguyên vội đáp lễ. Lộp bộp nói: ”Không cần, một cái nhắc tay mà thôi.” Hắn nhìn về phía ta. Trong mắt có mê hoặc, có không hiểu, càng có vài phần —— ghen tị?

”Hắn là bạn ta, Tiêu Ngự Hàn, cũng là ân nhân lớn nhất của ta!” Ly Tiêu giới thiệu ta, giọng điệu cực kỳ trịnh trọng.

”A.” Phí Trung Nguyên dường như có chút hiểu.”Các ngươi, bây giờ đi đâu?”

”Ta đưa Ly Tiêu về nhà. Theo sau, ta nghĩ. . . Ta cũng phải rời đi.” Ta lẳng lặng trả lời lời của hắn. Lại cảm thấy bàn tay mình kéo biến thành cứng ngắt.

Phí Trung Nguyên kinh ngạc hơn, nhìn nhìn ta, lại nhìn hướng Ly Tiêu, đuôi mày lập tức tản ra. Như có điều suy nghĩ cười, nói: ”Vậy thì tốt, tổng công tử, ngày khác ta sẽ tới cửa đến thăm.”

...

Trên đường Ly Tiêu không hỏi ta cái gì. Chúng ta lẳng lặng cùng đi.

Gần gia môn, Ly Tiêu đột nhiên ngừng ra, phụ thân của hắn, Tống Khiếu Hải, đang đứng chờ ở cửa đón tiếp con trai mình về nhà. Ta thấy Ly Tiêu đôi mắt đỏ lên, buông ra tay ta, bước nhanh chạy về phía phụ thân hắn, vẫn không nói gì, lại quỳ rạp xuống đất.

"Phụ thân, " Ly Tiêu khóc, "Con chẳng ra gì!"

Tổng Khiếu Hải vành mắt đỏ lên, nâng dậy con trai mình.

"Đứa ngốc, này chẳng trách người!" Nước mắt tràn ra."Chỉ cần người quay về liền tốt, quay về liền tốt!"

Ta nhìn một màn này, muốn khóc vừa muốn cười.

Muốn khóc là bởi vì cảm động, buồn cười là bởi vì: Ta cùng sự phụ lão nhân gia hẳn là không khả năng sẽ có cảnh này xuất hiện. Hẳn chỉ ước gì ta càng chạy càng xa, tốt nhất ít ở trước mặt hẳn.

Tổng phụ nhận được ta, bởi vì là ta tự mình đưa lên thư Ly Tiêu, bởi vậy sau khi hẳn trấn an con trai ngoan, cảm kích mời ta đi vào, ta cũng không cự tuyệt.

Mà cảnh tượng lúc ta thấy mẫu thân Ly Tiêu, khiến Ly Tiêu cười thật lâu.

Mẫu thân Ly Tiêu thật là mỹ nhân hiếm thấy!

Cho dù ta ở trên giang hồ trải qua vô số người, cũng chưa từng thấy mỹ nữ như vậy!

Tuy rằng nàng đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn như thiếu phụ hai tám, tuy rằng bệnh thể trầm trầm, nhưng lại có mỹ lệ cùng đặc biệt nói không nên lời. Ly Tiêu cùng nàng ở bên nhau, ôi, Ly Tiêu mỹ lệ không bằng hai phần ba nàng!

Ta thất thố. Trừng hai mắt nhìn mỹ nữ, vốn dĩ chuẩn bị gọi "Bá mẫu", nhưng thế nào cũng không gọi ra tiếng, Ly Tiêu hung hăng đẩy ta một chút, ta mới thu liễm dáng vẻ của mình, cung kính nói: "Tổng phụ nhân."

Ly Tiêu mời ta vì mẫu thân hẳn xem bệnh. Ta biết nàng có tâm bệnh, là bởi vì Ly Tiêu, ứ động đến nay, bây giờ Ly Tiêu về nhà, tâm bệnh lập tức đi hơn phân nửa, chỉ phải cẩn thận điều trị, không có gì đáng ngại.

Vì vậy, tổng gia càng cảm kích ta. Cứng rắn là đem ta vốn dĩ ở khách phòng dời đến bên cạnh Ly Tiêu.

Thích! Đây không phải cố ý thử thách ý chí của ta nha!

Không nên không nên, ta phải đi.

Nhưng là dường như lại không đi được, tổng phụ cứng rắn giữ ta lại, nói muốn khoản đãi ân nhân tổng gia thật tốt.

Ân nhân? Còn thật không quen từ này, nhưng ta vẫn lưu lại. Bởi vì mắt Ly Tiêu nhìn về phía ta, tràn đầy mong đợi.

Ta ở trong nhà Ly Tiêu hơn ba tháng, lần nữa lại hồi phục đến loại thời gian không buồn không lo, hẳn ở hậu viện trồng lên hoa mới, sau đó đánh đàn cho ta nghe, ta vẫn là dạy hẳn võ công.

Ta đã sớm phát hiện, ánh mắt Ly Tiêu nhìn về phía ta, không tiếp tục đơn thuần như vậy.

Tuy rằng giả vờ không biết, nhưng ta nhưng lại không lúc nào không nhìn trộm động tĩnh của hẳn —— trừ ta, mắt hẳn sẽ còn phiêu tới đâu?

13. Chương 13

Phí Trung Nguyên tới thăm?

Tổng phụ cùng Ly Tiêu cùng đón tiếp hẳn, ta trốn đi.

Tình cảm Phí Trung Nguyên đối với Ly Tiêu, ta còn không rõ?

Ta không kiếm được từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Trung nguyên tới cửa, là bởi vì trong lòng có nghi hoặc, bởi vì hẳn nhìn Ly Tiêu đập bộ pháp kỳ dị bay ra cung điện, bay vào trong vòng tay một nam nhân khác, hẳn muốn biết, Ly Tiêu bộ pháp này, là thể nào

mà đến? Hẳn càng phải biết, Tiêu Ngự Hàn nam nhân này đối Ly Tiêu mà nói, rốt cuộc là ai... bạn bè? Sư phụ? Hoặc là... tình nhân! Hay là thật như Ly Tiêu nói, chỉ là ân nhân mà thôi?

Vì vậy hẳn tìm lý do một mình cùng Ly Tiêu ở trong hoa viên uống trà.

"Trà ngon." Trung nguyên mỉm cười nói, "Trà của công tử quả nhiên khác thường, trong trà thể mà có chứa một cổ ý thu nhàn nhạt, khiến người ta dư vị vô cùng."

Ly Tiêu cười đến tuần lãng, khiến trung nguyên ngốc ngốc nhìn chăm chăm mà không tự biết.

"Đó là Ngự Hàn dạy ta..." hẳn từ trong tay áo lấy ra hai mảnh lá phong đỏ rực, "Đem phong diệp hoặc hoa cúc ngâm vào trong trà, sẽ có kinh hỉ ngoài dự liệu"

"Ngự Hàn. . . Tiêu Ngự Hàn. . ." Trung nguyên trầm ngâm, "Hắn... dạy võ công cho người, đúng không?"

Ly Tiêu sửng sốt nhìn trung nguyên, "Tướng quân làm thế nào biết?"

Quả nhiên?

"Ngự hoa viên thời điểm tỷ thí tài đánh đàn, ta liền phát hiện công tử bước chân không tiếp tục phù phiếm như lúc trước, lộ vẻ luyện nội công gây nên." Trung nguyên ăn ngay nói thật.

"Thì ra là thế." Ly Tiêu gật đầu, "Chính là bởi vì sau khi tại hạ chịu một kiếm của tướng quân, Ngự Hàn sợ ta lại bị người gây thương tích, vì vậy bắt đầu dạy ta luyện kiếm."

"Như vậy. . . Các người quen nhau đã rất lâu rồi?" Trung nguyên hỏi ra trọng điểm. Từ hôm trúng kiếm đến hiện tại, đã gần đến hai năm.

Ly Tiêu đột nhiên sắc mặt trắng bệch, chuyện này nếu là bị hoàng đế biết, không biết sẽ có mưa gió thế nào? Mặc dù mình cùng Ngự Hàn lúc ở trong cung chỉ là quân tử chi giao, nhưng hoàng đế sẽ không cho là như vậy, nói không chừng sẽ còn. . . Đối Ngự Hàn bất lợi?

Trung nguyên nhìn sắc mặt Ly Tiêu liền biết hắn đang nghĩ gì.

"A, đây là chuyện riêng của tổng công tử, tại hạ không nên hỏi nhiều."

"Không. . ." Ly Tiêu thở dài, "Phí tướng quân là ân nhân của Ly Tiêu, Ly Tiêu không muốn lừa gạt tướng quân." Thế là, hẳn đem chuyện thế nào cùng ta quen nhau lần lượt cho trung nguyên biết.

Trung nguyên nghe được không ngừng cười, những lời ta mắng Ly Tiêu, những cảnh đối rượu đường ca vui sướng. . .

"Vốn dĩ là như vậy." Trung nguyên hoàn toàn tin tưởng Ly Tiêu nói không ngoa, nhưng cũng từ trong nghe ra tình cảm Ly Tiêu đối với ta không cạn.

"Chỉ là xin tướng quân thay Ly Tiêu bảo mật." Ly Tiêu khẩn cầu, "Ta sợ. . ."

"Tổng công tử yên tâm, phí mõ không phải người nhiều chuyện." Trung nguyên sao lại đem việc này nói cho hoàng đế? Khiến hắn dưới cơn nóng giận chém giết Ly Tiêu sao? Tuyệt đối không thể.

"Đa tạ tổng công tử giải mê hoặc trong lòng ta." Trung nguyên chuẩn bị đứng lên tạm biệt, nghĩ đến những gì, nói: "Ngày mai là tiểu đệ Trung Nam sinh nhật ba mươi tuổi, muốn mời công tử cùng đi, không biết công tử có thể hay không nể mặt tại hạ?"

Ly Tiêu cười nói: "Ý tốt của Phí tướng quân tại hạ sao có thể không thu?"

"Vậy là tốt rồi!" Trung nguyên cười nói, "Ngày mai trung nguyên tự mình đến đón công tử." Nói, hẳn có chút kích động nắm lấy tay Ly Tiêu, "Công tử đừng quên!"

Sau khi Trung nguyên đi, ta rầu rĩ không vui nhìn chăm chăm tay Ly Tiêu, đột nhiên nắm lấy tay hắn, đem hắn kéo đến bên bờ hồ.

"Người làm gì?" Ly Tiêu không hiểu hỏi ta.

Ta không nói lời nào, chỉ là đem tay hắn ấn vào trong nước, nhẹ nhàng lau cho hắn.

Ly Tiêu không giãy dụa, chỉ là nhìn động tác của ta, không tự chủ mỉm cười.

...

Phí Trung Nguyên quả nhiên sáng sớm liền tới đón Ly Tiêu đến phủ đệ mừng sinh nhật.

Ta cảm thấy mình rất không quân tử, thế mà len lén đi theo phía sau bọn họ, xâm nhập vào phủ đệ của Phí Trung Nam.

Hai huynh đệ phí gia, đều là hoàng thượng sủng tướng, vì vậy người đến chúc thọ thật đúng là không ít, náo nhiệt cực kì!

Trung Nam nhìn thấy ca ca đem Tống Ly Tiêu mời tới, không khỏi có chút kinh ngạc, dù sao, người quen biết Ly Tiêu không ít, người biết thân phận hắn càng nhiều, hoàng đế không bao nhiêu sủng phi, nhưng có một nam sủng mới vừa bị đuổi ra cung, chuyện này, thiên hạ đều biết. Đại ca thế nào còn đem hắn mang đến?

Nghe được có vài người nghị luận âm ỉ, Trung Nam có chút bất mãn, lại không biểu hiện ra mặt. Ý nguyên lẽ nghi chu đáo mời Ly Tiêu vào ngồi.

Ly Tiêu dường như không nghe được những lời dả thương người kia, chuyện cười! Ly Tiêu trong lòng cười lạnh, hiện nay Tống Ly Tiêu há là mấy câu của những người này liền có thể đẩy lùi? Trên mặt không chỉ biểu cảm tự nhiên, vài chén rượu về sau, toàn thân càng là tươi đẹp khó tả, hào quang bắn ra bốn phía!

Thanh âm nghị luận dần dần giảm sút, biểu cảm kinh diễm bắt đầu ở trong mắt mọi người biểu lộ. Nhưng vào lúc này, trung nguyên nhưng ở bên tai Ly Tiêu thì thâm, về sau, hai người cùng rời chỗ ngồi đi vào trong.

Ta âm thầm kinh hãi, bọn họ muốn làm gì? Lẽ nào Phí Trung Nguyên thật sự không sợ lời đồn đãi làm dẫu trăm họ sao? ?

...

"Phí tướng quân!" Ly Tiêu kêu lên một tiếng, "Thanh kiếm này tại hạ không thể nhận!"

Trung nguyên tay cầm một bả bảo kiếm lãnh khí, ta nằm sấp trên nóc nhà xem mắt đều thẳng! Trong lòng thầm khen: Hảo kiếm a hảo kiếm! Nếu như Ly Tiêu không cần, ta liền. . . Khụ khụ.

Trung nguyên khẽ vuốt vỏ kiếm, than thở, "Thanh thanh ngọc kiếm này cũng là ta một năm trước vô ý đoạt được, chỉ là mỗi lần thấy đến câu thơ trên vỏ kiếm liền không nhận được nghĩ đến một người bạn."

Ly Tiêu ánh mắt rơi vào trên thân kiếm, nhẹ nhàng đọc lên câu thơ phía trên: "Ngôi sao như vậy đêm như vậy, vì ai sương gió đứng giữa đêm?"

Đột nhiên hiểu cái gì, thân thể lùi ra sau.

"Phí tướng quân!" Hắn trầm giọng nói, "Ly Tiêu có chuyện quan trọng khác trong người, xin chuyển cáo lệnh đệ, tại hạ cáo từ trước!"

Dứt lời hắn xoay người lập tức đi, không chút chậm trễ.

"Ly Tiêu!" Trung nguyên tình thế cấp bách, kéo tay hắn lại.

"Phí tướng quân, " Ly Tiêu khách khí, lãnh đạm nói, "Xin tướng quân tự trọng."

Trung nguyên ngẩn ra, đành phải buông tay mặc cho hắn đi.

14. Chương 14

Ly Tiêu bị sợ hãi?

Ta âm thầm cười trộm, hành vi của Phí Trung Nguyên cũng coi như hàm súc, nhưng vẫn là dọa đến Ly Tiêu. Người này sao vẫn là đơn thuần như vậy?

Sau khi về nhà, Ly Tiêu tới tìm ta, ta đương nhiên về sớm so với hắn.

Hắn nhìn ta, không nói lời nào, chỉ là thở dài một hơi, phiền não vô hạn, hoàn toàn chìm trong đó.

Ta cũng không hỏi hắn, chỉ nói: "Ta có một bộ kiếm pháp, ngươi muốn học sao?"

"Kiếm pháp gì?" Hắn thấp thấp hỏi ta.

"Vong ưu kiếm!"

...

Ta ở trong vườn đem vong ưu kiếm múa cho hắn xem, hắn ngơ ngác nhìn, mãi đến khi ta đánh xong một đường kiếm pháp.

"Vong ưu kiếm thật có thể khiến người ta vong ưu?" Hắn hỏi ta.

". . Trên đời vật gì có thể khiến người ta vong ưu?" Ta hỏi lại.

Hắn dường như hiểu cái gì, cười: "Cảm tạ."

"Nếu cảm ơn ta, còn không lấy đàn lấy rượu?" Ta cười nói, "Có một khúc đàn của ngươi, liền có thể khiến ta vong ưu!"

Đó là bởi vì ta cơ bản không có nỗi buồn gì để quên?

...

Ta uống rượu rắn lục lâu năm, nghe khúc đàn của Ly Tiêu, vô thức cũng có chút say, kỳ quái, ta bình thường không dễ say như vậy nha!

Ta đi tới Ly Tiêu, kéo tay hắn lại, sợ ý một chút, liền đối khiến hắn trượt ngã xuống đất.

Trên mặt đất liền trên mặt đất đi. Ta không đứng dậy, cũng không buông hắn ra.

Ta liền cùng Ly Tiêu nằm trên bãi cỏ, khiến hắn tựa vào ta, hắn nhẹ nhàng hát ở bên tai ta.

"Tĩnh mộng đừng đếm số hoa rơi, nhân gian hơi say dễ chìm vào giấc ngủ, buồn hết ngàn chén nhieu mây, cười hỏi người nào cùng chung say?"

"Trời cao lạnh lạnh ai là chủ? Trời đất hoang mang giữa một dòng sông, muốn kéo gió mây cười giang hồ, đập tuyết vui bước mặc cho phong lưu!"

Ta nghe nghe, cảnh sắc trước mắt trở nên mờ mịt, nụ cười Ly Tiêu mê người nói không nên lời, hắn vùi đầu ở trước ngực ta, nhẹ nhàng than thở, tim ta chợt nóng, một bả ôm chặt thân thể tinh tế lại chặt chẽ của hắn, hôn lên môi hắn. . .

Ánh mắt hắn so ngôi sao còn muốn sáng ngời, môi hắn so cánh hoa hồng còn muốn dịu dàng, thân thể hắn, so ngọc càng đẹp. . .

...

Thật ra, ta rất muốn mở miệng hướng tổng phụ đòi người, đương nhiên là con của hắn Tổng Ly Tiêu. Nhưng ta không dám, hắn vừa mới đoạt lại con của mình, sao đồng ý đơn giản lại chấp tay nhường cho người?

Nói tiếp, sau khi ta muốn hắn thì sao? Ta hỏi mình, mang theo hắn cùng bước vào giang hồ sao? Nghĩ dường như rất đẹp, nhưng trên thực tế. . . Cũng không biết. Dãi nắng dầm sương, hắn chịu được nổi khổ này không?

Hướng chi, Ly Tiêu hắn chịu không? Ta hỏi mình, lý trí nói cho ta: Hắn đồng ý.

Nhưng là, trong lòng của hắn, vẫn có người kia nha!

Bởi vì ta nhìn thấy, khối huyết ngọc kia vỡ thành hai cánh hoa, bị hắn gắn tốt sau đó quý trọng để vào trong hộp gỗ đàn hương. Mà ngọc ta đưa hắn, lại không biết ở đâu?

Ta vì vậy rất ghen tuông.

Ghen tuông?

Ta kinh ngạc. Trách không được sư phụ nói ta có đào hoa kiếp, quả thật là có?

Nhị sư đệ đột nhiên gọi cho hai ta con tuấn mã.

Ta nhìn hai con ngựa một đen một trắng lòng mang nghi hoặc, hẳn làm sao biết ta ở đâu? Lại vì sao đột nhiên gửi ngựa cho ta?

Mở ra thư sư đệ nhìn một cái, suýt nữa nôn ra máu.

Sư huynh:

Sư phụ truyền tin cho các đồ nhi biết, đại sư huynh người đào hoa kiếp khó thoát, bởi vậy lệnh các đồ nhi chuẩn bị hạ lễ. Kính biểu đại tẩu tương lai!

Hai con tuấn mã này là tiểu đệ từ đại uyển quốc có đến, ngày đi nghìn dặm, vô cùng trân quý, là tâm ý các sư đệ. Mời sư huynh nhận lấy!

Khác, các sư đệ sư muội nhớ sư huynh cực kì, sư huynh lúc nào đem đại tẩu mang lên núi khiến chúng ta mở rộng tầm mắt?

Nhị đệ bắc hạc phụng

Ta đem thư vò thành một cục, vừa muốn ném, lại bị Ly Tiêu nhanh tay giành lại.

Hắn tươi cười nhìn ta cùng ngựa của ta, "Ngựa thật tốt! Là người trong thư gửi đến sao? Tại sao phải ném xuống?"

Hắn mở thư ra, ta gấp đến độ muốn cướp cũng đã không kịp.

Mặt hắn thay đổi, biến thành tái nhợt.

Ta cười gương.

"Đại tẩu tương lai?" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, "Không biết vị đại tẩu tương lai này là ai?" Ly Tiêu nhìn chằm chằm mắt ta khiến ta bật cười, lại khiến lòng ta đau?

"Người còn cười!" Hắn đem thư ném tới trên người ta, trong mắt đã có hơi nước ngưng tụ."Ta ngược lại không biết tay chân người lưu loát như vậy, ngay cả hạ lễ đều khiến các sư đệ đưa lên!"

Hắn. . . Đang ghen.

Tâm trạng ta cực tốt.

"Ngựa này là sư đệ ta muội đưa cho đại tẩu tương lai của bọn họ!" Ta cười kéo qua ngựa trắng, đi tới trước mặt hắn.

"Hừ!" Hắn cầm hận xoay người.

Ta đem dây cương ngựa trắng nhét vào trong tay của hắn.

Hắn ngơ ngẩn, quay đầu nhìn ta.

"Đứa ngốc, vốn chính là tặng cho người!" Ta nhẹ giọng cười.

Ly Tiêu khuôn mặt tức khắc ửng hồng một mảnh, ném xuống dây cương, cất bước liền chạy. Nhưng hắn thế nào thoát khỏi ta.

Ta như bay đuổi theo, bắt lấy tay hắn, vịn vào vai hắn, "Sao cơ? Người không chịu thu?" Cố ý đem lời nói thật ỷ khuất.

Hắn oán hận, lại lưu luyến tròng ta một cái, đỏ mặt nửa ngày không chịu nói gì.

"Thật sự không muốn thu sao?" Ta giả vờ thất vọng, "Vậy ta chỉ có thể. . . Đưa cho người khác!"

"Người!" Dáng vẻ thờ phỉ phò của hắn thật đáng yêu, "Người chỉ biết ức hiếp ta!"

Giấy tay ta, hần nhẹ nhàng quay về, đứng dậy chạy đi thẳng hướng ngựa trắng.

Đội lúc ta đuổi theo hần, hần đã ngồi ở trên lưng ngựa trắng, ánh sáng rực rỡ chiếu vào trên người hần, tuần mỹ tao nhã, dường như thần tiên trên trời lạc trong nước! Ta si ngốc nhìn người cười ngựa, trời cao ban thưởng ta một nhân vật như vậy, thật là không uống công ta vì hần động tâm động tình.

Cho ta nụ cười rực rỡ, hần khê quát dây cương, giục ngựa mà đi, ta phi thân nhảy lên hắc mã, chặt chẽ theo.

Chúng ta cười ở trong núi, giục ngựa chạy như điên trên đường hẻo lánh, hần ngẫu nhiên nghiêng đầu xem ta, nụ cười ngượng ngùng nhàn nhạt lại tươi đẹp vô cùng, khiến chứng si ngốc của ta cuồng phát!

Ôi, từ lúc hôm đó ở trong hoa viên ta không nhìn được hôn hần, ta liền biết, mình xong, chính mình bị hần bắt lấy, bị Tống Ly Tiêu dục hỏa trùng sinh này chặt chẽ bắt được.

Chẳng biết lúc nào, chúng ta đến quan đạo, đi tới khu phồn hoa trong thành, bởi vì sợ tổn thương đến người đi đường, vì vậy chúng ta xuống ngựa sống vai mà đi.

Ta nắm bàn tay ôn nhuận như ngọc của hần, luyến tiếc buông xuống, không để ý ánh mắt hơi kinh ngạc của người đi đường, chỉ nghĩ tình ý kéo dài lúc này không cần tiêu tan.

Đột nhiên, phía trước một mảnh ồn ào: "Không cho trốn! Mau bắt lấy hần cho ta! Các người mau một chút nha!"

Lộn xộn, ta cau mày thấy đến một đội binh đầu đá lung tung, hư tâm trạng tốt của ta.

"Í, kia là đệ đệ phú tướng quân!" Ly Tiêu tinh mắt, ta lại không ấn tượng gì lớn.

Nhớ đến tình nghĩa của phú tướng quân, Ly Tiêu vớ lấy bội kiếm, chân trái nhẹ nhàng điểm một cái, cả người bay lên như chim yến, đập giữa không trung vài cái rồi chuyển hướng uyển chuyển tự nhiên, dáng người tươi đẹp, thẳng hướng một nam tử mặc quần áo tù bay đi, nam tử kia lộ vẻ giật mình, mắt thấy trường kiếm Ly Tiêu đâm tới, hần thể mà ngã xuống đất lẩn, dễ dàng tránh ra.

Trong lòng ta thầm khen: "Thân thủ giỏi!" Nhưng mà muốn cùng Ly Tiêu so, còn kém xa lắm.

Đồ đệ ta dạy dỗ nha!

Trường kiếm Ly Tiêu đâm vào không khí cũng không thu về, nhướn một cái, chân trái đập lên một tảng đá, mượn dư lực vừa mới bay tới lại là một cái nhảy nhẹ, nam tử kia thừa dịp đứng lên tiếp tục trốn, lại đụng vào trường kiếm trong tay Ly Tiêu, lúc này đã sớm ngờ tới hành động của hần.

Trường kiếm chỉ vào cổ họng của hần, nam tử kia ngay sau đó không dám tiếp tục động, bị binh sĩ chạy tới vung vàng bắt lại.

Người vây xem vỗ tay mạnh, tiếng than thở ngạc nhiên hâm mộ bên tai không dứt.

"Tổng công tử!" Phí Trung Nam kinh ngạc vô cùng.

"Phí tiên sinh." Ly Tiêu khách khí đáp lễ.

Phí Trung Nam quan sát Ly Tiêu trên dưới, nhìn đến khiến ta cực kỳ khó chịu.

"Vấn cho là tài đánh đàn của tổng công tử tuyệt nhất thiên hạ, không nghĩ tới kiếm pháp lại cũng cao siêu như vậy!"

Ly Tiêu mỉm cười: "Phí tiên sinh khách khí. Tại hạ kiếm pháp lại làm sao có thể bằng phú tướng quân?"

Phí Trung Nam sai người đem phạm nhân áp xuống, đột nhiên kêu lên một tiếng, "Nguy rồi! Còn một người! Hai người này đều là gian tế người hồ, ngàn vạn không thể trốn đi!"

Ly Tiêu giật mình, một tiếng quát nhẹ, ngựa trắng chạy vội tới trước mặt hần.

"Con ngựa này cho người mượn." Ly Tiêu đem dây cương đưa cho hần.

"Đa tạ!" Phí Trung Nam nhận biết ngựa tốt.

"Đây là vật yêu thích của ta, bạn tốt tặng cho." Ly Tiêu nửa đùa giỡn căn dặn hắn, "Nhớ đến trả ta!"

Phí Trung Nam cười lớn cười ngựa mà đi.

Ly Tiêu quay đầu tìm ta, thấy ta đứng tại chỗ rất xa nhìn hắn, thế là trường kiếm ở trong tay vút một tiếng, đã trả vào trong vỏ kiếm, ta hoa mắt, thân thể hắn đã như một con tiên hạc màu trắng hướng ta bay tới.

Tay áo như bằng tiêu nhẹ nhàng bay lượn ở trong gió, làm cho tất cả người qua đường không kiềm được dừng chân ngắm nhìn.

Đáp ở trước mặt ta, ". . . Ta đem ngựa cho hắn mượn." Giọng hắn nho nhỏ, mang chút lo lắng.

Ta mỉm cười, thật muốn đem hắn giấu ở trong núi không để người phát hiện.

"Bạn của người liền là bạn ta!"

Ta nhảy lên hắc mã, đuổi tay với hắn, hắn cười sáng chói một cái, nắm tay ta, dễ dàng lên lưng ngựa, rơi vào trong vòng tay ta.

"Vừa rồi chiều đó 'Kính nhược phiên hồng' ta dùng thế nào?" Hắn nghiêng đầu hỏi ta, trên mặt tràn đầy đắc ý.

". . . Cực đẹp!" Ta chân thành khen hắn.

Hắn vui vẻ cười đến như bách hợp nở rộ trong gió, tóc dài nhẹ nhàng vuốt qua mặt ta, ta không nhịn được hôn hôn sợi tóc hắn, "Chúng ta đi!" Ta vung roi ngựa, nghĩ mau một chút rời đi nơi này.

Bởi vì trên trà lâu đối diện, có hai ánh mắt lạnh đậm, cuồng nhiệt đang nhìn chằm chằm Ly Tiêu.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa? Bạn đang ?

Một người khác là ai ta không biết, nhưng hắn có thể cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đồng vị mà ngồi, tuyệt không đơn giản.

Khi Ly Tiêu bay lên, ta liền đã phát hiện bọn họ, ta từ trong mắt Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấy được lãnh đạm cùng cuồng nhiệt ít có, loại tâm trạng vừa mâu thuẫn lại không cam lòng đó ở trong ánh mắt của hắn lộ ra không thể nghi ngờ.

Ta âm thầm cười lạnh: Nhìn chung biết mình mất đi một bảo bối thế nào đi?

Chỉ là hiện tại người muốn thu hồi, cũng đã không kịp.

15. Chương 15

Ta ngờ tới Hoàng Phủ Thiếu Hoa chắc chắn có động tác, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Hôm đó ta ở trong vườn nghe Ly Tiêu đánh đàn, hai người - một đánh đàn đến mê mẩn một nghe đàn nghe si mê, cơ bản không biết Hoàng Phủ Thiếu Hoa thế mà đích thân tới tổng phủ.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa chuyến này có hai mục đích, một mục đích là muốn xem, nữ nhân khiến phụ vương bận tâm cả đời, lúc sắp chết còn nhớ đến cùng đẹp đến trình độ nào? Một mục đích khác, đương nhiên là muốn gọi Ly Tiêu hồi cung lần nữa.

Hắn quả thật không thể tin được hai mắt của mình: Ngày đó ở quán trà đầu phố thấy đến Ly Tiêu, thế mà phong thái tuyệt đẹp đến mức không gì sánh kịp.

Nụ cười tuần láng tươi đẹp, rút kiếm mà lên, trường kiếm mà đi, ở trong mộng hắn vừa tái hiện. Hắn hỏi hận, trời biết hắn đã sớm hỏi hận! Khi hắn đưa mắt nhìn Ly Tiêu xuất cung, hắn liền hỏi hận —— mình sao cam lòng khiến hắn đi? Khiến hắn thật sự từ trong tính mạng mình biến mất?

Đúng vậy, Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết mình chưa từng đối xử tử tế Ly Tiêu, đó là bởi vì hắn —— không dám?

Cũng bởi vì, hấn chắc chắn Ly Tiêu không thể rời xa hấn, từ thuở nhỏ liền là, hấn luôn là dựa vào bên cạnh mình, đáng thương nhìn mình, muốn lấy được một chút quan tâm cùng yêu thương, mình tuy rằng cảm thấy hấn phiền, nhưng vẫn là không nhịn được bị hấn hấp dẫn, chỉ vì cặp mắt kia quá mức thanh minh, gương mặt đó, quá khiến người ta đau lòng!

Nhưng là, hấn hiện tại lại muốn rời đi?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa không cách nào tiếp nhận thay đổi này, hấn không phải một mực cầu xin mình yêu sao? Hấn không phải từ bỏ tất cả lưu ở bên cạnh mình sao? Hiện tại nhưng vì cái gì muốn rời khỏi?

Là một kiếm kia thương đến tim của hấn sao? Vẫn là một cước xúc động kia đem trái tim hấn đá vỡ?

Không phải, đều không phải.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa oán hận cho rằng: Là bởi vì nam nhân kia, là nam nhân ở ngoài cung chờ hấn! Hấn tận mắt nhìn Ly Tiêu đi vào trong vòng tay nam nhân kia, tận mắt nhìn bọn họ cùng đi trên một con ngựa, lúc ấy trái tim hấn đều muốn lao ra ngoài! Hấn không thể đem nam nhân kia thiên đao róc thịt, nếu như không phải bên người có thái tử cao ly quốc, hấn thật sự sẽ làm vậy.

Đáng hận nhất chính là, thái tử cao ly quốc lại cũng đối Ly Tiêu giương giương mắt hổ.

”Bệ hạ, trung hoa đại quốc quả nhiên là địa linh nhân kiệt, thế mà sẽ có nhân vật như thần tiên như vậy!” Thái tử cao ly quốc Lý Tiên Triết tràn ngập ca ngợi.” Tướng quân kia gọi hấn tổng công tử? Không biết là tổng công tử nhà ai? Thật muốn làm quen hấn nha!”

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, vốn định nói cho hấn biết: Tổng Ly Tiêu là nam sủng của trẫm. Nhưng nghĩ tới Ly Tiêu bây giờ cùng một nam nhân khác ở bên nhau, mình quá mất mặt mũi, đành phải nhịn xuống không nói.

Lý Tiên Triết vốn muốn đuổi kịp bọn họ, nhưng mà, hắc mã lại chạy trốn quá nhanh, sau khi hấn đi xuống lầu, bóng dáng Ly Tiêu sớm không thấy.

Còn có Phí Trung Nguyên đáng chết kia! Gần như là đối Ly Tiêu yêu ngay cái nhìn đầu tiên! Sau khi Ly Tiêu xuất cung thế mà không kịp chờ đợi liền tới cửa đến thăm còn mang theo Ly Tiêu tham gia tiệc mừng sinh nhật Phí Trung Nam.

Hấn không muốn sống sao?

Người của hoàng đế cũng dám động?

Khăng khăng hấn là một dũng tướng hiếm thấy, cũng không thể bởi vì một nam sủng mà cách chức hấn.

Nghĩ tới những sự việc này Hoàng Phủ Thiếu Hoa liền phiền lòng, nhất định mau một chút đem Ly Tiêu đưa về cung, tuyệt không thể khiến trái tim hấn treo ở trên người một người khác, cũng không thể đợi đến Lý Tiên Triết tìm được hấn rồi cướp đi hấn, trái tim hấn, chỉ có thể là của trẫm, vĩnh viễn chỉ có thể là một mình trẫm!

...

Tổng Khiếu Hải sững sốt vô cùng! Hoàng đế vậy mà không nói trước liền quang lâm tổng phủ, vì chuyện gì? Trực giác nói cho hấn biết, khẳng định cùng Ly Tiêu có liên quan.

Tổng Khiếu Hải ánh mắt lại không mù, sao có thể không nhìn ra con trai mình đã như phượng hoàng dục hỏa trọng sinh? Về nhà hơn nửa năm, đã không biết có bao nhiêu người tới cửa cầu hôn, đều bị mình đẩy, bởi vì hấn biết, trái tim nhi tử, buộc ở trên người một người khác.

”Xin thứ cho thần tiếp giá tới chậm!” Tổng Khiếu Hải cung nghênh Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa giơ tay lên, nói: ”Trẫm lần này tới thăm nguyên nhân là bởi vì tổng đại nhân đột nhiên giao đơn xin từ chức.” Đoạt lại nhi tử liền muốn chạy? Không đơn giản như vậy!

Tổng Khiếu Hải hơi kinh hãi: Ra mời hoàng đế là không chịu? .

"Thần đã già, vô đức vô năng, tự nên thoái vị." Tim có còn không đơn giản?"Huống chi nhà có gia đường cần phải chăm sóc, vợ thần lại bị bệnh trong người, thật sự là chuyện nhà chuyện nước không thể lưỡng toàn!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt thoáng nhìn về sau, ngự y tiến lên.

"Trẫm biết phu nhân của tổng đại nhân bệnh lâu chưa lành, vì vậy đặc biệt mời ngự y vì phu nhân khám bệnh." Không đợi tổng đại nhân đáp lại, liền tự hướng đại sảnh đi đến.

"Ngự y chẩn đoán cho phu nhân đi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa lạnh lạnh mệnh lệnh.

Tổng Khiếu Hải đành phải dẫn ngự y hướng về phòng phu nhân, nhưng Hoàng Phủ Thiếu Hoa lại cũng đi vào theo.

Tổng phu nhân bị bệnh đã lâu, tuy rằng đạt được thuốc tốt cùng chữa trị, nhưng vẫn là thân thể suy yếu nằm trên giường tĩnh dưỡng. Lúc này nàng muốn xuống giường hành lễ, Hoàng Phủ Thiếu Hoa vung tay lên, "Không cần, thân thể phu nhân quan trọng."

Xem kĩ nữ nhân trước mắt, quả nhiên là đẹp đến mức khó mà hình dung.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa hiểu phụ vương vì sao cam tâm vì nàng mà chết.

Xem ra... dung mạo Ly Tiêu giống mẫu thân?

Ngự y chẩn qua mạch, xin phương thuốc thường dùng của Tổng phu nhân, không ngừng khen ngợi: "Thật là hay!"

"Thế nào?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa hỏi hần.

"Hoàng thượng, " ngự y nói, "Tổng phu nhân bệnh nặng a, nguyên nhân phát bệnh phức tạp, chủ yếu là tâm bệnh, hiện tại xem ra, tâm bệnh đã trị, chỉ là thân thể bệnh lâu mà quá mức suy yếu, chỉ cần điều dưỡng thoả đáng là có thể." Hần giờ phương thuốc, "Phương thuốc của thần có tốt hơn nữa cũng không qua toa thuốc này, không biết là vị danh y nào khám bệnh?"

Tổng Khiếu Hải là người thông minh, sẽ không đem chuyện của ta lộ ra, chỉ nói: "Lúc trước cũng không biết hần là danh y gì, chỉ nghe nói có thể trị bệnh liền mời tới, mở phương thuốc cầm tiền liền đi, cũng không hỏi kỹ lai lịch của hần."

Ngự y cực kỳ cảm thán: "Đúng a, xưa nay không biết có bao nhiêu danh y mai một bên trong chốn hương dã a!"

"Phải không?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhìn lại bốn phía, "Lâu như vậy, thế nào không thấy Ly Tiêu?"

Khiếu Hải kinh ngạc! Chỉ đành phải nói: "Ly Tiêu hiện đang trong hậu viện nghỉ ngơi, thần đi gọi hần..."

"Không cần, trẫm tự đi xem hần."

...

Trong vườn hoa hậu viện, truyền đến tiếng ca triền miên, Hoàng Phủ Thiếu Hoa dừng chân tỉ mỉ nghe ca từ kia,

"... Buồn hết ngàn chén nhieu mảy, cười hỏi người nào cùng chung say... Muốn kéo gió mây cười giang hồ, đập tuyết hành ca mặc cho phong lưu..."

Tiếng ca dần dần ngừng, ta bỗng đứng kinh ngạc, thấp giọng nói: "Có người đến... Là Hoàng Phủ Thiếu Hoa!" Thanh âm bước chân kia ta sao có thể nghe lầm? Tràn đầy bá đạo cùng uy nghiêm.

Ta muốn tránh ra, nhưng Ly Tiêu lại kéo lại tay ta, ánh mắt sáng ngời nhìn ta, "Đừng đi!"

Ta ngẩn ra, tức khắc hiểu ý hần, không nhịn được hơi cười.

Nhưng ta không nghĩ liền cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngã bài nhanh như vậy, dù sao hần đã sớm gặp qua ta...

Thế là, ta xem đúng thời cơ, ở trên trán Ly Tiêu nhẹ nhàng hôn một cái. Theo sau, phi thân nhảy ra vườn hoa.

Có thể tưởng tượng biểu cảm Hoàng Phủ Thiếu Hoa vừa vào vườn nhìn thấy cảnh này.

Tâm trạng ta cực tốt ở sau tường che miệng cười to.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa khuôn mặt đều xanh! Nam nhân kia! Thật to gan, biết rõ mình đã thấy bọn họ, hấn thế mà còn dám làm chuyện này.

Hắn lấy tốc độ cực nhanh nhằm phía Ly Tiêu, không đợi Ly Tiêu quỳ xuống hành lễ liền kéo tay hắn lại, hung tợn nói: "Cùng trầm trở về!"

Mọi người đều ngây người. Khiếu Hải càng khấn trương.

Ly Tiêu hơi vận công, nhẹ nhàng giãy tay hắn. Hoàng Phủ Thiếu Hoa khẽ run.

Ly Tiêu tự nhiên hành lễ rồi mới nói: "Xin thứ cho Ly Tiêu chưa kịp tiếp giá."

"Mà thôi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa cũng đã phát giác vừa mới thất thố, không thể thiếu che giấu vài câu, "Vài ngày không thấy, công phu của người ngược lại tiến bộ không ít!"

Ly Tiêu thần nhiên nói: "Không dám. Chỉ là luyện đến rèn luyện thân thể mà thôi."

"Không biết tôn sư là vị nào?" Xem trầm diệt trừ hắn.

"Giang hồ hiệp khách, hoàng thượng không nhận được." Trong giọng nói có lãnh đạm nói không nên lời.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa đánh giá Ly Tiêu lần thứ hai, Ly Tiêu tốt lắm! Quả nhiên là thoát thai hoán cốt, không tầm thường.

Ly Tiêu cau mày thấp mắt, lông mi thật dài hơi run, phản chiếu da thịt trắng như ngọc, tôn lên đôi môi đỏ tươi, Hoàng Phủ Thiếu Hoa không tự chủ được đem tức giận đè xuống, vẩy lui mọi người.

Khiếu Hải trước khi đi liếc nhìn con trai mình. Ly Tiêu hướng hắn khẽ gật đầu, tỏ vẻ không sao.

Sau khi chỉ còn hai người bọn họ, Hoàng Phủ Thiếu Hoa tới gần Ly Tiêu.

"Trầm muốn người theo trầm hồi cung." Thanh âm nhu hòa rất nhiều, thậm chí mang theo chút lấy lòng.

Ly Tiêu cười nhạt, "Xin thứ cho Ly Tiêu không thể tiếp chỉ."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lửa giận lại lên: "Lúc trước thả người xuất cung, là bởi vì mẫu thân của người bệnh nặng, trầm không nghĩ khiến người chịu tội bất hiếu, bây giờ mẫu thân người đã không còn đáng ngại, người đương nhiên hẳn là theo trầm hồi cung!"

Ly Tiêu ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa, từ trong mắt của hắn nhìn thấu vài phần lo âu cùng bất an. Trong lòng có chút kinh ngạc: Mình lúc nào khiến hắn cố chấp như vậy?

"Lúc trước Ly Tiêu xuất cung, cũng là bởi vì Ly Tiêu cùng hoàng thượng... Vô duyên." Nói cực kì mật mờ, nhưng hoàng đế khẳng định hiểu.

"... Người đang chỉ trích trầm bạc đãi người sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết rõ lời của hắn là thật, nhưng hắn vốn vẹn là một nam sủng mà thôi, sao dám chỉ trích hoàng đế lạnh nhạt hắn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

"Không dám, là Ly Tiêu vụng về." Là mình vụng về, vì vậy không cách nào khiến người vui. Như vậy cũng có thể đi? Ly Tiêu cảm thấy thật phiền, chút chuyện kia đã qua còn muốn nhắc lại làm gì?

"Nếu như người kháng chỉ, vậy thì là tội khi quân!"

Ly Tiêu lạnh nhạt nói: "Ta từng nói, hoàng thượng là minh quân!"

"Thế nào?"

"Vì vậy sẽ không vì một nam sủng mà giáng tội trọng thân hoàng triều!"

"Hừ!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa buông hấn ra, giận dữ nói: "Người cho là trẫm không dám?"

"Nếu quả thật có hôm đó, " Ly Tiêu nói, "Hoàng thượng đã sớm không phải anh minh thần võ Ly Tiêu quen biết, hôn quân mà thôi!"

"... Tốt!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa kiềm nén lửa giận, "Ta cũng muốn xem người có dám kháng chỉ hay không! Ngày mai trẫm liền chính thức hạ chỉ lệnh người hồi cung!"

"Hoàng thượng!" Ly Tiêu từ dưới đàn lấy ra trường kiếm, lãnh đạm nói, "Ly Tiêu xuất cung ngày đó liền từng thề, kiếp này tuyệt không tiếp tục vào cung làm nô! Hoàng thượng nếu là ép buộc Ly Tiêu, Ly Tiêu lập tức chết ở trước mặt ngài!"

Trường kiếm lạnh lùng để ngang bên cổ như ngọc.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thật sự bị kinh hãi!

"Người... Người cứ oán hận trẫm như vậy, không muốn cùng trẫm hồi cung?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa không muốn tin tưởng sự thật trước mắt: Minh thật sự bị hấn từ bỏ!

"... Ly Tiêu chưa từng hận hoàng thượng! Ly Tiêu hận từ trước đến nay chỉ có mình!" Thân kiếm mềm mại, cùng gió, liền hơi rung động."Ly Tiêu chỉ hận mình si tâm vọng tưởng, không biết chừng mực, xằng bậy muốn lấy được trái tim hoàng thượng, kết quả lại tự rước lấy nhục!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa hiểu Ly Tiêu đối với mình dùng tình sâu bao nhiêu, mình liền tổn thương hấn sâu bao nhiêu, trong lòng áy náy nảy sinh, không nhịn được dịu giọng nói: "Người cùng trẫm trở về, sau này trẫm tuyệt không tiếp tục bạc đãi người, lạnh nhạt người, trẫm... Sẽ thương người thật nhiều."

"Hoàng thượng!" Ly Tiêu không tin hấn sao có thể nói ra những lời này? Là bởi vì thấy đến mình và người khác ở bên nhau hấn không thể tiếp nhận sao? Hừ, hoàng đế cũng chẳng qua chỉ như vậy, đồ vật không đạt được, cũng không muốn khiến người khác đạt được. Nếu như mình thật sự đối với hấn quan trọng như vậy, lúc trước sao lại đối với mình tàn nhẫn như thế?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấy từ trên mặt Ly Tiêu hiện lên cười lạnh nhàn nhạt liền đã biết được hấn không tin mình. Không khỏi vẻ mặt âm trầm.

"Xin hoàng thượng thứ tội!" Ly Tiêu kiên định nói, "Nếu như kiên quyết muốn Ly Tiêu vào cung, liền mời hoàng thượng vì Ly Tiêu chuẩn bị hậu sự!"

16. Chương 16

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vô cùng mất mặt hồi cung, ta xem hấn xanh cả mặt, tư thế bước đi đều có chút nóng nảy, nghĩ đến bị Ly Tiêu chọc giận không nhẹ.

"Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!" Ta nhắc nhở Ly Tiêu. Dù sao, Hoàng Phủ Thiếu Hoa là người hấn yêu thương mười năm.

Ly Tiêu mỉm cười, "Ta chuyện duy nhất hối hận, liền là không có sớm chút rời khỏi hấn!"

Cái này... Ta gãi gãi đầu, "Nếu như người sớm chút rời khỏi hấn, chúng ta sao lại gặp được?"

"Này cũng đúng!" Ly Tiêu tựa vào trong vòng tay ta, "Như vậy... Người sẽ không hối hận?"

"Ta? Ta hối hận cái gì?" Ta Tiêu Ngự Hàn sẽ có chuyện hối hận? Tuyệt không có!

Ly Tiêu nhẹ nhàng cười, "Người không hối hận gặp phải ta gia hỏa chán ghét, lại vô dụng, lại thích khóc này?"

Hấn liền sẽ cầm lời ta trước đây giáo huấn hấn đến chặn miệng ta! Ta bất đắc dĩ, đành phải hôn môi hấn... Lấy làm trừng phạt nhỏ, hừ hừ!

...

Vài ngày sau, Phí Trung Nam tự mình tới.

Ly Tiêu vui sướng vượt lưng ngựa trắng, cùng nó hôn, nhìn đến ta đều có chút ghen với ngựa.

"Í! Thanh ngọc kiếm!" Ly Tiêu từ trên yên ngựa cưỡi xuống kiếm.

"Đây là gia huynh khiến tiểu đệ đưa tới." Phí Trung Nam nói, "Tổ lòng biết ơn."

"..." Ly Tiêu nhìn kỹ thân kiếm, đột nhiên phát hiện câu cú nguyên bản khắc trên thân kiếm không thấy, chỉ hơi trầm ngâm, hần cười nói: "Đa tạ phí tướng quân hậu lễ, tại hạ cúng kính không bằng tuân mệnh!"

Lẽ nào Phí Trung Nguyên nghĩ thông suốt?

Ta nghiêng đầu xem thanh kiếm kia, vỏ kiếm lần nữa mài qua, lại nằm trên không ít ngọc sức, lần này Phí Trung Nguyên nhưng tốn hao không nhỏ. Ta nhìn Ly Tiêu, suy nghĩ có phải hay không nên dẫn hần lên núi trông thấy sự phụ sự đệ, sẵn tiện liền không để hần xuống núi. Tránh cho dụ người, đến lúc đó ta ngăn cản cũng không kịp ngăn cản.

"Mặt khác, " Phí Trung Nam nhìn ta một cái, do dự nói, "Gia huynh chuyển cáo tổng công tử một câu."

"Hửm?" Ta có hứng thú.

"Gia huynh nói, thiên uy khó dò, còn mời tổng công tử cùng tiêu tiên sinh tốt nhất tự biết."

Ta cùng Ly Tiêu nhìn nhau, chợt một thanh âm xa lạ truyền tới: "Tổng công tử! Ta nhìn chung tìm được người!"

Một nam nhân từ đầu tường ồm một tiếng nhảy xuống, xông thẳng hướng Ly Tiêu.

Ta đem Ly Tiêu giấu về sau, neho mắt lại nhìn chăm chăm nam nhân này! Vốn dĩ là hần! Nam tử trẻ tuổi cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngồi trong từ lâu.

"Người tránh ra!" Lý Tiên Triết hất hàm với ta, "Ta muốn cùng tổng công tử nói chuyện!"

Phí Trung Nam ngậy người, hồi lâu mới nói, "Thái tử điện hạ, ngài sao lại đến?"

"Thái tử!" Ta trừng hần, "Hần là thái tử nước nào?"

"Hừ!" Lý Tiên Triết giận dữ nói, "Ta là cao ly quốc thái tử Lý Tiên Triết! Người còn không quỳ xuống hành lễ?"

Ta liếc hần một cái, cười nói, "Thái tử điện hạ là cao ly quốc thái tử, khả năng không quen thuộc pháp luật bốn quốc, " ta chuyển hướng Phí Trung Nam, hỏi, "Lén vào nhà dân phải bị tội gì?"

Phí Trung Nam khó xử, "Cái này nha... A, ha ha, thái tử điện hạ vẫn là mau một chút trở về, tránh cho các sứ thần không tìm được ngài, lại muốn trách tội tại hạ hành sự bất lực."

Ly Tiêu từ sau lưng ta ló đầu ra, ta đem hần đẩy về sau một cái, giáo huấn: "Không cho phép ra!" Còn ghét trêu chọc người không đủ nhiều có phải hay không.

"Người, mau thả tổng công tử!" Lý Tiên Triết vén lên tay áo chuẩn bị động thủ với ta.

Chuyện cười! Đây là làm gì a?

"Có chuyện nói đằng hoàng!" Phí Trung Nam vội ngăn cản hần, "Người ta vợ chồng son chỉ là lo lắng..."

"Vợ chồng son?" Lý Tiên Triết kêu lên, "Cái gì vợ chồng son?" Hần thở phì phì nhìn ta, "Người? Người cũng xứng đôi tổng công tử?"

Ôi

~ Ta nghe sau lưng một tiếng thở dài, ta quay đầu trừng hần một cái: Nhìn chung biết mình lại rước lấy phiền phức đi.

Ly Tiêu cho ta một nụ cười lấy lòng.

"Cái này... Không biết thái tử đến đây vì chuyện gì?" Phí Trung Nam mãnh liệt pha trò.

Lý Tiên Triết không ngừng cùng ta vòng vèo, muốn đến sau lưng ta, ta vẫn cứ không khiến hắn thấy đến một chút bóng dáng Ly Tiêu. Thế là, hai người liền giống đứa trẻ chơi lão ưng bắt gà con.

"Ta chỉ muốn quen biết một chút tổng công tử danh chấn kinh thành nha!" Bạn đang ?

Ly Tiêu ở bên tai ta nói nhỏ: "Đừng nghịch, thật tốt nói với hắn đi."

Ta lúc này mới thả Ly Tiêu đi ra, hơi chua chua nói: "Người cùng hắn có cái gì để nói?"

"Tổng công tử!" Lý Tiên Triết toàn thân liền muốn nhào đến trên người Ly Tiêu.

Ly Tiêu lóe lên, hắn chụp vào khoảng không, có chút ngượng ngập cười nói: "Công tử quả nhiên thân thủ bén nhạy!"

Ta cho rằng mình nhìn lầm, bộ pháp của hắn thế mà... Cùng ta một dạng?

"Vẫn là mồi thái tử điện hạ mau một chút quay về hành cung, " Ly Tiêu nói, "Tránh cho hiểu lầm, đối điện hạ bất lợi!" Nếu để cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết cao ly quốc thái tử cũng đối với mình có ý đồ gì, dẫn ra chút phiền phức, mình lại muốn thoát thân xem như khó khăn.

"Tổng công tử, chúng ta mới quen biết, người liền nhần tâm cùng ta chia tay nhanh như vậy? !" Lý Tiên Triết biểu cảm đáng thương khiến ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Ly Tiêu liếc hắn một cái, thái tử gì? Một chút tôn nghiêm thái tử đều không có? Tương lai thế nào quản lý quốc gia?

"Ta đi, ta đi là được!" Lý Tiên Triết mắt thấy Ly Tiêu biểu cảm không thích, liền tục không ngừng muốn đi, "Chẳng qua, chúng ta rất nhanh liền sẽ gặp mặt!"

"Gặp mặt? Gặp người mặt quý!" Ta cười thầm: Tối hôm nay ta liền mang Ly Tiêu đi, khiến người cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đều gặp quỷ đi a!"

Đáng tiếc a! Người định không bằng trời định...

...

Ta đến nay hối hận sớm nên lập tức mang Ly Tiêu đi sau khi Hoàng Phủ Thiếu Hoa đến, cũng sẽ không có nhiều chuyện như thế.

Phụ thân Ly Tiêu Tổng Khiếu Hải vội vã đuổi tới: "Tạ quý phi sinh vị công chúa, hoàng thượng ngày mai chiêu đãi quần thần, thánh chỉ đã hạ, Ly Tiêu, hoàng thượng chỉ đích danh muốn người cũng đi!"

Nghĩ rằng nữ nhân này khăng định cực kỳ khó chịu, thiên tân vạn khổ hoài thai, sinh nhưng là nữ nhi.

Ta ngẫm cười lạnh.

Chẳng qua, ta bắt đầu cảm thấy việc này đã không giống mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

Ly Tiêu ngược lại cũng không lo lắng.

Trước khi ra cửa ta nói với hắn: "Nếu như người hôm nay chưa về, ta sẽ tiến cung tìm người."

Hắn kỳ quái nhìn ta: "Ta sao có thể không về?"

Tên ngu ngốc này.

"... Hoàng thượng gọi người tiến cung, đâu có dễ dàng như vậy để cho người đi?" Ta cười khổ.

Ly Tiêu nghi hoặc nhìn ta.

Ta biết hắn đang nghĩ gì, hắn cho rằng, hoàng đế lần nữa tìm hắn là bởi vì làm hoàng đế không thể thấy người khác ở cùng hắn, tâm tính ghen tị đang quấy phá mà thôi, nào biết Hoàng Phủ Thiếu Hoa là thật sự đối với hắn có tình?

Đây là từ ngày đó Ly Tiêu xuất kiếm chế địch, trong quán trà bên đường, ta từ trong mắt Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấy đến, hắn muốn lừa ai cũng không gạt được ta! Bởi vì trong đôi mắt kia bởi vì ghen tị mà tỏa ra

cường nhiệt, thâm tình mà lại đè nén thống khổ, quá khiến ta quen thuộc, không lâu trước đó, ta cũng ở trong mắt một người khác thấy qua ánh mắt như thế. Chỉ là, hần may mắn hơn Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

Ta không đem những lời này nói ra. Ta cũng có tình riêng của ta.

Nếu khiến Ly Tiêu biết, người hần trông mong gần mười năm có tình ý đối với hần, nói không chừng, hần liền sẽ rời ta mà đi, lần nữa trở lại bên người Hoàng Phủ Thiếu Hoa?

"Hần..." Vì vậy, ta muốn nói lại thôi.

"Mấy ngày trước đây đắc tội hần, hôm nay không đi trái lại khiến hần có cơ gây phiền phức cho nhà ta." Ly Tiêu cười nói, "Yên tâm, không có việc gì, có phụ thân cùng nhiều đại thần như vậy, tại sao phải sợ hần ăn ta?"

Ta ôm sát Ly Tiêu, bất luận thế nào, ta không muốn người vứt bỏ ta mà đi.

"Ta chờ người!" Ta kề vào tai hần thì thầm, "Chờ người quay về!"

17. Chương 17

Đại thần Trong cung thấy Tổng Khiếu Hải dắt con đến, không thể không thân thiết tiến lên tiếp lời, lời nói với Ly Tiêu cung kính cực kì, Tổng Khiếu Hải trong lòng hiểu, chuyện hoàng đế tự mình đến tống phủ đòi người đã truyền đi sôi sục, nhiều phiên bản, những người này đều thấy hoàng đế đối tống gia thánh ân vinh quyền, vì vậy dôn dập lấy lòng.

Phiền.

Ly Tiêu chưa từng phát hiện những đại thần trong cung này đối trá như vậy đáng ghét như vậy.

Huynh đệ Phí Trung Nguyên cùng đi cảm ơn hần, vẫn là vì việc Ly Tiêu ra tay giúp đỡ lần trước.

"Chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, phí tướng quân không cần cảm ơn hết lần này đến lần khác! Cũng làm cho Ly Tiêu ngượng ngùng." Ly Tiêu nhìn thấy trung nguyên, trong lòng mới thật sự có chút ngượng ngùng.

"Đâu có!" Ánh mắt Trung nguyên vẫn tràn đầy nhiệt tình cùng yêu thương cùng lo lắng rõ ràng, "Nghe nói hoàng thượng gần đây đến phủ tìm người? Người... Ổn chứ?"

"Xin tướng quân yên tâm, " Ly Tiêu cảm kích nói, "Ta tuyệt đối không tiếp tục vào cung chịu nhục."

Phí Trung Nam một mực không chen lời vào, lúc này đột ngột hướng Ly Tiêu nháy mắt.

Ly Tiêu còn chưa hoàn hồn, liền thấy Lý Tiên Triết đã từ ngoài điện vọt tới.

"Thái tử điện hạ!" Ly Tiêu âm thầm kêu khổ, người kia, thật là phiền phức.

Không ngờ Lý Tiên Triết lần này biết lễ nghi, sau khi vọt tới trước mặt Ly Tiêu cũng chỉ dùng hai tay ngăn cản Ly Tiêu hành lễ, giả vờ trầm ổn nói: "Tổng công tử không cần khách khí."

Sau đó liếc nhìn mọi người, thấp giọng nói ở bên tai Ly Tiêu: "Tổng công tử thật to gan, thế mà còn dám vào cung?"

Ly Tiêu kỳ quái lời của hần vì sao giống ta như đúc.

"Lẽ nào công tử không nhìn ra hoàng đế bệ hạ của quý quốc đối người thế nhất định đạt được a?" Lý Tiên Triết nói rất đương nhiên.

"Sao có thể!" Ly Tiêu lơ đãng cười nói, "Hần..."

Hoàng đế bệ hạ giá đáo.

Ly Tiêu không lộ sắc mặt theo đứng ở sau lưng phụ thân, muốn đem mình trốn ở dưới bóng dáng phụ thân, nhưng không ngờ sau khi Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng tạ quý phi đi ra, ánh mắt đầu tiên liền nhìn về phía hần, sau đó dịu giọng dặn dò: "Ly Tiêu, ngồi bên cạnh trẫm!"

Tạ quý phi ôm đứa trẻ vốn là tràn ngập ý cười, nhưng lúc này sắc mặt tái xanh.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa kêu một cái, cũng khiến Ly Tiêu trong lòng chấn động! Hẳn là ý gì? Một cổ tức giận trào lên. Đã không phải là người của hắn, vì sao còn phải nói lời lẽ mập mờ này trước mặt nhiều thần tử như vậy, muốn nhục nhã mình như vậy?

"Ly Tiêu không dám!" Ly Tiêu lạnh lạnh đáp lễ.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thản nhiên cười nói: "Nhưng trẫm muốn người qua đây."

Ly Tiêu chưa kịp lấy làm lạ với giọng điệu của Hoàng Phủ Thiếu Hoa, tổng phụ khẽ đẩy hắn một chút, tỏ ý hắn không cần làm trái hoàng thượng.

Ly Tiêu đành phải rời chỗ ngồi tiến lên.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấy hắn đứng cách mình một thước xa xa chờ người khác dời ghế cho hắn, không khỏi mỉm cười, đột nhiên tiến lên kéo lại ống tay áo của hắn, đem hắn kéo lên long y.

Ly Tiêu không kịp đề phòng, kinh ngạc nói: "Hoàng thượng!"

"Không muốn tiếp tục xấu mặt thì đừng lộn xộn!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa uy hiếp hắn.

Ly Tiêu đành phải ngồi yên. Nghi hoặc trong lòng càng ngày càng đậm.

"Hôm nay là lễ trăm ngày của trưởng công chúa của trẫm, cố ý mở tiệc chiêu đãi các vị ái khanh, mời các ái khanh không cần câu nệ, thoải mái chèn chén, cùng quân vui vẻ!"

Phí Trung Nguyên sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, ngược lại Lý Tiên Triết cười như có như không nhìn Ly Tiêu cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa, như đang nhìn trò hay gì.

Trước khi mang thức ăn lên, trên bàn bày chút khai vị.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa kẹp lên một quả mơ, để vào trong miệng, khen: "Mùi vị không tệ, ướp ngon miệng." Quay đầu đối Ly Tiêu nói, "Trẫm nhớ người thích nhất ăn mơ." Nói xong tự tay lấy một quả đưa tới bên miệng Ly Tiêu.

Ly Tiêu ngậy người, mở miệng muốn xin miễn, lại biết không ổn, thế là hai tay tiếp nhận, thản nhiên nói: "Tạ hoàng thượng." Cũng không đặt vào miệng, chỉ là bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt.

"Sao cơ?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nheo mắt lại, "Không muốn ăn sao?"

"Không phải." Ly Tiêu cười nhạt nói, "Chỉ là hoàng thượng quên, có một lần Ly Tiêu ăn quả mơ hoàng thượng ban cho, nôn một tháng, từ nay về sau Ly Tiêu liền lại cũng không dám chạm nó."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ghen lời: Lúc đó, hắn có ý trêu đùa Ly Tiêu, sai người đem mơ hư đưa cho Ly Tiêu ăn, kết quả Ly Tiêu vì vậy bệnh một tháng, hắn thế nào quên.

Có chút mất mặt, lại có chút hổ thẹn, Hoàng Phủ Thiếu Hoa đành phải a một tiếng, dịu giọng nói, "Lần kia... Là trẫm không tốt."

Kinh ngạc của Ly Tiêu cũng không chỉ một chút: Hoàng Phủ Thiếu Hoa thế mà sẽ khép nép xin lỗi hắn như vậy? Ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa, thấy trên mặt hắn có ý hổ thẹn, không khỏi trong lòng hơi mềm, thở dài một hơi. Kẹp lên quả mơ trước mặt để vào trong miệng.

Ừ, quả nhiên ướp đến ngon miệng. Ăn thật ngon.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lập tức tâm trạng cực tốt, vẻ mặt tươi cười. Thấp giọng hỏi hắn: "Ăn ngon không? Còn muốn không?"

Ly Tiêu lắc đầu, "Tạ hoàng thượng."

Tầm mắt trong lúc vô tình rơi vào trên người Phí Trung Nguyên, chỉ thấy trong mắt của hắn dường như muốn toé ra lửa.

"Hoàng thượng, " Ly Tiêu cau mày nói, "Ta có chút khó chịu, muốn xin được cáo lui trước."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa gật đầu, "Người tới!" Hắn dặn dò rằng, "Tổng công tử thân thể khó chịu, người nhanh dẫn công tử đi nguyệt hoa điện nghỉ ngơi."

"Hoàng thượng!" Ly Tiêu cả kinh thất sắc, mọi người cũng để đưa xuống nhìn chằm chằm hoàng đế.

Phải biết, nguyệt hoa điện là tẩm cung hoàng đế a!

"Sao cơ? Người không phải là không thoải mái sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười nói, "Nghỉ ngơi thật tốt a."

"Bệ hạ!" Phí Trung Nguyên thật sự nhìn không nổi, bước ra khỏi hàng nói, "Tổng công tử thân thể khó chịu, vẫn là về nhà tĩnh dưỡng mới tốt, mời hoàng thượng không cần khiến tổng công tử khó xử."

Tổng Khiếu Hải cũng thỉnh cầu nói: "Xin hoàng thượng thứ tội, tiểu nhi sao có thể vào tẩm cung bệ hạ?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa tràn ngập sửng sốt, dường như không biết bọn họ đang nói gì: "Hai vị ái khanh lời này ý gì? Ly Tiêu xưa nay đều là người của trẫm, hắn làm sao không thể đi vào tẩm cung trẫm?"

Một câu của Hoàng Phủ Thiếu Hoa rung động mọi người. Mọi Ly Tiêu bị chính hắn cắn đến trắng bệch, hai tay hơi run. Trong lòng hắn hiểu, câu này, rõ ràng mình vẫn là nam sủng của hắn, vẫn phải ở trong cung phụng dưỡng hắn, này... Này sao có thể?

Khiếu Hải cùng Phí Trung Nguyên nghẹn lời, nhất thời đều không lời để nói, thật lâu sau Khiếu Hải mới nói: "Bệ hạ, tiểu nhi phúc mỏng, không có..."

"Tổng đại nhân lẽ nào lo lắng trẫm bạc đãi con trai người sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa lãnh đạm nói, "Ly Tiêu nói như thế nào cũng phụng dưỡng trẫm mười năm, trẫm bất luận thế nào cũng sẽ không tiếp tục bạc đãi hắn." Tăng thêm một chữ "tiếp tục", chuyển hướng Ly Tiêu, cười nói: "Ly Tiêu, cùng trẫm quay về nguyệt hoa điện đi!" Nguồn :

Ly Tiêu cười lạnh, tiếng cười dần dần vang, cười đến mọi người trong lòng sợ hãi, cười đến Hoàng Phủ Thiếu Hoa hít mắt lại.

"Hoàng đế tốt lắm!" Ly Tiêu cười lạnh nói, "Lẽ nào hoàng thượng quên lời ta đã nói ngày đó?" Ly Tiêu gằn từng chữ một, "Ta từng thề, kiếp này tuyệt không tiếp tục vào cung làm nô, nếu không —— "

"Người nhà của người hiện tại ở trên tay của ta!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấp giọng nói, "Ta đã phái một ngàn người vây tống phủ, vị 'Sư phụ' kia của người bản lĩnh cao tới đâu cũng có chạy đằng trời!"

"Người!" Ly Tiêu chợt thấy trước mắt tối sầm, ngã xuống trong vòng tay Hoàng Phủ Thiếu Hoa.

18. Chương 18

Ta nhận thấy được tình thế nghiêm trọng, tầng ngoài tổng phủ thể mà bị hàng ngàn binh sĩ vây quanh chặt như nêm cối?

Lẽ nào, hoàng thượng muốn lấy Tổng phu nhân đến ép Ly Tiêu? ... Hoặc là, mục tiêu của hắn là ta?

Ta nhú mày, lần này Hoàng Phủ Thiếu Hoa làm được đủ ngoan tuyệt, ta lại không tìm được một chỗ có thể thoát thân! Liên ngay cả nóc nhà, cũng có người đứng gác.

Làm sao? Lúc ta đang phát sầu, Tổng phu nhân đột nhiên sai người tìm ta.

Nhìn ánh mắt trong trẻo quyến rũ của nàng, ta hiểu, nàng đã biết chuyện giữa ta cùng Ly Tiêu, không khỏi có chút co quắp.

Tổng phu nhân nhìn ra bất an của ta, mỉm cười nói: "Ly Tiêu là người cứu ra, mạng hắn, người của hắn, đều là của người!"

Gánh nặng trong lòng ta liền được giải khai. "Đa tạ phu nhân thành toàn." Ta từ đáy lòng cảm tạ nàng.

"..." Tổng phu nhân dường như thở dài một hơi, "Biết hoàng đế vì sao đối Ly Tiêu lãnh khốc như vậy sao?"

Ta muốn gật đầu, nhưng vẫn lắc đầu một cái.

Ta biết nàng phải nói cho ta biết một sự kiện. Việc từ đầu đến cuối khiến ta mê hoặc không rõ nhưng lại lơ mơ đoán được.

"Năm ấy, trước khi ta gả vào tổng phủ, cùng tiên đế từng có một đoạn... Tình cảm!" Nàng nói như có như không, ta lại có chút mơ hồ. Cái gì gọi là "Từng có một đoạn... Tình cảm?" Lẽ nào tình cảm của bọn họ không phải thật sự?

"Nói như thế nào đây?" Tổng phu nhân cười nhạt, cười đến lòng ta sinh khác thường.

"Ngày đó cha mẹ muốn đưa ta vào cung, ta không muốn. Bởi vì ta cùng Khiếu Hải đã có hôn ước trước. Cha mẹ vì để cho ta vào cung, cùng tổng gia giải trừ hôn ước, ta trong cơn tức giận trốn nhà."

"Ta gặp tiên đế. Khi đó ta không biết hắn là hoàng đế, chỉ cảm thấy hắn xuất chúng, là nam nhân đáng giá phó thác cả đời, mà Khiếu Hải cũng đã không cần ta... Vì vậy... Ta..." Tổng phu nhân lộ vẻ đang suy nghĩ thế nào tìm từ."Ta tự ý cùng hắn định hôn ước."

"Thật ra ta lúc ấy cũng không phải chung tình với hắn thế nào, chỉ là cảm thấy gả cho hắn luôn phải hạnh phúc hơn so với gả cho một hoàng đế?" Tổng phu nhân cười đến càn chua chát, "Tam cung lục viện bảy mươi hai tần phi, trượng phu không phải là của mình, là của trăm ngàn nữ nhân, cho dù ta được sủng ái nhất thời, lại sao có thể được sủng ái một kiếp?"

"Trùng hợp, sau đó không lâu ta phát hiện hắn thế mà lại là hoàng đế đương triều, ngôi cửu ngũ!" Tổng phu nhân cười khở, "Ta hận hắn gặt ta một lúc lâu, dưới cơn nóng giận lấy cái chết ra ép, hắn đành phải thả ta."

"Về sau... Ta tự chủ trương, tìm được Khiếu Hải — ta cùng hắn là thanh mai trúc mã, hắn không bỏ được ta, ta biết." Tổng phu nhân ánh mắt lộ ra hào quang bức người, "Quả nhiên, hắn luyện tiếu ta. Hắn lại không để ý lúc ấy tiên đế uy hiếp cùng cha mẹ hai nhà phản đối, dứt khoát cưới ta!"

Ta lẳng lẳng nghe chuyện xưa của nàng, nhưng mà những thứ này cùng Ly Tiêu có quan hệ gì? Lẽ nào...

"Ta nghe nói..." Tổng phu nhân đỏ mặt, một tia hổ thẹn nổi lên gò má."Tiên đế trước khi qua đời còn nhớ ta... Nghĩ đến con hắn Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhất định oán hận ta sâu đậm."

"Thật ra, " nàng thở dài, "Tiên đế đã từng viết thư cho ta... Ta không khiến Khiếu Hải biết!" Nàng nhìn ta.

"Tại hạ hiểu." Ta đương nhiên biết ý của nàng.

"Khi đó Ly Tiêu bị tiên đế chọn làm thư đồng thái tử, ta luyện tiếu, không chịu để hắn đi. Tiên đế dường như đã sớm ngờ tới, liền gởi cho ta một bức thư, trong thư nói... Nói hắn đã mất đi ta, liền khiến Ly Tiêu cực giống ta có thể luôn luôn xuất hiện trước mặt hắn, thay ta an ủi hắn cũng được..."

"Ta nhất thời mềm lòng..." Tổng phu nhân than thở, "Liền khiến hắn đi."

"Thật ra, ta từng gặp thái tử... Đại điển hoàng thượng sắc phong thái tử, các nội quyền đều ở thiên điện, ta... Vừa vặn nghe được thái tử cùng các nô tài nổi giận, trong miệng hắn kêu 'Đều là nữ nhân kia, làm hại mẫu hậu của ta sinh bệnh! Binh bộ thượng thư ở nơi nào? Ta đi giết nàng!' ta thế mới biết, 'Nữ nhân' hắn nói liền là ta! Thanh âm hắn khi đó tràn đầy oán hận! Ta cả đời cũng không quên được dáng vẻ hắn lúc nói chuyện, về sau mới biết... Vốn dĩ hoàng hậu nàng... Buồn bực không vui, đến nỗi qua đời sớm. Vì vậy..."

"Vì vậy cho dù hắn yêu Ly Tiêu sâu đậm, cũng không muốn lấy lòng hắn!" Ta nhìn chung hiểu tất cả.

Tổng phu nhân yên lặng gặt đầu.

"Mặt khác, ta từ chỗ Khiếu Hải nghe nói, hiện tại hoàng đế là minh quân, xử sự anh minh."

"Vì vậy hắn càng không cho phép mình có tình cảm vi phạm luân thường." Đây là ta đã sớm ngờ tới.

"Ta vốn tưởng rằng hắn đem Ly Tiêu giữ ở bên người... Là vì trả thù ta, nhưng là..." Tổng phu nhân thấp thỏm dài, thanh âm quanh quẩn, "Hôm đó hắn đến đòi người, ta thấy được tình cảm trong mắt hắn dành cho Ly Tiêu, cái kia... Là nghiêm túc. Hắn thật sự... Thích Ly Tiêu."

"Nhưng hắn lại tổn thương Ly Tiêu sâu như vậy, " nàng nhìn ta, "Mà Ly Tiêu lại đã cùng người... Ở bên nhau, ta biết, sự việc phiền toái."

"Quả nhiên..." Tổng phu nhân nhìn ngoài cửa sổ một chút, trầm mặc thời gian rất lâu, mới lên tiếng lần nữa: "Đáp ứng ta, Tiêu tiên sinh."

"Cái gì?" Ta hỏi.

"Nếu như Ly Tiêu có thể tránh được kiếp nạn này, người nhất định phải dẫn hắn đi rất xa, ngàn vạn không cần trở lại!" Tổng phu nhân trong mắt tràn ngập tha thiết mong đợi, "Không phải ta không đau lòng con trai tiên đế, chỉ là vừa vào thâm cung nổi buồn như biển, huống chi hiện nay Ly Tiêu lại há là một cái hậu cung có thể khóa đến? Hắn hẳn là ở bên người, trời cao biển rộng, tự do tự tại!"

"Ngài có biện pháp?" Ta nghe ra ý tứ trong lời nàng nói.

"Ừ." Tổng phu nhân gật đầu, "Ta có biện pháp khiến Ly Tiêu về nhà, nhớ kỹ, không cần do dự, lập tức dẫn hắn đi, lại cũng không phải về!"

"Nhưng hoàng đế hẳn nhất định sẽ phong tỏa tổng phủ." Như vậy trốn thế nào?

"Ha ha, " Tổng phu nhân mỉm cười, chỉ chỉ dưới đất.

"Ám đạo?" Ta giật mình không nhỏ, lấy công lực của ta, thế mà không phát giác nơi này có ám đạo?

"Đó là năm ấy Khiếu Hải lo lắng tiên đế sẽ đối với chúng ta bất lợi, vì vậy trước đó sắp xếp, không nghĩ tới, hiện tại ngược lại dùng tới."

"Cần tại hạ giúp một tay sao?" Ta hỏi.

Tổng phu nhân lắc đầu, bên miệng hiện ra một nụ cười khổ."Không cần."

"Vậy ngài cùng tổng đại nhân làm sao?" Cho dù ta cùng Ly Tiêu có thể chạy trốn, an nguy của vợ chồng bọn họ làm sao? Ta hơi lo lắng, nói như thế nào, bọn họ cũng coi như nhạc phụ nhạc mẫu của ta đi?

"... Yên tâm!" Tổng phu nhân tính trước mọi việc."Ta cùng Khiếu Hải tự có sắp xếp."

...

Ly Tiêu dần dần tỉnh lại, vừa muốn động, lại kinh ngạc phát giác tay chân mình bị trói, lại không thể nhúc nhích.

"Người đã tỉnh?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa mỉm cười nói, "Đừng lộn xộn —— ta biết người hiện nay võ nghệ cao cường, không dùng chút thủ đoạn thế nào giữ được người?"

Ly Tiêu tức giận trong lòng, âm thầm vận khởi nội lực thử giãy dụa thừng.

"Không cần thử, " Hoàng Phủ Thiếu Hoa dụ giọng nói, "Đó là tơ làm bằng băng tâm ti hỗn hợp thiên sơn tuyết chu, cho dù người có bản lãnh thông thiên, cũng đừng hòng chạy trốn!"

Cấn môi, Ly Tiêu bỗng nhiên thở dài: "Vì sao?"

"Cái gì?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa không hiểu.

"Vì sao kiên quyết muốn đem ta bắt về? Người không phải đã đáp ứng thả ta tự do à?" Ly Tiêu thật sự là không rõ.

"Người không biết sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngón tay lưu luyến vuốt qua mặt hắn, "Trầm thích người nha!"

Ha! Ly Tiêu trong lòng cười to, không nhịn được muốn mỉa mai hắn vài câu: "Người thích ta? Đây là chuyện lúc nào? Ta sao lại không biết?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa cũng không tức giận, thanh âm thản kỳ bình tĩnh, "Người tin cũng tốt, không tin cũng tốt, trầm là thật lòng đối với người."

Ly Tiêu tỉ mỉ đánh giá Hoàng Phủ Thiếu Hoa: Loại chuyện này, sao có thể?

Chuyện đã qua lần lượt hiện lên ở trong đầu của hắn, hắn quyết định.

Mắt thấy biểu cảm Ly Tiêu từ nghi hoặc chuyển thành kiên định, Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết hẳn vẫn không tin mình.

"Lần đầu tiên gặp ngươi, " Hoàng Phủ Thiếu Hoa đột nhiên nói chuyện ngày xưa, "Khi đó ngươi mới mười tuổi, thân thể mảnh khảnh của ngươi đứng dưới ánh mặt trời, ta còn tưởng rằng, xem đến không phải ngươi phạm!"

"... Ngươi dường như mắng ta là yêu tinh!" Ly Tiêu lạnh lạnh đáp lễ hẳn. Lời nói đều là ngươi nói, lúc trước nói giống yêu tinh chính là ngươi, hiện tại lại nói không giống phạm nhân cũng là ngươi. Hừ!

"Thật ra..." Hoàng Phủ Thiếu Hoa thở dài, "Nói như thế là bởi vì ta muốn che giấu tình cảm lúc ấy của mình!"

"A!" Ly Tiêu cười lạnh, "Vậy ngươi khiến phí tướng quân đâm ta một kiếm lại giải thích thế nào? Ngươi đem ta đá vào hàn yên thúy cũng là bởi vì thích ta?"

"Một kiếm kia ta cũng không ngờ!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa hận hận nói, "Ai bảo Phí Trung Nguyên nhìn chăm chăm ngươi đến thất thần! Ta đem ngươi giấu ở sâu trong nội cung liền là không muốn khiến người khác nhìn thấy ngươi, nhưng ngươi ở trong ngự hoa viên chạy lung tung không nói, thế mà còn dụ dỗ Phí Trung Nguyên! Ta lúc ấy vô cùng tức giận mới nghĩ ra chủ ý kia muốn trị hai người các ngươi!"

"Ngươi!" Ly Tiêu giận dữ nói, "Nói vậy, quả thật hồ đồ!"

"Lần kia đã tổn thương ngươi..." Hoàng Phủ Thiếu Hoa do dự xoa lên chỗ đau của hẳn..."... Đúng là giận ngươi thất thủ tổn thương tạ phi, nhưng là... Càng giận chính là ngươi những ngày tháng đó cố ý lãnh đạm trầm, trầm nhất thời không khống chế được..."

"Đừng nói!" Ly Tiêu nhắm mắt."Đều qua, đừng nói ra." Đó là một hồi ác mộng, thật vất vả tỉnh lại, vì sao còn muốn lại rơi vào?

"... Có chuyện, ngươi hẳn là một mực không biết?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấp giọng nói, "Ta đã từng cực kỳ oán hận mẫu thân của ngươi."

Ly Tiêu kinh ngạc mở mắt xem hẳn, vì sao?

"Bởi vì... Nàng cướp đi trái tim phụ vương ta, nhưng lại không muốn đem tim mình cho hẳn, trái lại gả cho người khác! Phụ vương vì vậy buồn bực cả đời... Mà mẫu thân trầm cũng bởi vì thất sủng mà bệnh mất sớm." Đem tất cả mọi chuyện nói hết ra, Ly Tiêu nhất định sẽ tha thứ hẳn, trở lại bên cạnh hẳn.

"Vì vậy ta vừa nghĩ tới ngươi liền tức giận, nhưng mà vừa nhìn thấy dáng vẻ của ngươi lại không nịn được tâm động, trầm sợ hãi nha!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa rốt cuộc nói với hẳn nguyên do."Trầm sao có thể thích con trai kẻ hại chết mẫu thân mình"

Ly Tiêu chỉ nghe trái tim run lên, mặc dù lúc này hẳn đối Hoàng Phủ Thiếu Hoa đã không còn tình yêu, nhưng mà —— thật ư? Hẳn nói là thật sao?

"Nói tiếp, trầm muốn làm một minh quân, sao có thể sa vào tình cảm vi phạm thường luân?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấp thấp thở dài."Trầm cũng là bất đắc dĩ."

"Bất đắc dĩ?" Ly Tiêu lẩm bẩm lặp lại lời của hẳn, "Ngươi bốn chữ 'Bất đắc dĩ' liền có thể che giấu tổn thương ta từng chịu?" Lạnh lạnh cười một cái, "Hiện tại thế nào? Nếu ngươi muốn làm minh quân, không thể có tình cảm vi phạm thường luân, ngươi tội gì lại đến chọc ta?"

"Bởi vì ta không chịu nổi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa kích động lớn tiếng nói, "Ta nhìn thấy ngươi chạy về phía một người khác, ta nhìn ngươi cùng hẳn hôn nhau! Ta hận không thể lập tức giết nam nhân kia đem ngươi cướp về! Lúc này ta mới biết, vốn dĩ trầm không thể không có ngươi!"

Ly Tiêu nhìn hẳn, trầm mặc hồi lâu, không khỏi phiền muộn than thở: "... Muộn."

Mặc dù trong lòng của mình cũng có tiếc nuối, mặc dù hẳn cũng cảm thấy không cam lòng vì mười năm tình cảm của mình, nhưng mà, tất cả đã trễ rồi.

"Không muộn!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa chưa từ bỏ ý định nói, "Trẫm có thể vì người đem hậu cung giải tán, chỉ cần người đồng ý trở lại bên cạnh trẫm..."

"Hoàng thượng không nghe nói một câu sao?" Ly Tiêu nhàn nhạt cắt ngang lời hắn.

"Cái gì?"

Thật sâu nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa một cái, Ly Tiêu phát giác suy nghĩ trong lòng mình lúc này vẫn là một người khác.

Hắn thở dài một hơi, gần từng chữ nói cho hắn nghe: "Nước – đổ - khó - hốt!"

! ?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa bỗng dừng trợn to mắt!

"Nước đổ khó hốt?" Hắn oán hận, không cam lòng truy hỏi, "Lẽ nào trẫm cầu người như vậy, người cũng không chịu trở lại bên cạnh trẫm?"

Ly Tiêu cười khở, hắn thừa nhận, lúc nghe đến Hoàng Phủ Thiếu Hoa nói hắn thật lòng thích hắn, hắn có chút tâm động cùng dao động, dù sao, mười năm tình cảm không có biện pháp trong một buổi chiều hoàn toàn biến mất, nhưng mà, theo đó mà đến, lại tràn đầy hình ảnh một người khác: Lúc mắng hung ác, lúc cười dịu dàng, lúc chọc ghẹo mình tràn ngập lưu manh, lúc vì mình chữa bệnh đầy mặt lo lắng, lúc dạy mình luyện kiếm tỉ mỉ chỉ đạo... Một người như thế! Ý cười hạnh phúc bình thản nổi lên khuôn mặt Ly Tiêu, bất luận thế nào, mình tuyệt đối không bỏ hắn mà đi!

Đột nhiên cảm giác được trên mặt đau xót, Hoàng Phủ Thiếu Hoa nắm cầm hắn, giận dữ nói: "Người lại đang suy nghĩ người kia có phải hay không?"

"Đúng thì lại thế nào?" Ly Tiêu đối diện ánh mắt phẫn nộ của hắn, "Là hắn cứu ta một lần lại một lần, không có hắn ta sớm cũng không biết chết mấy lần! Không có hắn, cũng tuyệt đối không có Tống Ly Tiêu hôm nay!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt híp lại thành một mảnh dây nhỏ, hung tợn giận dữ nói: "Tốt! Trẫm liền hạ lệnh cho người xông vào tổng phủ giết Tiêu Ngự Hàn!"

Không ngờ Ly Tiêu xa xăm cười: "Không sao, ta từng đáp ứng hắn, ta sẽ vĩnh viễn cùng hắn."

"... Như vậy, " Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười lạnh nói, "Tổng đại nhân cùng Tống phu nhân?"

Ly Tiêu trong lòng siết lại, "Người ý gì?"

"Lúc này, tổng đại nhân đang ở thường tâm điện sát vách ngắm hoa, không biết lúc nào mới có thể xuất cung!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thông thả nhìn trên mặt Ly Tiêu biến sắc, "Còn có mẫu thân của người, nàng đang ở nhà tĩnh dưỡng, nếu như tổng phủ bị phong tỏa, người nói nàng sẽ thế nào?"

19. Chương 19

"Hoàng thượng! Thống lĩnh ngự lâm quân lưu thuyền lưu đại nhân cầu kiến!"

Hắn tới làm gì? Hoàng Phủ Thiếu Hoa cau lại mày kiếm, hắn không phải canh giữ ở tổng phủ sao?

"Người suy nghĩ thật kỹ, " Hoàng Phủ Thiếu Hoa lạnh lạnh kéo dài thanh âm, "Dù sao trẫm có rất nhiều thời gian cùng kiên nhẫn!"

Nói xong hắn bước nhanh ra điện, thấy đến lưu thuyền tràn ngập vẻ hoảng hốt.

"Xảy ra chuyện gì? Thế nào hoảng thành như vậy?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa bất mãn khi thấy hắn thất thố như vậy.

"Hoàng thượng!" Lưu thuyền thấp giọng nói, "Đã xảy ra chuyện —— Tống phu nhân nàng —— qua đời!"

"A! ?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa kinh ngạc, "Người không tính sai? !"

"Thiên hạ chỉ có một Tổng phu nhân khuynh quốc khuynh thành, thuộc hạ sao sẽ tính sai! ?" Hắc tòng tự mình nghiệm qua thì thể a.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa đã cảm giác không ổn, trong lòng có chút phát lạnh.

"Nàng là... Chết bệnh sao?"

"... Thuộc hạ đã phong tỏa tin tức, chỉ nói Tổng phu nhân là chết bệnh!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa trợn to mắt, kì lạ nói, "Sao cơ? Lẽ nào nàng không phải chết bệnh?"

"Hoàng thượng, " lưu thuyền cũng không hiểu, "Tổng phu nhân là uống thuốc —— tự sát mà chết!"

...

Hay cho Tổng phu nhân! Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn mặt đất, thế mà biết dùng loại thủ đoạn này đến bức bách trăm! Trăm quá coi thường người! Sớm phải biết... nữ nhân có thể khiến phụ vương bất đắc dĩ như vậy, lại há là ứng phó dễ dàng như vậy? Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới nàng thế mà biết dùng tính mạng mình...

"Chuyện này còn có ai biết?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thanh âm khô khốc.

Lưu thuyền lộ ra biểu cảm khó xử.

"Sao cơ?" Thanh âm không tự chủ được nâng lên cao nhất.

"Hoàng thượng, tổng phủ đã treo lên cờ trắng ở trong ngoài phủ, thuộc hạ vô lực ngăn cản, lúc này trong kinh thành sợ rằng đều đã biết được tin tức Tổng phu nhân qua đời!"

Quả nhiên! ! !

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vô lực phát phát tay lệnh cho lưu thuyền lui ra.

Hắn phải như thế nào giao phó với Ly Tiêu? Vừa nói yêu hắn, một bên vừa bức tử mẫu thân của hắn? Ly Tiêu nếu biết, sao còn có thể trở lại bên cạnh mình lần nữa?

Huống chi... Phí Trung Nguyên lập tức sẽ lấy Tổng phu nhân qua đời làm cớ để đòi người! Mình ngăn cản thế nào được?

Ha ha! Tổng phu nhân a Tổng phu nhân, người dùng cái chết để đổi về tự do của trượng phu cùng nhi tử... tự do ngăn ngừa! Đáng giá không?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa mò đến đồ vật bên tay, cũng bất kể là cái gì, hung hăng ném xuống đất! Lần này, trăm chịu thua!

Nhưng mà, Tổng phu nhân, người đã không có lần sau!

...

Vễn vện nửa nén nhang, Phí Trung Nguyên quả nhiên tập hợp các vị trọng thần khác hướng hoàng đế đòi người.

...

Không để ý Ly Tiêu kinh ngạc, Hoàng Phủ Thiếu Hoa tự mình cởi ra dây thừng trói hắn.

"Người đi đi." Trong thanh âm đầy bất đắc dĩ.

Ly Tiêu không phải đồ ngốc, bình tĩnh hỏi hắn: "Nói cho ta, xảy ra chuyện gì?"

"..." Hoàng Phủ Thiếu Hoa trầm mặc hồi lâu.

Ly Tiêu cảm giác bất an.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?" Ly Tiêu lớn tiếng hỏi, "Người... Lẽ nào người thật sự giết... Giết hắn?" Giọng nói đều có chút phát run.

"Không có!" Hoàng Phủ Thiểu Hoa vội phủ nhận, nhưng lập tức buồn bã, Tổng phu nhân chết, sợ rằng càng làm cho hấn khó mà tiếp nhận.

"Vậy người nói a!" Ly Tiêu nói, "Nếu không phải xảy ra đại sự gì, người sao sẽ vô duyên vô cớ thả ta?"

"... Ly Tiêu, " Hoàng Phủ Thiểu Hoa hít một hơi, "Mẫu thân người, Tổng phu nhân nàng —— qua đời!"

Ly Tiêu ngậy người, đột nhiên một tiếng hét thảm —— "Nương —— "

...

Ly Tiêu không biết mình là như thế nào cùng phụ thân cùng xuất cung về nhà.

Mà phụ thân chỉ là ngồi lẳng lặng.

"Nàng sẽ không chết!" Khiếu Hải thanh âm trống rỗng, "Nàng sao có thể chết? Ha ha, nàng là thần tiên trên trời... Trở về mà thôi."

Ly Tiêu hiểu phụ thân đau đớn đã đến cực điểm, trong lòng càng là thê lương.

...

Ta ở trước linh đường chờ bọn họ quay về.

Ta không thể không nói, Tổng phu nhân ra chiêu này ở ngoài dự đoán của ta.

Khi người hầu trong phủ xông vào phòng của ta, đối với ta kêu khóc "Tổng phu nhân chết", toàn thân ta liền giống rơi vào hải dương sâu không thấy đáy, hồn không biết trừ nước còn có vật gì.

Ta suy nghĩ phương pháp giải quyết khác, nếu như nàng nói cho ta nàng muốn dùng cái chết tới cứu về người mình thương nhất, ta có thể sẽ nghĩ biện pháp giả chết. Nhưng mà, ta lắc đầu, dược liệu làm ra thuốc giả chết vừa đắt lại ít, coi như ta ra ngoài tìm thuốc, chế thuốc, chỉ sợ cũng muốn đi tìm ba, bốn tháng, khi đó, Ly Tiêu khẳng định không nhịn được vì người nhà miễn cưỡng cầu toàn.

Nếu như, nếu như ta sớm chút chạy ra, tiến cung lên lên đem Ly Tiêu đoạt đi ra —— ta vẫn lắc đầu.

Sao có thể?

Hoàng Phủ Thiểu Hoa khẳng định sắp xếp xong xuôi tất cả, nói không chừng đang chờ ta tự chui đầu vào lưới tự tìm đường chết.

Ta chỉ có thể nói, cái chết của Tổng phu nhân, là phương pháp duy nhất vừa đơn giản lại có thể giải quyết sự việc.

Chỉ là, chỉ là, ta phải hướng Ly Tiêu giao phó thế nào?

Ta chẳng thể giúp gì, trái lại khiến mẫu thân của hấn chết oan.

...

Cửa bị đẩy ra, ta ngẩng đầu nhìn lại, Ly Tiêu cùng Khiếu Hải đứng đó.

Ta hướng bọn họ đi mấy bước, lại dừng lại.

Bọn họ nhìn bố trí linh đường, nhìn miệng quan tài kia, bọn họ khẳng định không thể tin được, Tổng phu nhân tuyệt mỹ kia, Tổng phu nhân nhìn như nhu nhược thật ra so ai cũng cứng cỏi, thế mà nằm ở trong quan tài thật to như vậy!

Ai có thể tin tưởng.

Ly Tiêu vội tới bên cạnh mẫu thân hấn, cắn môi rơi lệ.

Ta đem hấn ôm vào trong ngực, thấp giọng nói, "Muốn khóc cứ khóc ra đi!"

Ly Tiêu vùi đầu ở trước ngực ta, rốt cuộc lên tiếng khóc lớn.

Ta liếc nhìn Tổng Khiếu Hải, lại thấy vẻ mặt hấn bình thường.

"Nàng đi như thế nào?" Khiếu Hải hỏi ta. Lấy sự bèn nhảy cùng với tình phu thê nhiều năm với Tổng phu nhân của hắn, ít nhiều gì đoán được một chút.

"Xin lỗi!" Ta xin lỗi hắn, "Ta không thể cứu được phu nhân."

Ly Tiêu toàn thân run lên, "Chuyện thế nào?"

"Tổng phu nhân nàng uống..."

"Uyên ương cảm!" Khiếu Hải mỉm cười, "Ta biết." W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Uyên ương cảm là do gan một đôi khổng tước cùng hạc đỉnh hồng cùng độc tố rắn cạp nong tinh luyện mà thành, song song mà chết, cùng nhau chết. Tên cổ là "Uyên ương cảm" .

Uyên ương cảm không có thuốc chữa.

"Các người đi mau!" Khiếu Hải đột nhiên nói với ta, "Nàng khẳng định đã nói cho người biết mật đạo ở đâu! Người mau dẫn Ly Tiêu rời đi kinh thành!"

"Cha!" Ly Tiêu sợ hãi kêu, "Muốn đi cùng đi!"

"Hừ!" Khiếu Hải lạnh lùng nhìn nhi tử, "Mẫu thân người lấy cái chết đổi chúng ta quay về, lẽ nào người muốn cho nàng chết không nhắm mắt?"

"Tổng đại nhân!" Ta khuyên hắn, "Ta có thể mang bọn người cùng nhau chạy trốn! Tuyệt không vấn đề."

"Đều đi ai tới thu xếp hậu sự của nàng?" Khiếu Hải nhìn khuôn mặt ngậm cười của nhi tử..." Yên tâm, sau khi sự việc giải quyết, ta sẽ tự tìm đến các người!"

Hắn đang nói láo! Ta biết rõ, Tổng Khiếu Hải hắn đang nói láo! Hắn...

Ngoài cửa bỗng truyền đến thanh âm lạnh lạnh: "Bệ hạ giá lâm —— "

Khiếu Hải đối với chúng ta quát lên: "Các người còn không mau đi?"

Ta cùng Ly Tiêu đều có chút chần chờ.

Khiếu Hải hướng về phía ta giận dữ nói, "Lẽ nào người không đáp ứng nhi tử ta phải bảo vệ tốt Ly Tiêu sao? Người muốn nhi tử ta chết vô ích?"

Việc này không nên chậm trễ! Ta lập tức đánh bất tỉnh Ly Tiêu, ôm hắn hướng mật đạo đi đến.

Mật đạo rất dài, ta tính toán thời gian cùng phương hướng, biết mật đạo này nối thẳng ngoài thành. Nếu như tất cả thuận lợi, hắn là có thể trước khi Hoàng Phủ Thiếu Hoa phát hiện chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ly Tiêu trong vòng tay vẫn đang ngủ mê, ta một chưởng kia ra tay đủ tàn nhẫn... Ta áy náy nhìn vệt nước mắt chưa khô của hắn. Nếu như sau khi hắn tỉnh lại biết được, phụ thân của hắn... Ta không khỏi lòng sinh lo âu.

Đột nhiên nhớ tới câu nói tính trước mọi việc của Tổng phu nhân: "... Ta tự có sắp xếp."

Đúng vậy, nàng đều an bài tốt. Nàng an bài cái chết của mình, an bài ta cùng Ly Tiêu trốn đi, cũng sắp xếp trạng thái của nàng —— Tổng Khiếu Hải chết!

Hay cho Tổng phu nhân! Nàng có thể vì cứu người yêu không tiếc mạng sống, tính cách cương liệt quyết đoán, ngay cả ta đều cảm thấy không bằng ..., nhưng khiến ta thương cảm chính là tình cảm phu thê bọn họ: Nàng đều ngờ tới trạng thái của nàng mà đi! Có lẽ nàng hi vọng mình dưới lòng đất có trạng thái yêu sâu đậm bầu bạn nàng; cũng có lẽ nàng biết Tổng Khiếu Hải không muốn liên lụy con trai mình. Vì vậy, nàng không nghĩ biện pháp ngăn cản Tổng Khiếu Hải tự sát.

20. Chương 20

Rốt cuộc, phía trước lộ ra một tia sáng, trong lòng ta vui vẻ, sắp đến cửa ra?

"... Ngự Hàn, thả ta xuống." Ly Tiêu tỉnh.

Ta vượt ve mặt hần, hỏi hần, "Khá hơn chút sao?"

"Không có việc gì." Ly Tiêu nhìn lại bốn phía, "Phụ thân?"

"Hần... Hần muốn an bài hậu sự mẫu thân ngươi, yên tâm, hần sẽ tìm chúng ta." Ta đành phải gạt người gạt cho trót. Thật muốn đánh mình một bạt tai!

Ly Tiêu biểu cảm trở nên u ám, "Ta biết, phụ thân hần... Nhất định chịu không nổi đả kích này, bọn họ..."

"Hoàng đế đã bức tử Tổng phu nhân, nhưng hần còn chưa vô tình đến tình trạng lại đi tổn thương phụ thân ngươi, ngươi yên tâm, hần không có việc gì."

Cửa động mở rộng —— tự do!

Trời cao biển rộng, cuộc sống tự do tự tại mà ta cùng Ly Tiêu hi vọng đã lâu—— xem ra rất khó thực hiện!

Lẽ nào Hoàng Phủ Thiếu Hoa đem tất cả quân đội đều điều đến?

Ta bĩu môi, đem Ly Tiêu che đến sau lưng.

Nhưng mà, hần sao có thể biết lối ra mật đạo này?

Khi ánh mắt của ta chạm đến Lý Tiên Triết cười đến đáng yêu lại đáng hận, chợt hiểu.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa đứng ở trong thiên quân vạn mã, biểu cảm trên mặt nói không nên lời uy nghiêm cùng phần nộ.

"Ly Tiêu, " hần quát lớn, "Đến chỗ ta!"

Ly Tiêu nắm chặt tay ta, không nhúc nhích.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lạnh lạnh vươn tay phải, làm bộ muốn hạ lệnh bắn tên: "Người nếu không tới, ta lập tức gọi người bắn chết hần!"

"Bệ hạ!" Lý Tiên Triết giành nói, "Vẫn khiến ta đi khuyên nhủ tổng công tử đi!"

Không đợi Hoàng Phủ Thiếu Hoa đáp ứng, hần đã đi tới chỗ chúng ta.

Ta mỉm cười, "Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp a!"

Lý Tiên Triết vẫn là cười hì hì, "A!"

"Vì sao?" Nụ cười ta thu lại, "Tại sao phải bán đứng chúng ta?"

Lý Tiên Triết cười nói: "Người nói gì? Ta nghe không hiểu."

"Hừ!" Ta mắt lạnh nhìn hần, "Người lần trước xông vào tổng phủ, quả nhiên không có xông vô ích."

Nhún nhún vai, Lý Tiên Triết nụ cười chưa nhạt.

"Ta không biết bản lĩnh của ngươi là học được ở nơi nào, " đây là một nghi hoặc trong lòng ta, "Có thể là thời điểm ngươi nhảy xuống tường phát giác thanh âm mặt đất không đúng, thế là ngươi biết tổng phủ có mật đạo! Đồng thời rất nhanh dùng phương pháp của ngươi tìm được ngọn nguồn cùng cửa động."

"Nhưng ta không hiểu, ngươi vì sao muốn bán đứng chúng ta?"

"A nha

" Lý Tiên Triết cười to, "Không hổ là sư đệ của ta! Thật là cao thủ

"

Sư đệ? ! Ly Tiêu kinh ngạc nhìn ta, ta sao lại không kinh ngạc?

"Người đừng làm thân lung tung khắp nơi!" Ta nói, "Đừng tưởng rằng ngươi học lén mấy chiêu của sư phụ ta liền có thể khoe mẽ làm sư huynh của ta!"

Không nhầm?

Trong sự môn từ trước đến nay ta là lão đại! Ta là đại sư huynh, người kia nghĩ đến đoạt vị trí của ta? Không có cửa!

Lý Tiên Triết vẫn cười hi hi, cũng không tức giận, "Thật ra, ta là đồ đệ mà sư phụ của ngươi hai mươi năm trước lưu lạc cao ly quốc thu nhận, tuy rằng hắc chỉ là tùy tiện dạy ta mấy chiêu, nhưng nói như thế nào ta cũng là thái tử cao ly quốc, các ngươi cũng nên cho ta mặt mũi gọi ta một tiếng đại sư huynh đi?"

Ha ha ha! Hắc ngược lại có biện pháp khiến ta dở khóc dở cười.

Ta ở trong lòng mắng sư phụ hơn mười lần "lão quỷ choáng đầu phòng não mơ hồ", thế mà thu đồ đệ như vậy cùng ta đối kháng.

"Về phần vì sao ta muốn mặt báo," Nụ cười Lý Tiên Triết bỗng nhiên thu, nhìn về phía Ly Tiêu, hơi hột nói, "Ta sao có thể đơn giản khiến ngươi cướp đi tổng công tử?"

"Ngươi không để ta mang đi Ly Tiêu, lẽ nào liền cam nguyện khiến Hoàng Phủ Thiếu Hoa cướp đi hắc?" Ta nhưng không phải đồ ngốc, hắc đang đánh chủ ý gì ta sao sẽ không rõ? Chỉ là đoán không ra hắc bước tiếp theo sẽ thế nào?

Lý Tiên Triết gật gù đắc ý, "Không cần đoán, ngươi đoán không ra tính toán của ta! Dù sao..." Hắc cười khê, chuyển hướng Ly Tiêu tràn ngập thần nhiên bình tĩnh, "Hoàng Phủ Thiếu Hoa ý là: Hôm nay hoặc là Tiêu Ngự Hân chết, hoặc là liền là phụ thân ngươi chết, ngươi lựa chọn đi!"

Phụ thân! Ly Tiêu tỉnh táo hơn nữa cũng sợ run cả người.

"Phụ thân hắc thế nào?"

Ta nghe ra thanh âm găng gượng kiềm chế của Ly Tiêu vẫn là hơi phát run.

Ôi, sự việc rối cuộc vẫn là đi đến nước này.

"Hắc..." Lý Tiên Triết thần sắc nghiêm túc, "Hoàng Phủ Thiếu Hoa đã giam lỏng hắc, nói chung, ngươi xem rồi làm đi!"

Ta cười lạnh, Tổng Khiếu Hải sao lại cho Hoàng Phủ Thiếu Hoa cơ hội bắt lấy mình uy hiếp Ly Tiêu?

Tim ta chợt đau xót, nói như vậy, Tổng Khiếu Hải hắc đã...

Ly Tiêu nhìn ta một cái, cái nhìn kia tràn đầy quyến luyến cùng luyến tiếc, tim ta lại là đau từng cơn —— không cần.

Ta nắm chặt cánh tay hắc, khản trương nói không nên lời —— đừng rời xa ta, ta tình nguyện —— tình nguyện chết cùng một chỗ.

Dường như đọc hiểu tin tức trong mắt ta để lộ ra, Ly Tiêu hướng ta gật đầu, cho ta nụ cười an ủi.

Trong lòng ta hơi định, buông ra tay hắc.

"Quyết định sao?" Lý Tiên Triết hỏi hắc.

"Ta hỏi hoàng đế mấy câu." Ly Tiêu lạnh lùng nói.

Lý Tiên Triết gật mình. Lui về bên người Hoàng Phủ Thiếu Hoa, kề vào tai hắc thì thầm.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa đi về phía trước vài bước, người bên cạnh lập tức đem hắc làm thành một vòng.

Ly Tiêu cười lạnh.

Bỗng ta nghĩ, nếu như ta bắt Hoàng Phủ Thiếu Hoa vậy thì thế nào?

Nhưng ý nghĩ này lập tức bị phủ định. Ta không có cơ hội, Hoàng Phủ Thiếu Hoa bên người cao thủ nhiều như mây, cho dù là tới gần Ly Tiêu, bên cạnh hắc vẫn vây quanh bốn gã hộ vệ.

Ta nhìn Ly Tiêu cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đứng ở trung tâm.

"Cha ta hần... Đã chết, đúng không?" Ly Tiêu thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra tình cảm gì.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa kinh ngạc.

"Hừ!" Ly Tiêu lạnh lùng đối diện khuôn mặt hơi mang hổ thẹn của Hoàng Phủ Thiếu Hoa, "Lúc cha ta không chịu theo ta đi, ta liền biết hần quyết ý theo mẫu thân lên trời!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa trầm mặc không nói. Nguồn :

Lý Tiên Triết lộ ra vẻ lo âu.

" 'Uyên ương cầm' không có thuốc chữa, các người sao có thể cứu được cha ta! ?" Ly Tiêu rầu rĩ thở dài, "Mẫu thân ta quả nhiên không có dựa dẫm sai người!"

"... Nếu cha ta đã chết, người vẫn còn muốn cầm hần đến uy hiếp ta, " Ly Tiêu hai mắt như điện, đâm thẳng Hoàng Phủ Thiếu Hoa."Người quá khiến ta thất vọng!"

"... Cùng ta trở về!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa vội vã nói, "Ta có thể bồi thường người —— "

"Mạng cha mẹ người bồi thường thế nào?" Ly Tiêu lớn tiếng ngắt lời của hần.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vẻ mặt u buồn —— hần cũng không muốn sự việc cho tới tình trạng như vậy.

Khi hần phát giác Tổng phu nhân chết chỉ vì khiến Ly Tiêu có thể có cơ hội chạy trốn, vội vàng tự mình đuổi đến tổng phủ, không ngờ, Tổng Khiếu Hải vì kéo dài thời gian, thế mà ở trước mặt hần uống thuốc độc tự sát!

Không phải là không kinh ngạc, không phải là không hối hận, mình bức tử hai mạng người! Nhưng mà —— nếu đã đến nước này, vậy thì càng không thể bỏ dở nửa chừng!

Nhất định phải đoạt lại Ly Tiêu!

Ly Tiêu từ trong lòng ngực lấy ra một thứ.

Là huyết ngọc?

Nhưng ta không thấy rõ là khối ta đưa hần vẫn là khối Hoàng Phủ Thiếu Hoa đưa hần.

Chỉ thấy hần lạnh lạnh đem huyết ngọc ném xuống đất.

"Người!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa cả giận nói, "Người dám ném vỡ huyết ngọc trăm đưa cho người!"

"Đã sớm vỡ!" Ly Tiêu cười vừa lạnh lại chất, "Ngày đó —— tạ phi từng nói với ta, người cũng đưa cho nàng huyết ngọc giống nhau như đúc, ta nhất thời tâm loạn... Huyết ngọc rơi trên mặt đất..."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa mày kiếm nhíu chặt. Trách không được tạ phi hướng mình xin huyết ngọc, nói muốn chế tạo lần nữa, mà Ly Tiêu lại như có lời khó nói. Nhưng mình lại làm gì! Cho là hần ghen tị, nhỏ nhen, thế mà cho hần hai quyển sách kia...

Hoàng Phủ Thiếu Hoa khuôn mặt trắng bệch.

Ô nhục như thế, là bất kì nam nhân nào đều không thể chịu đựng.

"Buồn cười ta lúc ấy còn giống đứa ngốc đem nó dán lại!" Ly Tiêu nói đến thản nhiên như vậy, dường như hần nói đến không phải là chuyện thương tâm của mình, "Mãi đến sau này ta mới biết, vỡ liền là vỡ, thế nào cũng dán không được, giống như nước đổ khó hút, hoàng thượng —— "

Ly Tiêu nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa, "Nếu như người đối với ta thật sự có tình, đối cái chết cha mẹ ta còn có một chút hổ thẹn, vậy thì thả chúng ta đi!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa sắc mặt tái nhợt.

"Cho dù ta trở về với người, " Ly Tiêu lạnh nhạt nói, "Tim ta cũng không thể trở lại từ trước."

"Cho dù trái tim người không thể trở lại từ trước, " Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười lạnh nói, "Ta cũng sẽ không tận mắt thấy người cùng người khác đi!"

Ly Tiêu quay đầu nhìn ta, thấy ta mặt mang lo âu, cười với ta một cái.

"Dù sao cha mẹ ta đều không còn, " Ly Tiêu lạnh nhạt nói, "Nếu như hắc cũng đi, ta tuyệt đối không sống một mình."

"Ai nói ta muốn giết hắc?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa hừ một tiếng, "Trong thiên lao có rất nhiều cực hình, ta sẽ khiến hắc sống không bằng chết!"

"Phải không?" Ly Tiêu gật đầu, "Như vậy..." Ly Tiêu nhỏ xuống trâm ngọc trên tóc, đem trâm ngọc đè ở trên cổ mình,

"Ly Tiêu —— "

Ta cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa đồng thời kinh hô thành tiếng.

Gió bay phần phật, tóc dài Ly Tiêu ở trong gió khua loạn.

"Thế nào? Bệ hạ?" Ly Tiêu đứng ngạo nghễ trong gió, loại tư thế đó nói không nên lời thê mỹ động lòng người.

Ta nghe bên trong ba quân không ít tướng sĩ hít một hơi lạnh.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vẫn đang do dự, thế là, Ly Tiêu hơi dùng lực, trâm ngọc đã hơi vào da thịt, rướm ra một sợi máu.

Ta đang muốn tiến lên ngăn lại.

Chợt nghe "Đương" một tiếng, trâm ngọc trong tay Ly Tiêu vỡ thành hai đoạn, ta không cân nhắc cái khác, thừa dịp Ly Tiêu còn chưa hoàn hồn phi thân lên, kéo hắc vào lòng.

Theo thường lệ, ta chửi ầm lên: "Đồ ngốc! Người tìm chết a! Cái này cũng đùa giỡn? Người... Người..." Ta lòng còn sợ hãi, nhất thời mẫn không được.

Ly Tiêu chặt chẽ tựa trong vòng tay ta, kéo vạt áo trước ngực ta không buông.

Ta xem bên cạnh như không người lấy ra thuốc trị thương, vì hắc tử mẫn đắp lên, sau đó dùng khăn sạch sẽ buộc ở chỗ đau.

Xử lý xong vết thương, ta phát hiện Hoàng Phủ Thiếu Hoa ánh mắt đã híp lại thành một cái khe nhỏ.

Ta hướng Lý Tiên Triết gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ.

Lý Tiên Triết đang thở phào, cảnh tượng vừa rồi dọa hắc sợ ra một thân mồ hôi lạnh: Nguy hiểm thật! Không nghĩ tới Ly Tiêu thế mà thừa kế tính tình cương liệt như mẫu thân hắc, ám khí kia nếu như hơi có sơ xuất sẽ thương đến Ly Tiêu, may mắn, chỉ là cắt đứt vài lọn tóc hắc.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lui về tại chỗ. Tay phải giơ lên. Chuẩn bị hạ lệnh bắn tên —— nếu không chiếm được Ly Tiêu, tình nguyện khiến hắc chết ở dưới tay mình, cũng không muốn khiến hắc theo người khác, mà mình đau lòng không cam lòng cả đời.

Ba quân tướng sĩ tuân lệnh đem cung kéo đến như trăng tròn.

Ta ôm Ly Tiêu, cười đến thoả mãn, bất luận thế nào, chết cùng một chỗ luôn so cứng rắn tách ra tốt hơn.

21. Chương 21

Chẳng qua, ta dễ dàng chết như vậy sao?

Ta nhìn về phía Lý Tiên Triết, thấy hắc tràn ngập yên lặng.

Không nhịn được trong lòng lại muốn mắng người: Phí Trung Nguyên chết tiết, sao người còn chưa tới? ?

Lúc cần người không thấy bóng dáng người, không cần người người luôn ở bên người Ly Tiêu đi lung tung! Hừ!

Tiếng vó ngựa tiến dần, đến!

Hơn nữa người đến còn thật không ít!

Hoàng Phủ Thiếu Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Lại thấy Phí Trung Nguyên phong trần mệt mỏi dẫn đội thân vệ của hắn đuổi tới. Không khỏi chân mày nhíu lại.

"Bệ hạ!" Phí Trung Nguyên mắt thấy tình thế nguy cấp, không đợi ngựa dừng liền từ trên lưng ngựa nhảy xuống, quỳ rạp xuống trước mặt Hoàng Phủ Thiếu Hoa."Bệ hạ, biên cảnh báo nguy!"

"Cái gì?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa không tin, lạnh lùng nói: "Biên cảnh chiến loạn vừa mới bình định, lúc này sao lại đột nhiên báo nguy? Người dám gạt trẫm?"

"Quốc gia đại sự, thần sao dám đem việc này trêu đùa hoàng thượng?" Phí Trung Nguyên cũng là đột nhiên nhận được tin, vừa vặn lấy cớ này cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa làm điều kiện trao đổi.

"Mời hoàng thượng về mau cung thương nghị việc xuất binh."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa lạnh lùng nhìn Phí Trung Nguyên, "Người cho là trẫm không biết người đang nghĩ gì?" Phất phất tay, "Chờ trẫm giết bọn họ, lại hỏi cung không muộn!"

"Bệ hạ!" Phí Trung Nguyên vội la lên, "Tổng công tử có tội gì?"

"Tội hắn không thể tha thứ!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nói."Việc của trẫm không cần người quan tâm!"

"Xuất binh đang gấp, nhưng hoàng thượng vì ân oán cá nhân sử dụng ba quân tướng sĩ, còn muốn bắn chết người vô tội, nếu truyền ra ngoài khiến các tướng sĩ lấy mặt mũi nào đối địch quân địch biên cảnh?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong lòng run lên. Minh nhất thời tình thế cấp bách chưa từng nghĩ kĩ liền suất quân đuổi theo người, việc này nếu truyền ra ngoài, uy nghiêm hoàng đế ở đâu? Sau này lại thế nào chỉ huy tướng sĩ trong quân?

Phí Trung Nguyên thấy Hoàng Phủ Thiếu Hoa tâm ý đã động, nháy mắt cho Lý Tiên Triết.

Lý Tiên Triết tiến lên phía trước nói: "Bệ hạ, lần này cao ly vương khiến ta tới thăm, là vì đàm phán cùng quý quốc thiết lập quan hệ ngoại giao hợp lực kháng địch. Hiện tại xem ra..." Hắn lắc đầu, "Việc này dư thừa."

"Lời này ý gì?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhìn hắn, kẻ hay thay đổi thất thường này, lại muốn làm gì.

"Bởi vì hoàng đế bệ hạ ngu ngốc, đắm chìm tình riêng, không phân nặng nhẹ, như vậy quý quốc sao có thể không mất?"

Lời Lý Tiên Triết khiến ta ngẩn người.

Người kia, rốt cuộc là giúp ai?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhìn ta cùng Ly Tiêu một lúc lâu, bên miệng nổi lên một nụ cười lạnh.

Ba quân tướng sĩ, bao nhiêu nhân mã? Nhưng lúc này một mảnh quỷ bí yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đáng sợ! Chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét mà qua, cùng với thanh âm ngựa hí hỗn hển.

Rất lâu, lâu đến ta cho rằng không khí, thời gian dường như đều đọng lại, Hoàng Phủ Thiếu Hoa lúc này mới phóng người lên ngựa, "Trẫm đã sai người giữ gìn kỹ thi thể vợ chồng Tổng thị, ba ngày sau, sẽ vì bọn họ tổ chức tang lễ." Hắn nhìn chúng ta cười lạnh.

Còn không chịu dừng tay!

Mưu kế thật độc!

Hắn đoán chừng Ly Tiêu sẽ không thể không tham gia tang sự cha mẹ, hắn muốn ép Ly Tiêu trở lại bên cạnh hắn.

Ly Tiêu tay khẽ run.

Người rút đi sạch sẽ như thủy triều.

Phí Trung Nguyên nhìn Ly Tiêu thật sâu, cũng không nói một lời, theo sát Hoàng Phủ Thiếu Hoa mà đi. Ta hít một hơi thật dài, nhìn chung — nhìn chung cái gì? Còn có một cửa sổ chết khó ngờ chờ chúng ta.

”Người đem huyết ngọc trả hân?” Ta nói.

Ly Tiêu mỉm cười, lấy ra một khối huyết ngọc khác.

Ta thay hân buộc ở trên cổ.

Quay đầu lại thấy Lý Tiên Triết nằm ở trên đất tìm đông tìm tây.

Ta không nhận được hỏi hân: ”Người đang làm gì?”

Lý Tiên Triết cũng không ngẩng đầu lên, ”Tóc.”

”Tóc?” Ta cùng Ly Tiêu không hiểu nhìn nhau. ”Tóc gì? Người gỡ trò quỷ gì?”

Lý Tiên Triết rút cuộc ngẩng đầu nhìn ta, ”Liên là ám tiễn vừa rồi ta bắn rơi trâm ngọc của tổng công tử, bắn rơi một lọn tóc của tổng công tử, ta đang tìm!”

Tên ngu ngốc này!

Ta không nhận được đảo mắt.

”Người tìm được lại thế nào?” Ta cười lạnh, người là của ta, trái tim là của ta, một nhúm tóc không quan trọng, nhưng mà — tặng tóc có hẹn thề, tiện nghi này thế nào cũng không thể khiến người này đòi đi.

”Ôi, ” Lý Tiên Triết nói thật ủy khuất, ”Ba ngày sau người liên có thể mang theo tổng công tử song túc song phi, nhưng ta chỉ có thể nhớ nhưng — ”

Nôn — buồn nôn, bên trong tê dại, ghê tởm kinh khủng.

”Người còn không mau cút đi?” Ta giận dữ nói, ”Bớt ở chỗ này ghê tởm người khác!”

”Ngự Hàn —” Ly Tiêu nhẹ nhàng khuyên ta.

”Người kia!” Ta cơn giận chưa tiêu, ”Một kẻ thay đổi thất thường, tiểu nhân thừa nước đục thả câu, ta không giết hân đã rất khách khí!”

”Người thật to gan!” Lý Tiên Triết giận dữ nói, ”Nói lời nói như vậy với đại sư huynh sao?”

”Đại — sư — huynh —? !” Ta kéo dài thanh âm, nói, ”Người muốn ta nhận người làm đại sư huynh? Mơ tưởng!”

”Uổng công ta vừa rồi cầu xin cho người, người thế mà —” Lý Tiên Triết lời còn chưa dứt, đã bị ta cắt ngang.

”Người liên là kẻ chỗ nào có tiện nghi liên hướng chỗ đó chui, bằng không người sao lại đột nhiên giúp chúng ta?” Ta liếc mắt xem hân. Thật là tiểu nhân!

Lại thấy hân quý bí cười một cái, thấp giọng nói: ”Người thật sự cho rằng ta sẽ cam lòng khiến Ly Tiêu hồi cung?”

”...”

”Người cho là biên cảnh quý quốc tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện?” Lý Tiên Triết cười đến càng khiến lòng người lạnh.

”... Lẽ nào... Là người giả truyền chiến sự?” Ly Tiêu tròn to mắt, chuyện này nhưng sẽ liên lụy phí tướng quân.

”Thật sự thật sự.” Lý Tiên Triết cười nói, ”Chỉ là ta giả truyền tin tức cho biên cảnh người hồ, nói với bọn họ hiện tại Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngu ngốc vô năng, khổn khổ vì tình, chính là cơ hội tốt tấn công. Bọn họ tin, thế là liên xuất binh.”

Ta không ngừng cười lạnh.

Lý Tiên Triết nói đến thân nhiên như vậy, trên thực tế âm thầm không biết dùng đi bao nhiêu thủ đoạn.

"Đừng hy vọng ta sẽ cảm ơn ngươi." Ta lạnh lùng nói, "Ngươi khiến cho hai nước giao chiến, nói là vì giải vây cho bọn ta, trên thực tế còn không phải là vì bảo vệ quốc gia của mình không bị Hoàng Phủ Thiếu Hoa xâm phạm?"

Ly Tiêu thân thể khẽ run lên, hần đơn thuần không nghĩ tới việc này.

Lý Tiên Triết bật cười, "Tuỳ ngươi nói đi!"

Mắt hần trầm xuống, ta từ trong đó nhìn thấy âm u không rõ.

"Lần này ta thành toàn các ngươi, " hần lãnh đạm nói, "Nhưng các ngươi không nên đắc ý đến quá sớm! Nếu như không phải phụ vương ta gọi ta về nước gấp, ta tuyệt sẽ không thả các ngươi đi dễ dàng như vậy!"

"Mặt khác, các ngươi nghĩ xong ba ngày sau đối phó Hoàng Phủ Thiếu Hoa thế nào sao?" Về mặt hần âm trầm đến khiến ta hoài nghi hần có phải là nhân cách phân liệt hay không.

Ta nhú mày một cái. Trong lòng ngược lại có một biện pháp.

"Ta cho các ngươi một câu, " Lý Tiên Triết chậm rãi nói, "Đồn vào chỗ chết sau đó sinh!"

Mới vừa nói xong, hung bạo trên mặt hần chợt tắt, hồi phục dáng vẻ không đứng đắn vừa rồi, ngồi xổm người xuống lại bắt đầu tiến lùi."Tóc nha tóc! Ngươi ở đâu?"

Ta kéo tay Ly Tiêu, yên lặng đi xa.

Chợt nghe có người sau lưng kêu to: "Oa, tìm được tìm được..."

...

Ba ngày sau, tổng phủ.

Thi thể vợ chồng tổng thị song song thu xếp ở giữa phòng.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngồi ngay ngắn sau đó.

Ly Tiêu không thể không đến.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa tuyệt đối nắm chắc.

Phí Trung Nguyên đã xuất binh đi biên cảnh, không thể phân tâm cứu bọn họ.

Chỉ cần Ly Tiêu xuất hiện, cao thủ dưới tay mình liền có biện pháp đem hần cưỡng ép tiến cung. Cho dù Tiêu Ngự Hàn lợi hại hơn nữa, cũng đánh không lại một đám cao thủ.

Vì bù đắp tội lỗi, Hoàng Phủ Thiếu Hoa khiến cả kinh thành trong vòng một tháng không cho giăng đèn kết hoa, không cho bày tiệc lớn, càng không cho diễn kịch.

Chỉ là, Ly Tiêu hần sẽ cảm động chuyện này sao?

Tiếng gió đột nhiên vang, cờ trắng ở trong gió phấp phật.

Chẳng lẽ là bọn họ đến?

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nheo mắt lại.

Cửa chính Tổng phủ thành thạch mà mở.

Ly Tiêu một thân quần áo trắng tinh xinh đẹp đứng trước cửa.

Thế nào —— Tiêu Ngự Hàn không tới sao? Hoàng Phủ Thiếu Hoa hơi cảm thấy kỳ quái, hần yên tâm khiến Ly Tiêu một người đến hồng môn yên này? Vẫn là hần núp trong bóng tối có tính toán khác?

Trâm ngọc bị bể gãy, tóc dài màu đen của Ly Tiêu chỉ lấy một tia lụa trắng buộc lại, tóc đen theo gió mà múa tôn lên khuôn mặt đẹp của hần, lộ ra vẻ thê lương nhợt nhạt.

Binh lính đã sớm xếp hàng dài nín thở, không một người dám phát ra tiếng vang. Rất sợ một cái hơi động, liền doạ chạy Tổng Ly Tiêu đường như không phải phạm nhân này.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhìn hần từng bước từng bước tiến lên trước, toàn thân dường như một đóa hoa bách hợp khẽ run trong gió, chỉ là, ai mới là người cuối cùng có thể hái đến đóa hoa này?

Ly Tiêu chậm rãi quỳ gối ở linh tiền cha mẹ.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa thấy đến bờ vai hần nhẹ nhàng run rẩy, trong lòng rất đau.

Ly Tiêu lúc ngẩng đầu lên, đã là đầy mặt nước mắt.

Không thể kiềm được, Hoàng Phủ Thiếu Hoa tiến lên muốn dìu hần đứng dậy.

"Bệ hạ, " Ly Tiêu quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên, "Là ngài bức tử phụ mẫu ta!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong lòng phát lạnh.

"Là ngài phụ Tổng Ly Tiêu ta trước, lại hại một nhà tông gia!" Thanh âm Ly Tiêu bộc phát thanh lãnh. Hoàng Phủ Thiếu Hoa trong lòng chợt phát sinh cảm giác khác thường.

"Trẫm... sẽ dùng cả đời bồi thường ngươi!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thề.

Bên môi một tia cười lạnh, Ly Tiêu nhàn nhạt nhìn một chút bốn phía đề phòng nghiêm ngặt, "Ta vẫn là câu nói kia, thả ta đi!"

"..." Hoàng Phủ Thiếu Hoa cắn răng, "Không thả!"

"Như vậy, đừng trách Ly Tiêu vô tình!" Ly Tiêu biểu cảm thu lại, tay phải ánh bạc thoáng qua, một thanh đao găm đâm thẳng về phía ngực Hoàng Phủ Thiếu Hoa."Hôm nay Tổng Ly Tiêu báo thù cho cha mẹ!"

Bọn thị vệ không kịp đề phòng, Tổng Ly Tiêu báo thù cho cha mẹ đạo lý hiển nhiên, nhưng chẳng ai nghĩ tới hần dám ám sát hoàng đế!

Trong chớp mắt, Ly Tiêu cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa bị chặt chẽ vây ở giữa.

"Các ngươi thối lui! Không cho phép ra tay!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa quát một tiếng, chịu đựng cơn đau ở ngực, miễn cưỡng cười nói, "Là ta phụ ngươi, cũng là ta hại người nhà ngươi, ngươi nếu muốn báo thù, không cần do dự!"

Tay Ly Tiêu nhoáng một cái, cảm giác đau lòng tràn đầy trên lồng ngực. Nhìn ánh mắt Hoàng Phủ Thiếu Hoa, trong mắt của hần tràn đầy thống khổ cùng hối hận. Thế nào, hần cũng sẽ hối hận sao?

Dao găm chỉ đâm vào trong cơ thể Hoàng Phủ Thiếu Hoa một chút, Hoàng Phủ Thiếu Hoa biết Ly Tiêu sẽ không giết hần, nói như thế nào, mình cũng cùng hần cùng tồn tại mười năm, trái tim Ly Tiêu sẽ không ác như vậy.

"Ly Tiêu, " thấy trong mắt Ly Tiêu nhu tình thoáng hiện, dao găm cũng không tiếp tục đâm xuống, Hoàng Phủ Thiếu Hoa dịu giọng nói, "Ngươi tha thứ trẫm sao?"

"A!" Ly Tiêu kề vào tai hần nhẹ giọng nói: "Ngươi biết rõ ta sẽ không giết ngươi, lại vẫn không rõ ta vì sao muốn đâm ngươi một đao này a?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa bỗng dưng mở to mắt, thanh âm tức giận đến phát run, "Ngươi, ngươi... Ngươi thật là ác độc!"

"Không sai!" Ý cười bên khóe môi Ly Tiêu càng đậm, "Mọi người nơi này đều tận mắt trông thấy Tổng Ly Tiêu báo thù cho cha mẹ ám sát hoàng đế đương triều, từ nay về sau, ta Tổng Ly Tiêu liền là khâm phạm triều đình!"

"Cho dù ngươi hôm nay bắt lấy ta, đại thần trong triều sao sẽ chứa được ta một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên cạnh ngươi? Ta chỉ có một con đường chết!"

"Không sai!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa lẩm bẩm, "Nếu bắt lấy người, ta cũng không thể lại giữ được người! Người... Cố ý tuyệt đường lui cuối cùng của chúng ta...!" Thất thần nhìn Ly Tiêu, "Người tình nguyện chết cũng không chịu cùng ta trở về... Ta... Sớm phải biết..."

"Nếu như người muốn ta chết, " Ly Tiêu cười nói, "Ta lập tức thúc thủ chịu trói!"

"Biện pháp này là Tiêu Ngự Hàn nghĩ ra được sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa hừ lạnh một tiếng.

Lại thấy Ly Tiêu cười đến rục rờ động lòng người, gật đầu nói, "Người chỉ có thả ta đi! Đây là lựa chọn duy nhất của người."

"Thật cho rằng ta không nỡ giết người sao? Ta đã sớm nói, không chiếm được người —— "

"Ngự Hàn sẽ báo thù cho ta!" Ly Tiêu mỉm cười, "Người giết ta không hề gì, nhưng người trốn được Ngự Hàn đâm sau lưng sao?"

Không nghĩ tới mình cũng có lúc bị người uy hiếp.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nhìn chằm chằm Ly Tiêu, "Hắn có bản lĩnh này?"

"Ngài nói xem?" Ly Tiêu hỏi lại.

Chợt cười lạnh, Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngẩng nhìn bốn phía: "Mưu kế tốt. Nhưng xem như ta không nỡ giết người, người lại chạy trốn thế nào? Mật đạo sớm bị ta sai người phá hỏng, người có thể cưỡng ép ta đến lúc nào?"

Bên người một vòng cao thủ nhìn chằm chằm, Hoàng Phủ Thiếu Hoa thế nào cũng không tin Ly Tiêu có biện pháp có thể chạy trốn.

Ly Tiêu cười khẽ, thấp giọng nói: "Ai nói cho người biết tổng gia chỉ có một mật đạo?"

Đẩy Hoàng Phủ Thiếu Hoa ra một trượng, thân thể Ly Tiêu gấp khoảng không nhảy lên, ở giữa không trung nhanh chóng đạo qua một vòng, mượn lực đạo rơi xuống đất xông thẳng trên đá phiến.

Không tốt! Hoàng Phủ Thiếu Hoa lao thẳng lên, nghẹn ngào kinh ngạc nói: "Đừng đi, Ly Tiêu!"

Lời còn chưa dứt, bóng Ly Tiêu đã biến mất ở trong mật đạo dưới đá phiến.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vươn tay chỉ bắt được một mảnh tay áo xé rách.

Chỉ nghe nổ vang một tiếng, mật đạo quay về yên tĩnh.

"Ly Tiêu..." Hoàng Phủ Thiếu Hoa tuyệt vọng hướng về phía đám binh lính ngậy ra bên cạnh, những kẻ từng bị hắn ra lệnh không cho tiến lên mà quát: "Còn không đuổi theo cho ta!"

Một người dẫn đầu nhảy xuống, không ngờ...

"Bệ hạ!" Người ở phía dưới kêu lên, "Mật đạo đã bị phá hỏng!"

Ta tựa vào cửa động, dắt hai con ngựa, chờ Ly Tiêu.

Hắn nhất định sẽ trở lại, ta biết.

Lần này đem Hoàng Phủ Thiếu Hoa đùa bỡn xoay vòng, ta không nhịn được đắc ý cười khẽ. ?

Một bóng người màu trắng xông vào trong vòng tay ta.

"Giải quyết?" Ta hỏi hắn.

Ly Tiêu gật đầu, cười đến thê lương."Kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

Ta kéo lấy hắn, "Quy ẩn núi rừng nha ~~ ta cũng không muốn bị Hoàng Phủ Thiếu Hoa truy sát."

"Sư phụ và các sư đệ của người... Dữ hay không nha?" Hắn chớp mắt hỏi ta, trên mặt đỏ đỏ.

Ly Tiêu đáng yêu. Ta bật cười, "Yên tâm, bọn họ một chút đều không 'Dữ' !" Ta điểm xuống mũi hắn, mặt hắn càng đỏ.

Lo lắng sư môn ta không chịu tiếp nhận người sao? Cũng sẽ không. Dưới đáy lòng ta không phải không lo lắng. Chẳng qua, trong sư môn ta là lão đại, ai dám không phục? Sư phụ nếu muốn vì vậy cách chức ta, ta còn cầu không được! Chỉ cần hắc không sợ không người nổi nghiệp! Hừ ~~ hướng chi... Ai bảo bọn họ tất cả đều là một đám sợ rằng thiên hạ bất loạn?

...

Chẳng qua... Sau đó ngẫm lại ta vẫn còn có chút hối hận —— tại sao phải quay về sư môn? Tùy tiện tìm một chỗ không được sao, vì sao còn phải đưa tới cửa cho sư phụ giày vò?

Ồi! Người sư phụ kia... Thật là... Ngàn năm tửu quỷ vạn năm tinh! Ánh mắt hắc nhìn Ly Tiêu ngây ra, đột nhiên vỗ bàn một cái rống to một tiếng! Ta còn tưởng rằng hắc giận đến phát cuồng muốn đem ta khai trừ khỏi sư môn! Không nghĩ tới một giây kế tiếp hắc liền kéo Ly Tiêu tay thân thiết.

"Ly Tiêu a, người là nhân tài luyện võ hiếm thấy a! So Ngự Hàn đồ ngọc kia mạnh mẽ nhiều! Đến, đến đến đến, cùng vi sư đến, vi sư mới luyện một bộ kiếm pháp... Ồi, sau này sư môn chấn hưng liền hoàn toàn dựa vào người..."

Không nhầm?

Ta hung tợn đoạt lấy Ly Tiêu: "Hắc là đồ đệ của ta!" Ý tứ liền là, võ công của hắc ta đến dạy.

"Vậy chính là đồ tôn của ta!" Ý là, ai nói sư gia không thể dạy võ công cho đồ tôn?

"... Người dạy ta trước!"

"Người tên ngọc này không học được, nếu dạy hư Ly Tiêu thì sao?"

"Ta là đồ ngọc? ! ..."

22. Chương 22

Ba năm sau, ta xuống núi mua rượu cho sư phụ cùng đàn cho Ly Tiêu, nguyên bản Ly Tiêu cũng muốn cùng đi ra, nhưng mà —— ta cứng rắn không khiến hắc ra cửa chùa nửa bước.

Rút ra bài học! Ở trên núi hắc cũng đủ khiến sư đệ sư muội ta chú ý, còn thả hắc ra gây phiền toái sao?

Ngồi trong quán trà uống trà nghỉ ngơi, chợt tiếng bước chân lâu ngày không gặp vang lên bên tai.

Ta kinh ngạc nhìn lại nơi phát ra thanh âm.

Hoàng Phủ Thiếu Hoa! Hắc sao lại ở đây? Lễ nào hắc đã tìm được chúng ta?

Ta vừa muốn trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, nghĩ lại, trái lại ngồi vững vàng chờ hắc qua đây —— Hoàng Phủ Thiếu Hoa sao lại đánh trận không chuẩn bị?

"Ly Tiêu?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa gọn gàng dứt khoát hỏi ta.

Ta cười một cái, chỉ chỉ tim mình."Ở chỗ ta nha!"

"Hừ!" Hắc oán hận nhìn ta, "Ta tìm các người ba năm!"

Tìm đi tìm đi, cũng không phải ta muốn người tìm. Trong lòng ta cười thầm. Chính người tự tìm phiền não, lại trách được ai?

"Nói cho ta, Ly Tiêu ở đâu?"

"Nói cho người biết thì thế nào?" Ta cười được một tấc lại muốn tiến một thước, "Người có thể đem hắc đoạt trở về sao? Hắc sẽ đi theo người sao?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, "Không thử một chút làm sao biết?"

"Người nha ——" ta thở dài, "Lúc trước người đối Ly Tiêu tốt một chút, cũng sẽ không biến thành tình trạng hiện tại!"

"Không cần người tới giáo huấn ta!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa hận không thể đem ta ăn tươi nuốt sống."Nếu như không phải người —— Ly Tiêu sẽ không rời xa ta!"

"Ha!" Ta lên tiếng cười lạnh, cười cho hắn nghe.

"Người cười cái gì?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nheo mắt lại.

"Ta cho người sáng lập bao nhiêu cơ hội người có biết hay không?" Ta nhắc nhở hắn, "Ta khiến hắn đưa lên thuốc tốt cho người, người không tiếp nhận. Ta đem một Ly Tiêu hoàn toàn mới hai tay đưa đến trước mặt người người lại không quý trọng thật tốt, "ta lắc đầu, "Không phải ta cướp đi Ly Tiêu, mà là người tự tay đem hắn đẩy tới bên cạnh ta!"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vẽ mặt trắng bệch.

"Không cần tìm hắn." Ta đứng dậy muốn đi, "Vẫn là quý trọng người bên cạnh người đi, đừng làm ra Ly Tiêu thứ hai, hối hận không kịp."

"Tiêu Ngự Hàn ——" Hoàng Phủ Thiếu Hoa gọi ta lại.

Lại thế nào? Ta quay đầu xem hắn.

"Người cho là người đi được sao?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười lạnh, "Ta thật vất vả tìm được các người, tự mình đuổi đến mảnh đất sơn dã này, há là mấy câu của người liền có thể đuổi về?"

Quán trà nho nhỏ đã bị vây quanh, ta đưa đầu hướng bên ngoài nhìn một cái, a một tiếng, đặc biệt a! Đoán chừng quan binh tám trăm dặm lân cận đều bị hắn điều đến.

"Lần này người đừng hy vọng Phí Trung Nguyên sẽ đến cứu người." Hoàng Phủ Thiếu Hoa giọng chen lên nhấp một ngụm trà, "Hiện tại hắn đang canh giữ ở biên cảnh." Dừng một chút, khuyên nhủ: "Nói đi, Ly Tiêu hắn ở đâu?"

Ta ngạo nghễ cười lạnh.

Mấy thứ này nếu như uy hiếp được ta, ba năm trước đây ta đã sớm đem Ly Tiêu nhường cho hắn!

Ta tay phải nắm chặt chuôi kiếm, chỉ đợi tìm cơ hội bắt lấy Hoàng Phủ Thiếu Hoa nói tiếp.

"Vị tướng đang dẫn quân người cũng có thể nghe nói qua, hắn gọi Liễu Tư Hàn, là thần tiên nổi danh!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa mỉm cười nói, "Chỉ cần người hơi hành động thiếu suy nghĩ, tên hắn liền sẽ bắn ra, người có muốn thử một chút hay không?"

Ta cười gượng. Biết tâm tư của mình đã bị hắn xem thấu. Mà lúc này vị trí của ta cũng không tốt, vừa vặn đem nửa người đưa đến trước mặt thần tiên kia.

"Ly Tiêu ở đâu?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa trầm giọng hỏi tiếp.

Ta liếc nhìn xung quanh, quán trà vốn liền không nhiều người hiện tại càng là trống vắng, chỉ có một kẻ áo xanh mang mũ rơm đưa lưng về phía chúng ta không sợ chết còn không đi.

Ta cũng giọng chen lên, khẽ nhấp một ngụm trà.

Thấy ta giả vờ nhẹ nhàng như vậy, Hoàng Phủ Thiếu Hoa cười lạnh, "Không nói sao? Vậy ta liền khiến người lãnh giáo một chút tài bắn cung của Liễu tướng quân."

Hắn vùng tay lên, ta còn chưa hoàn hồn, chén trong tay vậy mà đã bị tên bắn xuyên.

Quả nhiên là tài bắn cung giỏi! Công phu của hắn, không dưới ta. Tuy rằng trong lòng bội phục, nhưng mà

"Chén trà tốt như vậy!" Ta than vãn, "Trà ngon như vậy —— "

"Tiêu Ngự Hàn!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa giận dữ nói, "Mũi tên tiếp theo nhắm chính xác liền không phải chén trà của người!"

Lần này thật là chạy trời không khỏi nắng?

"... Nếu như người có thể nhìn thấy Ly Tiêu, " ta mỉm cười, "Xin người nói cho hần biết —— ta chờ hần."

Hoàng Phủ Thiếu Hoa vẽ mặt âm trầm, chậm rãi, tay hần nhẹ nhàng vung lên.

Ta nhắm mắt, xin lỗi, Ly Tiêu, lần này, thật sự là phải ở trên hoàng tuyền lộ chờ người.

Đột nhiên một thân thể chắn ngang ở trước mặt của ta.

Áo xanh —— "Ly Tiêu!" Ta chợt hiểu, không nhận được kêu lên một tiếng.

"Ly Tiêu! ?" Hoàng Phủ Thiếu Hoa vừa mừng vừa lo vừa giận vừa vội.

Vui mừng chính là hần ngoài ý muốn xuất hiện, giận chính là, hần thay ta cảm một mũi tên.

Mũi tên kia, ở giữa ngực Ly Tiêu.

Ôm Ly Tiêu, ta toàn thân đều đang phát run, ngay cả giọng nói đều đang phát run, "Ly Tiêu..."

Ly Tiêu một tay nắm tên, đối với ta miễn cưỡng cười một cái.

Ta tức giận mắng: "Không phải bảo người không cần đi ra sao? Ai bảo người cùng đi ra? Người ——" ta tức giận hỗn hỗn, lại là đau lòng, lại là căm hận.

"Ta, ta chỉ muốn... Ở bên người nha..." Ly Tiêu thanh âm càng ngày càng suy yếu.

"Ly Tiêu!" Lo lắng của Hoàng Phủ Thiếu Hoa không ít hơn ta, đến gần trước mặt Ly Tiêu, tràn ngập vẻ hối hận."Người không sao chứ?" Quay đầu nổi giận với người bắn tên, "Ai bảo các người bắn tên? Ngự y! Mau gọi ngự y đi theo qua đây!"

Ta hận đến nhe răng, rút kiếm ra đến đâm thẳng Hoàng Phủ Thiếu Hoa —— hôm nay chúng ta liền cùng người đồng quy vu tận.

"Không cần!" Ly Tiêu túm lấy ta, chặt chẽ kéo lại ta."... Không cần!"

"Hần!" Ta căm hận chông chất, căm giận khó nhịn, nước mắt chảy loạn, "Nhưng là hần... Hại người!"

Ly Tiêu chậm rãi lắc đầu, nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hoa, "... Coi như là ta kiếp trước thiếu hần... Hoàng thượng... Từ nay về sau... Chúng ta ai cũng không thiếu ai đi?"

"Người không có nợ ta cái gì!" Hoàng Phủ Thiếu Hoa thanh âm cũng đang phát run, "Là ta không đúng, cho tới nay là ta nợ người quá nhiều!"

Gật đầu, Ly Tiêu cười khổ, chuyển hướng ta, khẩn cầu: "Ngự Hàn, dẫn ta đi..."

Ta sao có thể không mang người đi!

Ôm Ly Tiêu, ta không để ý Hoàng Phủ Thiếu Hoa, cũng không để ý bốn phía tầng tầng vây quanh, cũng không quay đầu lại đi.

"Ly Tiêu ——" Hoàng Phủ Thiếu Hoa nghẹn ngào kêu lên, "Đừng đi! Cùng trăm trở về, trăm có ngự y, trăm sẽ cứu người!"

Ta quay đầu lạnh lùng nhìn hần."Một mũi tên trúng tim sao có thể cứu?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa cắn răng, hần muốn không phải kết quả này.

Nước mắt của ta rơi vào trên gương mặt trắng bệch của Ly Tiêu.

"Trái tim hần sống là của ta, chết cũng là của ta, người muốn một trái tim nát làm gì?"

Hoàng Phủ Thiếu Hoa ngơ ngẩn.

Ta ôm Ly Tiêu chậm rãi đi xa, sau lưng Hoàng Phủ Thiếu Hoa như đang tự lẩm bẩm.

"Ta nhận!" Hần ưu thương lại bất đắc dĩ nói, "Kiếp này ta chịu thua, nhưng mà kiếp sau, ta quyết sẽ không tiếp tục khiến Ly Tiêu từ bên cạnh ta rời đi!"

Không có ai đuổi theo, ta đi cực xa, mãi đến mình cảm thấy mình sắp không nhìn được thời điểm, hai đầu gối hơi mềm, ta quỳ rạp xuống đất. ?

"Tốt rồi Ly Tiêu, " ta cười thầm nói, "Người có thể sống lại."

Ly Tiêu mở mắt, nhìn quanh một phen. Nhìn ta, ngạc nhiên nói: "Làm sao người biết ta không sao?"

"Đứa ngốc!" Ta cười mắng, "Ta nhưng là tinh thông y lý. Tim người nhảy ổn, mạch đập cũng không loạn, thân thể nhiệt độ càng không thay đổi, có việc mới có quý!"

"Vậy người vừa rồi khóc đến thật đau lòng, đều là giả?"

"Đâu có! Khi đó ta nhưng là thật sự cho rằng người trúng tên không trị muốn cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa liều mạng!"

Ly Tiêu biểu cảm siết lại.

"Huống chi đoạn đường này dài như vậy, " ta hừ một tiếng, "Ta sao sẽ không chú ý biến hóa của thân thể người? Chuyện thế nào?" Ta không phải không kinh ngạc, "Mũi tên kia không có thương đến người sao?"

"Ai nói! Rất đau!" Ly Tiêu lại là cau mày, lại là cười hì hì đem tên rút ra, lộ ra lồng ngực.

Huyết ngọc năm ấy ta đưa hấn.

Miếng huyết ngọc tinh xảo kia đã bị một mũi tên bắn đến chia năm xẻ bảy, bởi vì thế tên mãnh liệt, vẫn là đâm bị thương đến lồng ngực Ly Tiêu, nhưng chỉ là vết thương nhẹ, cũng không đáng ngại.

Ta vuốt khối tàn ngọc kia, cảm thán ngàn vạn.

"Là người cứu ta." Ly Tiêu cười nói.

Ta đột nhiên cười to.

"Người cười cái gì?" Ly Tiêu tò mò hỏi ta.

Ta nghĩ đến Hoàng Phủ Thiếu Hoa nói: "Kiếp này ta chịu thua! Kiếp sau, ta quyết sẽ không tiếp tục khiến Ly Tiêu từ bên cạnh ta rời đi!"

Vậy người liền mong đợi người kiếp sau đi!

Ta cười to, dù sao, ta kiếp sau, kiếp sau sau nữa vẫn là giữ chặt Ly Tiêu —— a a, lần này chẳng phải là lại muốn cùng Hoàng Phủ Thiếu Hoa tranh?

Phiền nha!

Càng phiền chính là, khi chúng ta về núi, chỉ thấy cửa mở rộng ra, bên trong một mảnh náo nhiệt ồn ào.

"Đa tạ đại sư huynh!"

"Oa, thật xinh đẹp!"

"Í, đây là cái gì?"

A?

Ta cùng Ly Tiêu đưa mắt nhìn nhau.

Đó là thanh âm nhị sư đệ, hấn cảm ơn đại sư huynh nào? Ta không phải ở đây sao? Tam sư đệ tiểu sư muội lại làm gì hô to gọi nhỏ?

Không ổn!

Ta trong lòng se lại, xông vào trong phòng, chỉ thấy Lý Tiên Triết ngồi ngay ngắn một bên, sư phụ đang kéo tay hấn cùng hấn nói chuyện nhà, các sư đệ sư muội hết sức phấn khởi cầm lễ vật hấn đưa tới.

Hôm nay là ngày gì? Mới vừa giải quyết một cái lại chạy tới một người?

Thoạt nhìn cái này so với kia càng khó quẩn?

Nhìn thấy ta, Lý Tiên Triết tươi cười, thân thiết quan tâm hỏi: "Tiêu sư đệ đã lâu không gặp, tổng công tử? !"

...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-van-ha-nhan-cong-du-tuy>